Judecătorul și țiganca

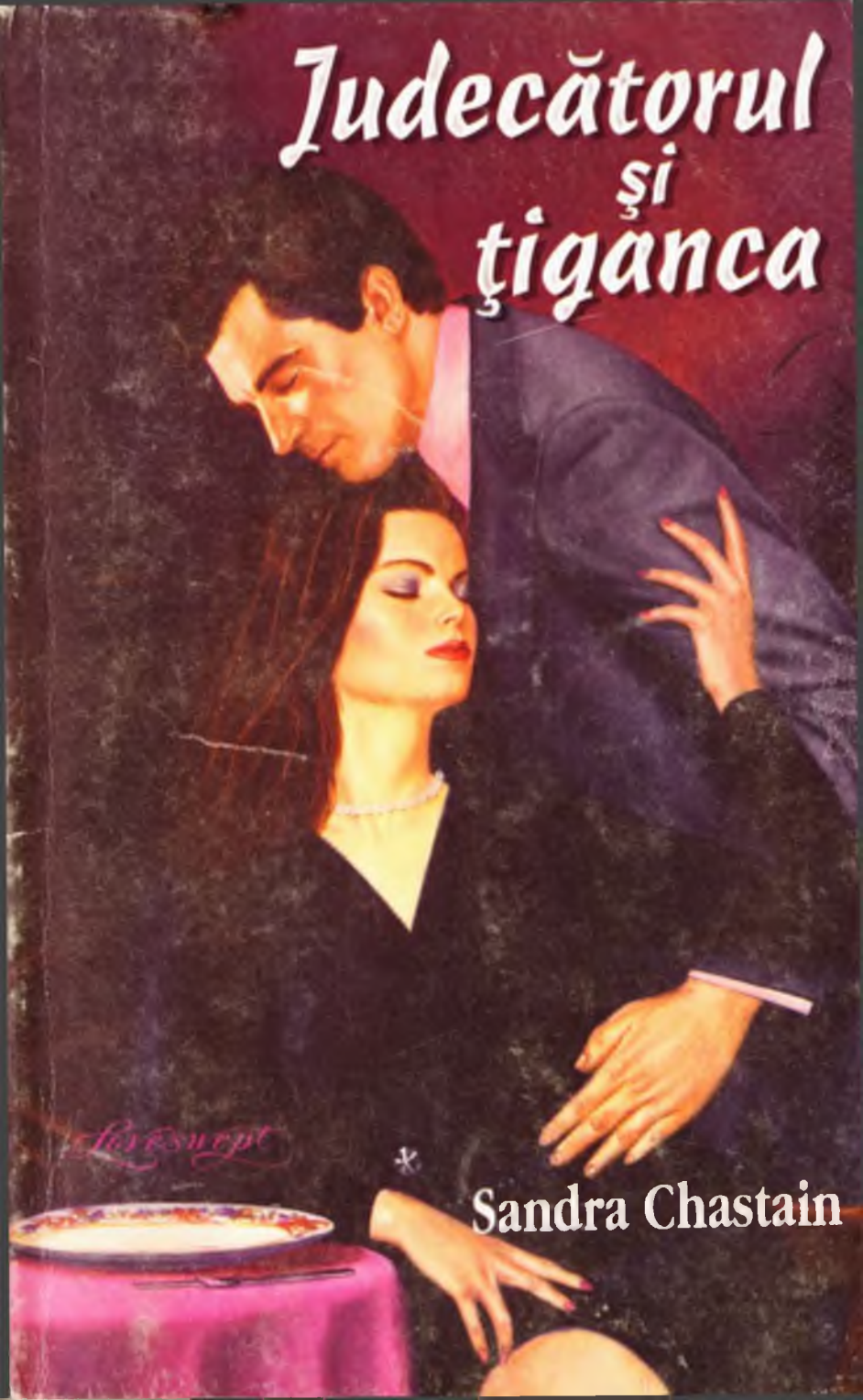

Sandra Chastain

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului

Ea îi apărea mereu în cale, ca un vis frumos, dar cînd în cele din urmă, a plecat într-o excursie cu frumoasa femeie, nu a ştiut că ea voia să răzbune moartea fratelui ei, pe care el, ca judecător, îl condamnase...

Îi va domoli el setea de răzbunare, o va face să se îndrăgostească de el?

Loveswept

ț de vînzare
9
1632 lei Total

Loveswept

Sandra Chastain

Judecătorul și țiganca

The Judge And The Gipsy
by Sandra Chastain

Loveswept

Sandra Chastain

Judecătorul și țiganca

Traducere de Anca Nistor

București –1995

ISBN 973-95056-2-6

Capitolul Unu

– Ce să mă fac, Zeena? Tata are de gînd să-l omoare pe judecătorul Webber, cel pe care îl consideră vinovat de moartea fratelui meu, spuse Savannah Ramey, trecîndu-și o mînă subțire prin părul bogat și negru ca abanosul.

– Știu, copila mea. Așa sînt țiganii. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Savannah oftă. Venise în cortul Zeenei pentru soluții, deși știa foarte bine că nu există nici una. Scepticii puneau la îndoială puterea de prezicere a ghicitoarei circului, dar Savannah credea în bătrînă. Totuși, existau momente cînd nu se puteau da răspunsuri, iar altele cînd în-

țelesul lor era obscur.

Sprîncenele delicate ale lui Savannah se arcuiră, încruntîndu-se:

– Mi-e frică, Zeena. Tata este prea bătrîn pentru a mai face așa ceva. L-am pierdut deja pe Tifton, nu vreau să-l pierd și pe tata. Trebuie să fac ceva. Ajută-mă, te rog, mă ajuți?

– Nu pot, copila mea. De data asta, trebuie să privești dincolo de furie și amărăciune, în adîncul sufletului tău.

Ochii lui Savannah sclipiră de emoție.

– Vreau să-l fac pe judecător să sufere, așa cum am suferit și noi. Moartea e prea ușoară. Vreau să-și piardă o parte din inimă și să trăiască fără ea.

– O parte din inimă? făcu Zenna, iar Savannah încuviință.

– Problema e că pe judecătorul Webber nu-l interesează nimic altceva decît legea. Trăiește singur. N-are nici familie, nici iubită, pe nimeni de pierdut.

Bătrîna se întinse peste masă luîndu-i mîna într-a ei. O iubea pe această copilă, de aproape optsprezece ani, încă de cînd era o fetiță inteligentă, de nouă ani, care plîngea moartea mamei ei. O urmărise pe Savannah cum învăța să meargă pe sîrmă, încercînd cu disperare să o înlocuiască pe aceea care fusese inima micuței

lumi a circului lor. Zeena o ajutase să-l crească pe năzdrăvanul ce-i era frate, Tifton, închizînd ochii la greșelile lui, iubindu-l necondiționat. Acum, Savannah simțea fluidul sprijinului sufletesc al Zeenei, trecînd prin vîrfurile degetelor bătrînei, și se pregăti să asculte cu atenție sfatul ghicitoarei.

– Ține minte, spuse Zenna încet. Un bărbat fără dragoste are mare nevoie de ea și suferă îngrozitor de mult cînd o pierde.

Savannah se gîndi la aceste cuvinte. Și înțelese deodată. Răzbunarea depindea de ea. Cu metodele țiganilor avea să-i fure inima. Și apoi avea să i-o zdrobească. Se ridică și-și înălță bărbia.

– Acum înțeleg ce trebuie să fac. O să-i dau ce-i lipsește mai mult. Apoi o să-i iau asta înapoi.

– Ce o să-i dai, Savannah?

– Pe mine.

Capitolul Doi

Prima dată cînd a văzut-o era goală.

Era octombrie, şi Rasch Webber stătea lîngă uşile franţuzeşti, din biroul său, şi citea ultimul număr din Law Review, cînd simţi o arsură ciudată în umăr. Se întoarse şi o văzu.

Era pe balcon. Ceaţa serii tîrzii o învăluia ascunzîndu-i trăsăturile, în afară de bogăţia de păr argintiu care îi cădea pe umeri, cuprinzîndu-i trupul într-o lumină strălucitoare.

. Crezu că adormise şi acum avea un vis erotic. Privind aşa, orologiul din hol bătu ora douăsprezece. Se uită la ceasul de la mînă pentru

a-și confirma momentul apariției ei: douăsprezece. Se frecă la ochi. Era perfect treaz. Își îndreptă din nou privirea spre balcon; era sigur că dispăruse.

Dar ea era tot acolo, cu picioarele, lungi și subțiri, și cu brațele ușor întinse, ca și cum ar fi spus „Uite-mă, vino și ia-mă, dacă ai curaj." Nu zîmbea propriu-zis. De la distanță, expresia ei era misterioasă... tristă. Nu-i putea vedea ochii, dar brațele îi alunecară încet pe lîngă trup, în ceea ce Rasch considera a fi un gest de condamnare.

O ușoară adiere de vînt mișcă norul de pe cerul nopții, din spatele ei, și o văzu dîndu-și capul pe spate, ca și cum ar fi răspuns unui glas pe care nimeni altcineva nu îl putea auzi. O fracțiune de secundă, fu scăldată în lumina lunii, iar părul îi sclipea ca un văl presărat cu praf de stele.

Rasch își ținu răsuflarea, rămînînd absolut nemișcat. Dacă era un vis, voia să continue. Dacă nu, știa instinctiv că, făcînd cea mai mică mișcare, ar fi făcut-o să fugă în noapte.

– Ești reală? șopti o voce, și își dădu seama că era chiar a lui.

Însă ea nu răspunse.

Deodată, o cortină de ceață păru să o în-

văluie. Apoi se auzi un clinchet slab de clopoței și dispăru.

Mult timp, Rasch stătu locului, uluit. După aceea, sări în picioare și ieși repede pe ușile franțuzești. Acolo însă nu era nimeni, numai norul care plutea foarte jos. Aerul îngreunat de ceață, acoperea balconul, ca un cort transparent. O mireasmă vagă se simți pentru o clipă, după care dispăru. Singurul sunet era al frunzelor care foșneau.

Deși aerul serii era rece, Rasch avea impresia că arde. Inima îi bătea cu putere, iar răsuflarea îi era iute și agitată. Îi era cînd frig, cînd cald, era cînd calm, cînd tulburat.

Se întoarse înapoi în casă și avu intenția să-i telefoneze doctorului, dar se răzgîndi. Ce i-ar fi putut spune? „Aici e judecătorul Horatio Webber și am văzut un spirit frumos pe balconul meu. Nu, nu știu nici cum a ajuns acolo și nici unde a dispărut. Dar a fost acolo, am văzut-o. Acum s-a dus. Îmi pierd, oare, mințile?"

Rasch lăsă mîna în jos.

La naiba, mai întîi trebuia să se convingă pe sine. Fusese cu adevărat acolo sau începuse să aibă vedenii? Rasch nu credea în fantome. Trebuie să fi fost un vis. Nu se putea ca o femeie să se fi aflat pe terasa lui, chiar dacă tru-

pul ei răspîndise un fior electrizant.

Judecătorul Webber nu mai avusese niciodată un vis în stare de trezie, dar citise undeva că stresul putea provoca tot felul de ciudățenii. Era cunoscut ca superjudecătorul Georgiei, în sala de tribunal, dar pînă și un individ dur putea avea o viziune erotică, dacă era prea obosit și prea singur. Și, în seara aceea, recunoscu el, dezmorțindu-și umerii și revenind înăuntru, ambele erau valabile.

Prea mulți oameni răi. Prea multe întrebări fără răspuns. Prea multă indiferență. Prea multă izolare, de prea mulți ani. O vreme, avusese senzația că lupta împotriva unui vînt mai puternic decît el, ca și cum, indiferent cît s-ar fi mișcat, ar fi rămas în același loc. Nu se dezmeticise încă de pe urma rezultatelor tacticii lui de a fi foarte dur.

Băiatul apăruse înaintea lui, liniștit, fermecător, pocăit, diminuîndu-și vina, în cazul unui accident de mașină. Își pierduse carnetul de conducere și nu știa că mașina era furată; cel cu care călătorea susținea că era închiriată. Femeia pornise pe roșu, nu el.

Dar Tifton Ramey era beat cînd a fost arestat. Și Rasch l-a folosit ca exemplu, condamnîndu-l la închisoare. Apoi, pe neașteptate, într-o

încăierare cu un alt deținut, băiatul a murit.

Părerea fermă a lui Rasch, cu privire la cei care conduceau în stare de ebrietate, politica lui de a-i îndepărta pe șoferii beți de pe străzi, s-a transformat într-un adevărat coșmar. Un băiat, care nu merita pedeapsa cu moartea, era mort. Rasch știa că dacă i-ar fi dat o amendă și i-ar fi dat drumu condiționat, băiatul ar mai fi fost încă în viață. Dar moartea lui fusese o întîmplare pe care nu o prevăzuse, cînd îl condamnase.

Povestea s-a aflat pe prima pagină a ziarelor. Încă îl mai tortura pe judecătorul care trebuia să fie extrem de dur, dar el nici nu putea măcar să vorbească despre acest lucru. Nu era de mirare că vedea fantome pe terasă. Trebuia să plece undeva și să se gîndească foarte serios la viitor.

După ce și-a spus că avusese o viziune, Rasch făcu un duș rece, forțîndu-se să uite incidentul. Nu era ceva real. Rasch Webber era un om care lucra cu realitatea și această realitate era moartea brutală a băiatului. Trebuia să se confrunte cu acest lucru, cu propria lui vină, și să nu-și mai creeze tot felul de viziuni în noapte, ca un mod de a scăpa.

Doamne, cît era de obosit!

Dacă era un vis, atunci era unul care revenea.

Data următoare, Rasch își văzu femeia cețurilor la Underground, Atlanta, la o petrecere pe stradă a politicienilor, a celor bogați și celebri, din orașul Atlanta. Străzile era înecate în fumul de la artificiile care fuseseră aprinse mai înainte. Așa cum fusese instruit de Jake Dalton, vechiul său prieten și directorul de campanie, Rasch îi saluta pe mai marii care alcătuiau structura politică a guvernului georgian.

Imediat după ce se termină spectacolul artificiilor, Rasch simți începutul unei neplăcute senzații de căldură concentrată în ceafă. Se trezi, frecîndu-și absent locul respectiv, atît de des, încît Jake îl întrebă dacă îl durea capul.

– Da, răspunse el, știind că nu era atît o durere de cap, cît o ciudată senzație de neliniște, ceva care îi încorda nervii.

– Mă duc să caut o aspirină, spuse Jake, și dispăru imediat în mulțime.

Rasch își croi drum pe strada pietruită și rămase în ușa întunecată de sub capetele de balaur și sculpturile complicate aliniate de-a lungul streșinilor. Se rezemă în întuneric, lăsîndu-se

invadat de zgomot. Aceasta era partea care îi displăcea cel mai mult în meseria lui, strîngerea de fonduri. El nu voia decît să-i vorbească omului de pe stradă -- nu acelor indivizi, cărora le păsa mai mult de propriul viitor decît de al statului.

Dar banii garantau posibilitatea de a-și putea susține ideile pentru transformarea sistemului juridic. Banii confereau realitate viselor lui -- dacă se hotăra că justiția va fi mult mai bine servită de el, ocupînd o poziție politică, în loc să rămînă în postul de judecător.

Simți deodată o împunsătură în ceafă, ca un deget de foc, și își îndreptă privirea în direcția de unde părea să vină raza de magnetism. Mai avusese acea senzație.

În aerul înceţoşat o văzu.

Femeia, de pe balconul lui, stătea acum sub unul dintre globurile mari de lumină, asemeni unei zeități mistice. Era chiar ea, viziunea lui de la miezul nopții. O recunoscu – nu numai vizual, ci și datorită tulburătoarei călduri fizice pe care o stîrnea în el și pe care nu și-o putea explica. Era aceeași femeie și, totuși, părea altfel. Părul îi era roșcat și plin de panglici viu colorate, care păreau să îi acopere trupul într-un curcubeu de satin.

Fața îi era din nou în umbră, dar pînă și de la distanța aceea îi simțea durerea. Pe chipul ei se vedea o sclipire ușoară, ca de lacrimi. Ea mișcă din cap spre el, ca și prima dată cînd apăruse, insinuînd condamnare.

Aspectul ei fragil îl mișcă fizic. Simți un puternic val electrizant străbătîndu-i trupul; senzația era aproape sexuală și, totuși, în același timp, simțea și o teamă nedefinită. Cine să fi fost, oare?

Privi în jur. Nimeni altcineva nu părea să o fi observat-o.

– Bine, doamna mea misterioasă, spuse el și porni spre ea. Dacă nu ești rodul imaginației mele, atunci a sosit clipa să ne cunoaștem.

Trecu repede prin mulțimea gălăgioasă de la petrecere pînă ajunse lîngă felinar. Ea dispăruse.

– La naiba!

Se urcă pe soclul felinarului și își plimbă privirea peste toți. Femeia aceea era ca fumul. Într-o clipă era acolo, tulburîndu-i mințile cu privirea, în alta dispărea, precum ceața. Înjură din nou.

– Rasch? Ce faci? îl întrebă Jake, aducînd un pahar cu apă și părînd îngrijorat. Nu cred că imaginea judecătorului cățărat pe felinar este

cea de care avem nevoie pentru portretul viitorului guvernator. Poate ar trebui să nu mai bei.

Rasch îi ignoră remarcile.

– Ai văzut-o, Jake?

– Pe cine?

– Pe femeia cu panglici în păr. Stătea chiar în locul ăsta.

– Nu. Am văzut femei cu bijuterii, diamante, dantele, vreo două cu pălării, dar nici una cu panglici. De ce?

– Trebuie neapărat să o găsesc. Mă înnebunește.

Rasch își dădea seama după expresia lui Jake că acesta avea dubii serioase în privința stării lui.

– Îmi pare rău, Rasch, prietene, dar nu cred că te pot ajuta să găsești o femeie care nu este aici, uite, însă, aspirina. Și dă-te jos de pe stîlp. Ești doar obosit.

Rasch se dădu jos și înghiți tableta mică și albă. Dacă cel mai vechi prieten al lui credea deja că el își pierduse mințile, atunci ar fi fost o mare greșeală să-i spună că femeia aceea mai apăruse o dată pe balconul lui, cu patru etaje mai sus. Nici chiar Jake nu ar fi susținut un candidat care avea impresia că vedea femei misterioase.

– În seara asta, spuse Jake, am încercat să sădim în mintea tuturor ideea că ești un viitor candidat pentru scena politică. Atîta vrem acum. Hai să dăm mîna cu cîțiva.

– Ai dreptate, Jake. Sînt obosit. Din moment ce vom merge amîndoi la conferința aceea despre lege și ordine în Asheville, cred că mă voi duce la Cascada Amicalola, săptămîna viitoare, să-mi petrec cîteva zile, urcînd pe Appalachian Trail. Mă poți lua din Bly Gap pentru a merge la Asheville împreună.

– Vrei tovărășie pe munte?

– Nu. După cincisprezece luni pline, fără nici o pauză, aș vrea puțină liniște și pace.

– Poate ai nevoie de cîteva zile petrecute în natură. Găsește-ți și o prietenă, pe care să o iei cu tine. Dă-ți drumul, Rasch. Nu te mai stăpîni atît.

Rasch încuviință absent, îndepărtîndu-se de chelnerul care se învîrtea prin apropiere cu o tavă cu pahare goale.

Senzația arzătoare din ceafă era mai slabă, dar continua să existe. Privi în jur. Femeia era încă acolo. Nu o vedea, dar o putea simți. Cel puțin, așa credea. Poate că, într-adevăr, avea halucinații.

Parfumul. Îl recunoscu – același parfum de

pe terasă. Știa al cui era, chiar dacă persoana nu se mai vedea. Se frecă la ochi. La naiba, nu credea în fantome.

Apoi văzu.

La baza stîlpului, o singură panglică roșie era înfășurată în jurul betonului alb, ca o pată de sînge.

Tot restul săptămînii îi rămase în minte, tulburător. Impresia era atît de puternică, încît întorcea mereu capul, așteptîndu-se să o mai zărească în sala de tribunal sau pe culoare. Parfumul, care era numai al ei, îi umplea nările, iar senzația arzătoare din ceafă nu-l părăsea, însă nu reușea niciodată să o vadă.

Joi după-amiază, jurații dădură un verdict de vinovăție în cazul pe care îl judeca, iar Rasch programă condamnarea pentru a doua zi dimineață. Pe la mijlocul după-amiezei de vineri, se afla în jeep-ul său 4x4, îndreptîndu-se spre nord. În mai puțin de o oră, forma cenușie, încețoșată a munților Blue Ridge apăru în depărtare. Cu fiecare milă pe care o parcurgea, se simțea și mai tensionat. Își petrecuse noaptea sub cerul liber.

Trase adînc aer curat în piept și își frecă ceafa. Senzația aceea ciudată părea să fi dispărut. Numai dacă și-ar fi putut șterge și imaginea

femeii din minte -- și, mai important, din trupul său, care continua să răspundă gîndului la ea culcată sub el...

– Ești sigur că a luat-o pe aici? întrebă Savannah Ramey, stînd în vechea camionetă a lui Niko, pe o grămadă de lemne, și întrebîndu-se ce o făcuse să creadă că va reuși.

– Sînt sigur. Judecătorul n-a făcut nici o mișcare de care să nu știm eu și Cheno. Omul ăsta e un robot. Se trezește la aceeași oră, în fiecare dimineață, poartă costumul gri, în fiecare luni, cel în dungi, în fiecare marți, mănîncă la același restaurant, parchează în același loc...

– Bine, am priceput, judecătorul Horatio Webber este o creatură cu obiceiuri.

Era, de asemenea, și prea atrăgător. Privirea surprinsă și neîncrezătoare, pe care o avusese cînd o văzuse pe balcon, o făcuse aproape să renunțe. Dacă ar fi fost altcineva, s-ar fi simțit atrasă de acel bărbat splendid, despre care ea jurase că îi era dușman.

– Exact. Dur, cinstit, dar un prost față de cineva aflat în necaz.

– Pe asta și contez. Dacă vrea să verifice

camioneta, n-o să se întîmple nimic, nu?

– Nu, spuse prietenul ei de la circ, care încă mai era îngrijorat pentru planul ei.

– Nu vreau să-şi dea seama că e ceva aranjat. E mai bine dacă rămîne ameţit.

– Dacă nu e ameţit de o femeie care îi apare pe balcon ca o blondă, pe o stradă aglomerată, ca o roşcată, şi pe munte, ca o vrăjitoare cu părul negru, nu-mi dau seama ce altceva poţi face.

Uneori, era ea însăşi ameţită. Cum putea un bărbat, care era privit ca un binefăcător al persoanelor sărmane, să fie ucigaşul fără inimă al fratelui ei?

– Exact, spuse Savannah cu o hotărîre sumbră. Nu vreau să ştie ce e real şi ce nu.

Planul ei trebuia să reuşească. Niko o ajutase îmbufnat pînă atunci, dar odată cu apariţia judecătorului, trebuia să se descurce singură. Avea numai zece zile la dispoziţie – zece zile pentru a-l face pe judecătorul Horatio Webber să se îndrăgostească de ea.

Coborî din camioneta lui Niko şi îşi desfăcu părul, care era strîns în coadă, lăsîndu-l să-i cadă pe umerii bluzei albe, ţărăneşti şi îşi îndreptă fusta, cu imprimeu aprins, şi juponul cu volănaşe, după care îşi puse lanţurile de aur ale bunicii la gît, îşi prinse în urechi cerceii de

țigancă ai mamei, iar în jurul gleznei brățara Zeenei, cu clopoței de argint care sunau cînd mergea. Prima dată cînd se întîlneau față în față, voia să-l cunoască pe judecătorul Horatio Webber, ca țigancă.

– Mă întorc la motel și aștept să mă suni, spuse Niko șovăind. Ai numărul?

– Îl am. Nu-ți face griji!

– Mie să știi că tot nu-mi place, Savannah, dar dacă tu insiști să duci totul pînă la capăt... uite-l că apare. Nu te răzgîndești cît mai ai timp? S-ar putea să fii tu cea rănită.

– Nu, Niko, trebuie s-o fac, spuse ea, dîndu-i bătrînului un sărut iute, după care se îndepărtă de șosea și porni pe jos. Conta pe reputația judecătorului de om de onoare și de încredere. Nu putea trece, lăsînd o femeie la marginea drumului.

Se cutremură, nu de frig, ci de emoție. Plănuise totul cu cea mai mare atenție, dar exista tot timpul posibilitatea ca judecătorul să nu coopereze. Atunci, auzi zgomotul jeep-ului său.

Trăgînd aer în piept, Savannah se opri la marginea drumului. Imediat ce mașina ajunse în spatele ei, ieși din umbră și ridică mîna.

– Ce?... făcu Rasch, punînd frînă și oprind pe dreapta.

Clipi des. Era foarte devreme. Valuri de ceață se ridicau din pământ, transparente și luminate de farurile mașinii. Închise ochii și îi deschise din nou, încet. Nu era nici un vis, nici o halucinație. Pe drum era o femeie.

Nu, apariția de pe drum nu era o femeie, ci *acea* femeie, cea cu părul argintiu, de pe balcon, cea roșcată, de pe stradă, cea care îl chinuise fără milă în ultima săptămînă. Încă nu-i vedea fața clar, dar știa că ea este. Ba, mai mult decît atît, fiecare nerv al trupului său o recunoștea și răspundea prezenței ei, așa cum făcuse și înainte.

De data aceasta purta o fustă lungă, imprimată și era desculță. Părul, bogatul ei păr, nu era nici argintiu, nici auriu, ci la fel de negru, precum cerul la miezul nopții, și foarte ciufulit, de parcă abia s-ar fi dat jos din patul unui bărbat.

Înjură.

– Vă rog! spuse ea cu un glas scăzut și melodios. Se pare că am necazuri. Mă puteți lua?

Cuvintele ei deveniră o mîngîiere verbală și el își simți trupul impulsionat.

Văzuse o camionetă cu capota ridicată, undeva printre copaci. Oare era singură? Să fi fost un truc pentru a-l atrage într-o capcană? Nu

mai vedea pe nimeni.

– Sînt singură, spuse ea, ca și cum i-ar fi citit gîndurile. L-am trimis pe Niko după ajutor. O să se întoarcă el, după camionetă. Dar n-am timp să aștept.

– De ce? Ce cauți aici?

– Trebuie să mă întîlnesc cu cineva. Vă rog, pot urca? E frig în pădure, spuse ea simplu, de parcă acesta ar fi fost un răspuns la întrebarea lui.

Nu era. Dar, deocamdată, îi va crede povestea. Halucinații? Spirite? Poate era obosit și ametit, dar femeia aceea era reală și venise timpul să dezlege misterul.

– Urcă.

Auzi clinchetul clopoțeilor și, deodată, ea fu în mașină, umplînd-o cu parfumul ei distinctiv și acea senzație curioasă de tulburare pe care o simțise în ultimele trei săptămîni. Era acolo, obiectul incertitudinii și dorinței lui, și era decis să afle ce fel de joc juca ea cu sentimentele lui.

– Parfumul acesta, întrebă el, ce este?

– Este din flori de măslin. Îți place?

– Este foarte neobișnuit.

– Da, spuse ea, fără să mai adauge altceva, după care își așează rucsacul între picioare și se lăsă pe spate, ca și cum el o cunoștea de mult,

o persoană cu care el se simțea destul de bine și fără să fie nevoie de conversație.

– Unde mergi? o întrebă el, ridicînd piciorul de pe frînă și ascultînd crengile sfărîmîndu-se sub roți.

– La Cascada Amicalola. Vreau să urc puțin pe munte. Dumneata?

Odată ce hotărîse să-i țină isonul, încetase să mai fie surprins.

– Tot acolo.

– Mă bucur. Este foarte devreme, spuse ea. Am mers mult. Cred că o să trag un pui de somn.

– Dar, stai puțin, cine ești? Cum te cheamă? începu el să întrebe, numai că, de cum scoase al doilea cuvînt, ea închise ochii și păru să fi adormit.

Rasch clătină din cap, nevenindu-i să creadă. De unde venea? Avea un rucsac, dar era desculță și picioarele îi erau zgîriate. Cum putea acea femeie misterioasă să fie în același loc cu el și în același timp? Din clipa cînd apăruse pe balcon, puterea de a judeca părea să-l fi părăsit.

Cu siguranță că nu era departe de gîndurile lui, fie că dormea, fie că era treaz. Tot timpul o căutase, meditase asupra amintirilor a ceea ce

văzuse sau își imaginase. După un timp, începuse să aibă dubii în legătură cu propria-i ținere de minte. Acum, iat-o lîngă el, aproape ca și cum ar fi făcut-o să apară cu gîndurile lui.

O mai privi o dată. Trăsăturile îi erau clare acum. Pielea ei palidă semăna cu a Madonei create de Bătrînul Maestru. Buzele roșii, ca daliile pe care mama lui le creștea într-un vas lîngă ușa din spate, erau închise într-o expresie senină. Gene lungi, catifelate se odihneau deasupra unor pomeți, care erau mai potriviți unei picturi decît unei ființe reale.

Era o enigmă această femeie tăcută și grațioasă și, totuși, dincolo de acel calm, era un foc ascuns. El nu putea vedea, dar putea simți tensiunea. Interiorul camionetei părea încărcat cu o energie stranie, și se cutremură.

Orice ar fi fost și de oriunde ar fi venit, îi apăruse în față de trei ori, iar el trebuia să afle de ce. Existau răspunsuri la întrebările lui și avea de gînd să le obțină. O va duce să-și întîlnească prietenii, căci, astfel, va afla mai multe despre ea. Acceleră și își continuă drumul în sus, pe munte.

Savannah Ramey răsuflă încet, ușurată. Trecuse de primul obstacol. Nu se așteptase să fie atît de greu să-l mintă. De departe, maxilarul lui

dur nu părușe atît de înfricoșător. Nu-i văzuse ridurile din colțurile ochilor și nici culoarea lor de oțel, care părea să o țintuiască. Dar ceea ce o forțase să se retragă în tăcere, mai mult decît felul cum arăta, era puterea senzuală a acelui bărbat, mult mai viguros de aproape.

Îi plăceau bărbații, dar după o greșeală în adolescență, nu mai avusese nici o legătură romantică. Nu stătea niciodată destul de mult într-un loc pentru a ajunge la intimitate, așa că grupul ei de prieteni se redusese la cei din circ, iar ea era fiica șefului. Ei îi plăcea faptul că erau separați de restul lumii, dar lui Tifton nu.

Tifton. Se sili să-și îndepărteze atenția de la omul de lîngă ea și să se concentreze din nou asupra planului. Conform informațiilor pe care Niko le adunase, urmărindu-l pe judecător și trăgînd cu urechea la discuțiile pe care acesta le purta cu prietenul său, Jake, nu avea decît cinci sau șase zile pînă la jumătatea drumului. Cinci zile mai tîrziu, judecătorul se va întîlni cu Jake Dalton, pentru a se duce la Asheville. Erau, deci, zece zile pentru a-și duce planul la bun sfîrșit, și nu avea de gînd să dea greș. Îi datora acest lucru lui Tifton, băiatului aceluia vesel, care rîdea tot timpul și care murise din cauza acestui om – acestui judecător vigilent.

Rasch se mulțumi să o studieze, în timp ce dormea sau se prefăcea că doarme, pînă cînd fu sigur că nu avea nici o altă intenție, sub masca somnului. Ajunseseră la o înălțime subaipină.

– Ai de gînd să dormi tot drumul?

Savannah deschise ochii și îi aruncă o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate supărată.

– Poate.

– E mai ușor decît să vorbești.

– Da. Îți mulțumesc că m-ai luat.

Vocea ei era vag muzicală. Era o tăiere a respirației, o ezitare în felul în care făcea pauză între cuvinte, aproape ca și cum ar fi repetat replici pe care nu le mai rostise niciodată.

– Poate ar fi trebuit să te duc înapoi în oraș. Dar ar fi timpul să aflu de ce mă urmărești.

– Te urmăresc? făcu ea, deoarece nu se așteptase la o abordare directă.

Rîse stînjenită, iar stăpînirea de sine i se zdruncină.

– Asta fac?

Rîsul ei păru să picure în liniștea din jur.

– Da, fir-ar să fie! De cînd te-am văzut prima dată pe balcon ai început să mă înnebunești.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse ea, silindu-se să nu-i privească chipul dăltuit, mîinile care strîngeau volanul, cu o forță nelinișt-

titoare, și se întrebă, pentru o clipă, cum s-ar fi simțit dacă ar fi mîngîiat-o. Ce naiba se întîmpla cu ea? Doar nu putea da înapoi tocmai acum. Aflase destul de multe despre judecător pentru a ști că nu avea să accepte să nu afle. Aceasta va fi cheia cu care va ajunge la el.

– Pînă acum, spuse ea cît putu de calmă, nu ne-am mai întîlnit.

El nu crezu acest lucru nici o clipă. Dar știa că acea confruntare directă nu avea să dea rezultate.

– Teoretic, ai dreptate.

Zîmbi, dar acel zîmbet nu-i ajunse în privire.

– Nu ne-am întîlnit niciodată. Recunosc, deocamdată. Atunci, lasă-mă să-ți pun o altă întrebare – de unde vii?

Ea știa că privirea lui vede prin ea, cercetîndu-i cele mai ascunse colțuri și stîrnindu-i senzații dintre cele mai nedorite și deconcertante, așa încît se apără privind în altă parte.

– Nu contează, spuse ea. Contează doar încotro mergem de aici, nu?

Se pregătise pentru neîncredere, întrebări, acuzații. Dar acceptarea curioasă și calmă a bărbatului de lîngă ea era neașteptată și, deci, o intriga. Cine devenea amețit?

Judecătorul Webber nu era deosebit de înalt,

dar dădea impresia de înălțime și forță. Nu se bărbierise în dimineața aceea și, peste bărbia care îi scotea în evidență virilitatea, se vedea o umbră de peri micuți. Părul blond-închis era tuns cu grijă, dar tendința de a-și trece mereu degetele prin el îl ținea permanent răvășit. Masculinitatea lui umplea cabina și amenința să o învăluie pe Savannah.

În sala de judecată, unde stătuse deghizată pe un scaun în spate, ochii lui cenușii și pătrunzători erau ascunși de o pereche de ochelari cu rame subțiri și negre. În ziua aceea însă, se puteau vedea, și ea le simțea privirea dură și tulburătoare.

Mai erau și alte diferențe în ziua aceea. De departe, nu-i observase pulsul puternic, expus vederii de faptul că avea cămașa descheiată la gît, felul în care o șuviță rebelă îi cădea pe obraz, și nici încordarea mușchilor brațelor cînd răsuci volanul. De departe, nu-i observase bărbăția neliniștitoare. Poate că nu va fi atît de simplu, cum își închipuise.

De la început îi plăcuse glasul lui. Avea o anumită rezonanță, o îndrăzneală care spunea că era gata să intervină într-o discuție și să spună exact ce trebuia. Dar nu se pierdea ușor și nu avea să renunțe la logică, așa cu una, cu

două. Îl forțase să o ia în mașină și el fusese de acord. De acum încolo va fi un joc de-a șoarecele și pisica, pînă cînd unul din ei va învinge. Foarte bine, accepta provocarea. Căci avea să cîștige.

– Poate că ai dreptate, misterioasă doamnă. Poate că nu destinația, ci călătoria este importantă.

Totul la femeia aceea îl provoca. Era un mister ce trebuia dezlegat, și el era mai mult decît dornic să o facă. Pentru prima oară, după multe luni, simțea că trăiește cu adevărat, atît cu trupul, cît și cu mintea și cu sufletul.

– Te consideri o filozoafă?

– Nu, spuse ea, nu cred. Deși cred că fiecare avem un rol în viață. Bănuiesc că ai putea spune despre mine că sînt o hoinară.

– O hoinară? O aventurieră – în căutare de?...

– Cunoaștere, bănuiesc. Adevăr. Dar tu ce ești?

Cunoaștere? Adevăr? Rasch se simți deodată neliniștit. Dăduse răspunsurile pe care le-ar fi dat el însuși.

– Dacă ar fi să dau un nume țelului vieții mele, ar trebui să spun că sînt un cruciat.

Ea își întoarse ochii negri spre el, unindu-și privirea cu a lui, pînă cînd el își luă piciorul de

pe accelerație, de teamă să nu devieze mașina.

– Deci, amîndoi mergem pe același drum.

– Poate. Un cruciat și o hoinară, fiecare căutînd ceva.

– Ah, deci și tu cauți, spuse ea aproape în șoaptă, deși glasul îi era clar și pasionat. Ce anume?

– Ceea ce caută toți cruciații, cred, înțelepciune, dreptate. Încerc să fac ca lucrurile să fie mai bune, să îndrept anumite greșeli.

– Și ai întotdeauna dreptate, domnule judecător Webber?

– De unde știi cum mă cheamă?

Ea întrerupse vraja, ridicîndu-și privirea spre hîrtiile care erau prinse în spatele apărătorii.

Urmîndu-i mișcarea, el citi numele de pe plicul care era gata să cadă. „Onorabilului Horatio Webber, judecător la Curtea Supremă", scria acolo și mai era și adresa lui.

Deci, nu era nici expertă în psihologie, nici nu citea gîndurile. Avea o forță mare, vibrațiile nervilor lui dovedeau acest lucru, dar se baza pe răspunsuri normale, la fel ca oricare muritor.

Muritor? De ce s-o fi gîndit la asta? Începuse să aiureze. Avea nevoie de o cafea și de mîncare. Cu siguranță că această creație a imaginației lui se hrănea ca toți oamenii. Avea să-i fie

greu să găsească rodii și smochine în munții din nordul Georgiei.

– Luăm micul dejun împreună? E un loc undeva, mai sus, unde se opresc pescarii și vînătorii pentru a mînca ceva bun. Nu e cine știe ce, dar e hrănitor.

– Bine, spuse ea, aruncîndu-i un zîmbet atît de cald, încît îi alungă și ultima fărîmă de ceață din minte.

Ea era o femeie, el un bărbat. Poate era de ajuns.

Poate că nu existau rodii și smochine în munții din nordul Georgiei. Poate avea să bea o cafea și să mănînce o gogoașă. Nu era o mîncare pentru zei, dar era ceva cald și dulce, și atîta părea să fie exact ceea ce trebuia.

Capitolul Trei

Băcănia și cafeneaua *Goana după aur* erau ascunse, undeva, pe o coastă a muntelui. Existau trei spații de parcare și loc pentru un singur autovehicul mai mare. Datorită faptului că în dimineața aceea majoritatea celor care veneau acolo în mod regulat fuseseră și plecaseră deja, Rasch nu avu nici o problemă în a parca chiar în față.

Coborî și dădu să ocolească mașina pentru a-i deschide portiera autostopistei lui. Îi luă rucsacul și i-l aruncă în spate, după care se opri. Ea știa cine este el, dar el habar nu avea nici

cum să o strige. Portiera din partea ei se deschise mai mult și un picior gol atinse pămîntul, cu un clinchet de clopoței. Mai auzise acel zgomot și altă dată. Apoi văzu, era o brățară de pus în jurul gleznei, cu clopoței micuți din argint. Stătuse atît de nemișcată în jeep, încît aceștia nu scoseseră nici un sunet.

– S-a întîmplat ceva?

Vocea ei avea sunetul clopoțeilor, la fel rîsul ei. Fiecare mișcare, fiecare sunet era un fel de muzică și el zîmbi din nou, fără să-și dea seama.

– Picioarele tale, spuse el. Nu ești încălțată.

– Nu.

Ea închise portiera și veni lîngă el.

– E important?

– Nu, adică da. Nu poți urca pe munte, fără niște ghete potrivite. Ai ghete în rucsac?

Acum veni rîndul ei să zîmbească.

– Nu.

El scutură din cap dezaprobator.

– Ce te-ai mai pregătit! Nu contează – aici se găsesc de vînzare tot felul de lucruri pentru urcat pe munte. Ar fi bine să-ți cumperi o pereche de ghete.

– Bine, mai spune-mi ce-mi mai trebuie, zise ea. În rucsac am doar sacul de dormit și niște mîncare.

– Nu știi că se poate face foarte frig noaptea? Se anunță o vreme frumoasă pentru următoarele două zile, dar în regiunea asta se poate schimba totul într-un interval de cîteva ore.

– Ah, Doamne! Cred că trebuie să recunosc că n-am mai dormit niciodată sub cerul liber.

"Pe munte", ar mai fi trebuit să adauge. Circarii își petreceau mult timp dormind sub cerul liber. Dar ea își avea propria camionetă, cu patul și lucrurile ei. Acum era vorba de cu totul altceva.

– Te rog să mă ajuți, Cruciatule.

– Cred că asta ar trebui să și fac sau voi fi nevoit să te salvez din nou, spuse el, rîzînd, și Savannah găsi acel rîs cald, surprinzător de sexy.

Auzise de ochi sexy, dar niciodată de un rîs sexy. Cu toate acestea avu deodată o senzație delicioasă, provocată de gîndul împărțirii unei pături cu judecătorul Horatio Webber.

– Hai să facem un tîrg, continuă el. Îți ofer ajutorul meu, în schimbul dezvăluirii unor fragmente de adevăr în legătură cu tine. De acord?

– Dezvăluiri despre mine? Bine. Există tot soiul de adevăruri, Horatio Webber. Ți-l voi dezvălui pe-al meu, dar numai la momentul potrivit.

Îl urmă înăuntru. El nu ştia încă, dar zarurile erau aruncate. Ea avea să împartă cu el călătoria, în schimbul adevărului – numai că ea ştia că nu existau nici un fel de prieteni care să o aştepte şi singurul ei scop era să-i pună stăpînire pe suflet.

Rasch simţi o carecare tulburare. Ea fusese de acord să-i spună ceea ce voia el să ştie. Ar fi vrut să aibă mai multă încredere în promisiunea ei.

În micul magazin, Rasch cumpără o pereche de ciorapi albi, din bumbac, şi una maron, din lînă, după care o ajută pe Savannah să-şi aleagă o pereche de ghete, cu care se simţea ca şi cum ar fi avut plumb în picioare.

Savannah schimbă ciorapii maron cu unii de culoare roşie.

Rasch alese o pereche de blugi, un tricou şi o cămaşă groasă, din flanel, care să se asorteze cu ghetele. Mai cumpără pachete de mîncare, conserve. Cînd băcanul se apucă să facă socoteala, Rasch clătină din cap. Adevărul îl costase deja 98 de dolari, chiar înainte de micul dejun, şi el nu auzise încă nici un cuvînt. Dar pentru a o descoperi pe femeia aceea ar fi plătit şi mai mult.

Savannah intră în restaurantul situat într-o

altă parte a clădirii, în timp ce el plăti și duse toate cumpărăturile la mașină. Cînd se întoarse, își găsi însoțitoarea la o masă în colț, între două ferestre. Ea nu-i simți prezența; ba, mai mult, privea cu foarte mare atenție pe fereastră.

– La ce te uiți? o întrebă Rasch, alunecînd pe un scaun în fața ei.

– E o veveriță acolo, sub craca aceea ruptă de lîngă gard.

Rasch se uită spre locul indicat, dar nu văzu nimic altceva decît tufe și tot felul de gunoaie.

– Unde?

– Stai nemișcat și o să apară, spuse ea, și, întinzîndu-se peste masă, îi acoperi mîna cu mîna ei.

La atingerea aceea, el simți aceeași senzație ca pe stradă. Dansa în jurul lor un arc format din electricitate. Ea păru uluită o clipă, după care își luă mîna, dar în golul rămas în urmă se simțea o înfiorare aproape la fel de concretă ca și zgomotul clopoțeilor.

– Uită-te acum, îi șopti ea, atingîndu-l din nou.

Palma ei era aspră, de parcă ar fi tăiat lemne sau s-ar fi folosit de un ciocan.

În clipa aceea, micuțul animal maron se furișă iute, se opri și se uită spre fereastră, ca și

cum ar fi fost chemat. După un moment îndelungat de nemișcare, se întoarse și fugi.

Savannah își întoarse privirea spre Rasch. Nu vorbea, dar el știa că, așa cum comunicase cu veverița, comunica și cu ceva din adîncul sufletului lui. Cu toate acestea, cînd simți un răspuns în adîncul lui, Rasch se răzvrăti. Nu îi plăcea gîndul că femeia aceea ar putea încerca să-i stăpînească, nici chiar într-un fel atît de lipsit de importanță. Mormăind, își trase mîna și întrerupse contactul vizual dintre ei.

– Unde e cafeaua? Mi-e foame!

Fără să-și miște capul, ea răspunse:

– Vine imediat.

Și așa a și fost. Chelnerița apăru, aducînd două căni mari, pe care le umplu cu cafea fierbinte, după care așeză pe masă șervete, unt, gem și un vas cu frișcă.

– Mîncarea va fi gata imediat, spuse ea în ciudatul dialect montan.

Îi studie pe Rasch și pe Savannah o clipă, după care spuse:

– Știți că trebuie să purtați încălțăminte aici, doamnă.

Savannah păru surprinsă.

– Nu, nu știam, îmi pare rău. Am ghetele în mașină. Să mă duc să le aduc?

– Nu, spuse femeia, dar țineți-vă picioarele sub masă, să nu se vadă. Nu păreți a fi vînători.

– Urcăm pe munte, explică Rasch, dar apoi se întrebă de ce o făcuse.

Cei care urcau pe munte nu purtau fuste de țigancă și brățări cu clopoței la picioarele goale.

– Bine, fiți prudentă. Dacă nu sînteți obișnuită cu încălțămintea, ghetele alea or să vă facă răni.

Rasch se gîndise deja la acest lucru și se hotărî ca, după ce va obține niște răspunsuri la întrebări, să o convingă pe Savannah să se întoarcă. Nu atît pentru faptul că nu ar fi fost obișnuită cu muntele, căci totul în privința ei arăta că este. Dar planul lui, de a fi singur și de a se gîndi cu seriozitate, ar fi fost compromis de prezența ei.

Savannah nu spuse nimic. Nu era îngrijorată. Anii de lucru la circ îi bătătoriseră și mîinile și picioarele într-un asemenea hal, încît se îndoia că le-ar fi putut răni ceva.

Soarele dimineții risipise toată ceața și ziua era de un auriu superb. Copacii erau pătați de portocaliu, galben și roșu, deoarece frunzele începuseră să capete culorile toamnei. Aceasta era tîrzie în acel an, dar iarna venea repede la munte.

Rasch spera că sacul de dormit al însoțitoarei lui îi va ține de cald. Aerul de munte era înșelător, mai ales spre sfîrșitul lui octombrie. Meteorologii spuneau că vremea în următoarele două zile va fi frumoasă și senină. După aceea, imaginea devenea mai tulbure. Posibilitatea apariției unui front rece aducea șansa unei ploi neașteptate și, uneori, chiar zăpadă.

Chelnerița se întoarse și le puse în față două farfurii cu ouă și costiță.

Rasch își luă furculița și o înfipse într-o bucată de costiță.

– Toate astea nu sînt bune pentru organism, spuse el. De obicei, mănînc fulgi de ovăz și beau suc de portocale.

– Foarte înțelept, numai că organismul mai simte nevoia și de cîte ceva care nu e înțelept, nu crezi?

Iarăși acea senzație arzătoare. Numai că de data aceasta, se concentră asupra unui punct sub urechea lui stîngă. Curentul păru să se întindă către vîrfurile degetelor, așa încît abia putea ține furculița.

– Cine ești, în fond? șopti el cu un glas răgușit.

Ea își coborî glasul răspunzînd:

– Mi se spune Savannah.

Nu se numea Savannah, ci i se spunea așa.

– De ce?

– Pentru că în acest oraș m-am născut, un loc deosebit aflat într-o vale îngustă cu iarbă grasă și animale nocturne, blînde. Iar ție ți se spune Horatio, ceea ce înseamnă păstrător al orelor, puternic și stabil. Asta a intenționat mama ta, cînd ți-a dat acest nume?

– Mă îndoiesc că timpul a avut vreo legătură. Mama a crezut că Horatio este un nume care sună important.

– Mama ta dorea să fii celebru?

– Nu știu. Cred că doar îi plăcea cum sună.

Savannah își ridică ceașca de cafea la buze și sorbi puțin.

– Îmi plac sunetele. Îmi place să aud, să ating. Oamenii nu mai ascultă în ziua de azi. Iar atunci cînd, totuși, o fac, nu aud.

– Obișnuiești mereu să vorbești așa enigmatic?

– Nu. Tu obișnuiești mereu să pui întrebări?

– Da, așa cred. Cred că e important ca o persoană să întrebe și să afle, tu nu? Altfel cum afli adevărul?

– Ah, dar ce înseamnă adevărul? Adevărul unei persoane este fantezia alteia. Eu prefer răspunsuri din inimă, nu din cap.

– Probabil că, atunci cînd ai fost copil, ți-ai înnebunit tatăl. Cred că nu știa niciodată cînd spuneai adevărul și cînd te prefăceai.

– Cînd am fost mică erau clipe cînd tata – care era un om cu foarte multă imaginație, îmi spunea să am răbdare. Măcar atîta lucru tot am învățat. Toate vin la cel care așteaptă.

Rasch zîmbi. Îi era greu să și-o închipuie pe femeia aceea, frumoasă și uluitoare, copil, și știa că nu avusese mai multă răbdare atunci decît acum. Dacă voia ceva, obținea. Nu își dădea deloc seama ce voia de la el. Poate ar fi trebuit să lase toate aiurelile deoparte și să o întrebe direct.

Ceea ce și făcu.

– Știu că ești femeia de pe balconul meu, femeia de pe stradă și bănuiesc că tot tu ai plănuit și această întîlnire. Nu-i așa?

Privirea lui era directă, pătrunzătoare. Îi făcu inima să bată mai repede.

– Poate da, poate nu.

– De fapt, ce anume vrei de la mine, Savannah, ai cărei ochi sclipitori transmit mesaje atît de misterioase?

– Vreau să te cunosc, atîta tot.

În realitate nu era o femeie misterioasă, dar voia să-l facă pe judecător să creadă în fantezii.

– Să mă cunoști? Nu-mi vine să cred că ai venit la mine pe terasă și din nou la petrecere, numai pentru că voiai să mă cunoști. De ce n-ai sunat, pur și simplu, la sonerie?

– M-ai fi lăsat să intru?

Da, ar fi putut răspunde, pentru că voiam, simțeam nevoia să știu că ești reală – nu un spirit pe care l-am făcut să apară cu ajutorul imaginației mele.

Nu spuse decît:

– Cred că nu.

– Ești foarte sincer, Cruciatule, și meriți să-ți spun adevărul. Ce vreau de la tine? Ești sigur că vrei să știi?

– Sînt sigur.

– Atunci, Cruciatule, adevărul... spuse ea, dîndu-și capul pe spate și privindu-l arzător, ți-l spun în schimbul unui preț.

– Care?

– Să mă iei cu tine.

– Să te iau cu mine? făcu el, neputîndu-și ascunde șocul.

Nu-și putu ascunde nici straniul fior din stomac.

– De ce să fac asta?

– Pentru că mă aflu aici. Pentru că vreau să o faci. Pentru că tu și cu mine sîntem... legați.

– Ce ești, vreo vrăjitoare? întrebă el, dîndu-se

în spate și încruntîndu-se neîncrezător. Te avertizez, Savannah, indiferent cine ai fi, că nu cred în superstiții.

– Nu-ți face griji, domnule judecător Webber, spuse ea încet. Nu sînt vrăjitoare. Nu ești un om care să creadă în spirite, ci unul care crede în fapte și realitate. Ei bine, sînt cît se poate de reală. Și tocmai asta te face să nu te simți în apele tale, nu?

– Așa e, aprobă el, cred că așa e. Nu-mi place ceea ce nu-mi pot explica. Și acum nu mi te pot explica pe tine.

– Nu-i nimic. Înțeleg, pe cuvînt. Și voi încerca să nu par misterioasă sau să te fac să nu te simți bine. Recunosc că se pare că am unele legături telepatice cu animalele. Nu-mi vorbesc, dar, nu știu cum să-ți explic, avem o legătură, așa cum am și cu tine.

– Nu-mi vine să cred, spuse el, sorbind ultima picătură de cafea și silindu-se să se gîndească la lucruri simple, în timp ce înghițea ultimele fărîme de ou.

Savannah avea dreptate. Ouăle cu șuncă erau ceva ce ar fi trebuit să mănînce mai des. Uitase cît de bun putea fi un mic dejun demodat și real. Uitase cît de plăcut era să-l ia în compania unei femei.

Nu era prea sigur cum sau de ce stătea acolo calm, luînd micul dejun cu o femeie care avea un sistem de comunicare cu animalele. Pe undeva, știuse tot timpul că aceea nu era o întîlnire întîmplătoare, că ea avea un plan bine pus la punct, înainte de a-l întîlni și îi atrăgea atenția într-un fel pe care nici nu și-l putea justifica, nici explica.

Fapt care îl intriga. Deocamdată, atîta timp cît înțelegea că acea obsesie era reciprocă, avea să-i țină isonul, pînă cînd va afla tot adevărul. Avea evident un plan, iar el dorea neapărat să afle care era.

În fond, se gîndi el, nu era decît o femeie, deși era una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse vreodată. Era matur atît fizic, cît și psihic și se putea descurca, indiferent care ar fi fost planul ei. „Mai multă rațiune," îi spuse o voce interioară.

– Știu că există anumiți oameni care au rara abilitate de a comunica cu animalele, recunoscu el, și, uneori, chiar și cu oamenii, prin telepatie.

– Da, dar eu nu... spuse ea, dar glasul i se frînse și își plecă privirea.

Dezvăluia prea mult, prea mult din ceea ce nici ea nu înțelegea. Pentru o clipă, lăsă masca

să-i cadă, dorind să fie sinceră cu el.

– În mod normal, nu stabilesc legături cu necunoscuți. Nu știu cum să explic această... legătură cu tine, și asta mă deranjează și pe mine.

El îi luă mîna și acest gest o surprinse foarte mult. Simți un fior prin tot trupul, ca și cum, prin acea atingere voluntară, el își dăduse acordul la legătura lor. Pentru o clipă, își permise să-l privească doar, să fie cu el, să recunoască tulburarea pe care o simțea, să înregistreze promisiunea de dorință dintre ei. Prezența nici unui bărbat nu o mai tulburase atît.

El clipi des și clătină ușor din cap, de parcă și el ar fi fost vrăjit de moment. Bun. Era bucuroasă să afle că și el era afectat ca ea. Cel puțin, o parte din planul ei funcționa.

Rasch îi întoarse mîna micuță și i-o examină. Degetele lui îi întîlniră palma bătătorită și își țuguie buzele.

– Ah, doamnă, ești un mister pe care va trebui să-l dezleg. Stîrnești ceva primitiv în mine, ceva ce nu sînt sigur că înțeleg. Ești cu adevărat atotvăzătoare?

Nu, ar fi vrut să spună ea, dar curentul acela tulburător de dorință era acolo, mereu prezent între ei. Pulsul îi creșcu și pielea i se înfierbîntă

sub atingerea lui. Se întîmpla ceva între ei, ceva ce ea nu intenționase și nu putea controla. Își trase mîna, deoarece în apropierea lui nu mai avea încredere în sine.

Poate nu era o idee bună. Poate ar fi trebuit să-l asculte pe Niko și să nu facă acest lucru. Dar trebuia să-l pedepsească pe judecător; altfel avea să o facă tatăl ei. Era, însă, prea bătrîn și riscurile erau prea mari.

Planul păruse atît de simplu. Nu trebuia să facă altceva decît să-l determine pe judecător să se îndrăgostească de ea. Și, fără să știe, aceasta o făcuse pe jumătate, era sigură. Dar nu se gîndise niciodată că și propria ei inimă putea fi în pericol sau că acela vrăjit putea fi și vrăjitor.

Acum știa că o va lua cu el. Lăsă să-i scape un ușor oftat de ușurare. Avea zece zile să-și realizeze planul. Zece zile pentru a-l distruge pe judecătorul Horatio Webber, omul care îi ucisese fratele.

Clopoțeii din jurul gleznei lui Savannah scoaseră un zgomot vesel, cînd părăsiră cafeneaua. Urcîndu-se în camionetă, îi aruncă lui Rasch un zîmbet conspirativ, își dădu capul pe spate și își

răvăși părul bogat și negru, în aerul răcoros de munte.

– Îți mulțumesc pentru masă, Cruciatule. Poate că vreodată îți voi găti și eu ceva în schimb.

– Cred că ar trebui să știi că nu-mi plac ciupercile, iar merele otrăvite nu mai sînt la modă. Și, pe urmă, ce se mai aude cu prietenul cu care trebuia să te întîlnești?

– Nu poți fi sigur niciodată de prieteni. De aceea mi-am umplut buzunarele cu resturi de mîncare și firimituri de pîine, spuse ea. Dacă voi fi abandonată, voi avea ce să mănînc. Dacă mă voi rătăci, voi urma dîra de firimituri din pădure.

– O adevărată cercetașă, răspunse el, rîzînd. Fii pregătită.

Deodată, ziua păru și mai strălucitoare. Drumul fu tăcut și intim. Micuța camionetă înfrunta muntele, urcînd din ce în ce mai mult. Din cînd în cînd, treceau pe lîngă vreo altă mașină sau vreun alt excursionist. Continuară să urce drumul, ca o panglică, din jurul pădurii. Cu fiecare milă, Rasch se simțea mai relaxat și exista între ei un tăcut sentiment de camaraderie. Dorise să-i atragă atenția și să-l facă să o accepte, dar acest lucru fusese obținut mult prea ușor. Era

de neînțeles. În loc să fie încîntată, Savannah începea să se simtă din ce în ce mai neplăcut.

– Unde o să oprim? întrebă ea, în cele din urmă.

– Nu m-am hotărît încă. Există adăposturi de-a lungul potecii, dar sînt, de obicei, cîțiva care le ocupă. Din moment ce îmi place intimitatea, îmi găsesc un locșor în pădure și dorm sub cerul liber. Dar tu?

– Nu știu. Dar sub cerul liber mi se pare bine. Povestește-mi despre potecă.

– De ce?

– Pentru că aș vrea să știu, și îmi place să-ți aud vocea. Ți-am spus că-mi plac sunetele. Sunetul mă ajută să știu unde mă aflu.

– Ca o hartă fizică?

– Da, fizică. Și emoțională, de asemenea. De ce, te deranjează? Ai prefera să nu vorbesc?

– Nu, recunoscu el. Cred că, de fapt, îmi place vocea ta. Nu sînt obișnuit să am pe cineva alături. De obicei, vin aici singur.

– Iar eu sînt cineva cu care n-ai vrea să ai de-a face?

– Deloc. Prefer să am de-a face cu tine, dar într-o clipă pari să fii aproape, pentru ca apoi, cînd sînt gata să-mi fac o părere clară despre tine, te miști într-o altă direcție.

– Adevărat? făcu ea și, aplecîndu-se puțin în față, făcu clopoțeii să sune.

– Adică, poate că nu te miști, propriu-zis, mai degrabă te dezintegrezi și apoi te refaci într-alt loc. Ești ca un roman cu suspans. Ce pare să fie real, nu este.

– Un roman cu suspans? Adică un roman de groază? se prefăcu ea serios uluită. Dacă tot trebuie să mă transformi în ficțiune, n-aș putea fi un roman fantastic?

– De ce?

– Într-un asemenea roman, ce este real continuă să fie astfel, pînă cînd ajungi să crezi că nu este.

– Tu ești reală? o întrebă el cu o voce joasă, seducătoare.

Ea privi pe fereastră o clipă, zărind un șoim plutind în valea de dedesubt.

– Sînt reală, Cruciatule. Foarte reală.

Brusc, Rasch deschise radioul, răsucind potențiometrul într-o parte și în alta și diverse sunete sparseră liniștea. Resemnat, trebui să renunțe și îl închise.

– Cred că ți-ar plăcea pe Nightshadow Ridge, spuse el, încercînd să mențină o conversație ușoară.

Ea se mișcă în scaun, lipindu-se cu spatele

de portieră, pentru a-l putea studia mai bine. Trebuia să se uite la el, să se fixeze bine în realitatea lui pentru a-și putea duce planul la bun sfîrșit. Conversația lor era prea confortabilă, își spuse ea, prea plăcută. Planul ei de a-l intriga și a-l cuceri părea să funcționeze, dar exista și pericolul de a se lăsa ea însăși furată de plăcerea de a fi în compania lui.

Își lăsă privirea să-l cerceteze pe bărbatul de lîngă ea. Nu era numai frumos și senzual, ci, dincolo de aparențe, mai avea o forță interioară care o intimida și o deruta.

Savannah își vîrî piciorul sub ea, urmărindu-l pe Rasch cum își freca absent un punct de sub urechea dreaptă. Îl văzu încruntîndu-se. Era tentată să întindă mîna și să-l liniștească, dar se abținu. Nu pricepea atracția pe care o simțea față de acel bărbat, pe care jurase să-l pedepsească.

– Sînt fantome? întrebă ea, încercînd să alunge acel sentiment.

– Pe Nightshadow? Se poate. Dar niciodată nu mi s-au arătat. Din cauza ta, am impresia că păduțarul va trebui să-i cheme pe sperietorii de fantome pentru ca drumeții să poată dormi. Am senzația că atragi spiritele.

Savannah nu credea că prezența fantomelor

o putea ține trează mai mult decît prezența bărbatului de lîngă ea. Pînă acum, oricare altul fie ar fi bombardat-o cu întrebări, fie ar fi deschis ușa, spunîndu-i să plece. Horatio Webber părea să înțeleagă, la fel de mult ca ea, că erau prinși într-un fel de comunicare spirituală predestinată și era mai bine dacă lăsa lucrurile să se desfășoare de la sine.

Se hotărî să-i infiltreze în minte imaginea ei. Singura ei putere deosebită era imaginația. Îl tentase, îl aiurise, îl torturase atît fizic, cît și psihic, așa încît, atunci cînd urmau să se întîlnească, el să fie intrigat. Și credea că este. Dar și ea era!

Totuși, poate că acea comunicare reciprocă din ce în ce mai mare, care nu făcea parte din planul ei, își avea propriile avantaje. Atracția fizică nu era de ajuns. Trebuia să-l atragă în toate privințele. Savannah începea să-și dea seama că el nu făcea nimic pe jumătate. Dacă voia ca planul să-i reușească, trebuia să-i captiveze, trupul, mintea și sufletul.

Deodată, își aminti de cuvintele Zeenei care îi spusese că deschidea o cutie a Pandorei, astfel că nimeni nu putea prevedea ce se va întîmpla în acea clipă. Zeena nu ghicea viitorul celor care lucrau la circ. Refuza să se uite. To-

tuși, uneori avea o expresie pe chip, care arăta că știe mai mult decît spune. Iar Savannah știa că Zeena nu voise ca ea să părăsească trupa, numai că ea nu-i luase în seamă sfatul de a lăsa lucrurile așa cum erau.

Dacă judecătorul nu ar fi vrut s-o ia în mașină, ea s-ar fi prefăcut neajutorată, disperată, ba chiar ar fi flirtat. Dar nu se așteptase să fie atît de plăcut. Nu anticipase nici răspunsul lui, pe plan intelectual, și nici propria ei reacție față de el. Gîndul la el o copleși și ea se simți alunecînd într-o intimitate care o surprindea și pe ea.

Nu îi spusese tatălui ei unde se duce. Alfred Ramey îi obișnuise pe copiii lui să se descurce singuri și niciodată nu insistase să le afle planurile. De aceea îi fusese atît de ușor lui Tifton să ascundă faptul că fusese arestat și condamnat, de aceea a fost prea tîrziu cînd Savannah i-a auzit strigătele de ajutor. Tifton era deja mort, ucis de un tovarăș de celulă, într-o pușcărie unde fusese trimis de judecătorul Horatio Webber.

Dar judecătorul se dovedea a fi o enigmă. Avea o reputație de om integru, cinstit și care nu făcea compromisuri. Știa, atît de pe urma cercetărilor, cît și din proprie experiență, că nimic nu îl putea schimba, odată ce se hotă-

rîse. Surzenia lui față de rugămințile lui Tifton era o dovadă clară în acest sens.

Tifton, în naivitatea lui, nu se gîndise la consecințele gesturilor lui. Credea că judecătorul, ca toată lumea pe care o cunoștea, va cădea victimă farmecului său, acceptînd povestea cum că nu era vina lui; dar a fost o greșeală. Tifton exagera cînd îi convenea, dar nu mințea. Cu toate acestea, judecătorul Webber a cîntărit faptele și a hotărît să dea un exemplu cu Tifton. Iar Tifton a murit.

– Știi cum mă cheamă, spuse Savannah încet. Eu cum să-ți spun?

– Prietenii îmi spun Rasch.

– Asta sînt eu – o prietenă?

– Nu, nu cred. Nu știu sigur ce ești.

– Atunci, pînă te hotărăști, îți voi spune tot Cruciatul. Iar tu îmi vei spune Savannah, pentru că așa mă cunoaște toată lumea.

– Atunci, asta înseamnă că toată lumea ți-e prietenă?

– Nu, răspunse ea, nu toată lumea. Am și eu dușmani.

Rasch detectă o undă de amărăciune în glasul ei. Înțelegea foarte bine, căci și el simțea o animozitate față de cei care îi doreau răul. Dar această brunetă frumoasă? Ce dușmani ar

fi putut avea? Să fi fost vreun iubit gelos din trecut sau poate vreo femeie căreia îi furase iubitul?

Nu, părea greșit. Frumusețea ei îi încînta, fără îndoială, pe iubiții altor femei, dar fără nici o intenție din partea ei de a-i vrăji. Afișa o integritate care sugera că găsea îngrozitoare orice prefăcătorie și cruzime. Semăna cu o statuie pe care o văzuse într-un muzeu. Dintr-o parte părea puternică și pură. Privită din altă parte, buzele îi erau umbrite de durere, iar ochii priveau cu o suferință care nu vedea.

Savannah se înfioră. Se afla prea aproape de adevăr. Se uită, afară, pe fereastră și văzu că drumul se termina atît de brusc, lăsînd locul unui cer care părea nesfîrșit. Se aflau atît de sus, încît un nor de ceață ascundea poalele, pînă cînd ajunseră într-un punct de unde valea se zărea dedesubt ca un evantai chinezesc, portocaliu cu galben.

– Cît de frumos e aici, șopti ea.

– Da.

Dar cuvintele lui Rasch nu constituiau un răspuns referitor la priveliștea oferită de valea de la picioarele lor, ci la frumusețea brună a celei care împărțea cu el acea imagine.

Se întrebă din nou cine era, oare, și care îi

erau planurile. Era evident că îl urmărise. Făcuse ceva eforturi pentru a apărea pe terasa lui. Apoi îi făcuse semn pe strada înecată de fum, pentru ca peste o clipă să dispară, înainte ca el să ajungă la ea. După aceea reapăruse în farurile maşinii lui pe un drum pustiu, la mile distanță de Atlanta.

Rasch se pricepea la oameni; era judecător de mulți ani şi îşi crease o mare putere de percepție. Îl urmărea cu siguranță şi nici nu îşi amintea cînd mai fusese atît de fascinat. Dorea foarte mult să afle ce voia cu adevărat Savannah de la el.

Acceptase ideea că avea nevoie de ajutor. Şi-a dat seama că-l manevrase, atunci cînd i-a cumpărat ghetele şi hainele. Era evident că nu ştie nimic despre excursiile pe munte şi îşi dăduse seama de mult că era singură. Prietenii cu care trebuia să se întîlnească nu existau, aşa cum probabil nu exista nici un prieten pe care îl trimisese după ajutor pentru camioneta defectă, dacă era, într-adevăr, defectă.

Un judecător era mereu cu ochii în patru pentru a se feri de nemulțumiți, de victimele sistemului juridic care voiau să se răzbune, dar după o verificare rapidă a bagajului ei, în timp ce punea alimentele în mașină, nu găsise nici o armă.

Urmărea ea ceva, numai că nu știa ce anume. Rămase pînă și ei surprins cînd acceptase să-i facă jocul. Mai devreme sau mai tîrziu va afla ce vrea, și atunci se va hotărî ce să facă.

Deocamdată se lăsă prins în vraja ei. Apăruse în fața lui, din ceață, numai cu un rucsac amărît. Cu siguranță că toate acestea nu erau menite să-l seducă. Nu era străin de capitolul femei. Putea fi atras în pat, fără nici un fel de șaradă complicată atîta timp cît femeia cunoștea regulile lui de bază: fără promisiuni, fără implicații, fără viitor.

Rasch Webber își croise un curs al vieții, care nu includea nici căsătoria, nici familia. Un bărbat trebuia să-și canalizeze întreaga energie către scopurile lui, iar Rasch găsise în drept o carieră care îl consuma foarte mult. Nu căuta nici să-și descarce secretele cele mai intime în fața unei soții. Știa că supraviețuise unei copilării îngrozitoare numai citind despre "Superman" și alți eroi de acțiune care credeau în dreptate și adevăr. Copil fiind și văzînd lumea într-o parte a orașului, unde mișunau proxeneți și traficanți de droguri, s-a hotărît că într-o bună zi, el va fi unul dintre băieții buni despre care citise. Și ea? Ea ce era, oare?

O hoinară, așa și spusese Savannah, o fe-

meie aflată în căutare. Ar fi crezut acest lucru, chiar dacă nu ar fi ştiut ce căuta sau dacă nu ar fi înţeles capacitatea ei de comunicare cu animalele. Nu ştia prea multe despre aşa-numitele convingeri ale noii epoci. Ştia doar că era ceva misterios în ea, ce ţinea de Vechea Lume.

Totuşi, Rasch putea să pună pariu pe ultimul lui dolar că era mai la curent cu prezentul decît cu viitorul sau trecutul. Emana o vibraţie sclipitoare, care aproape că se putea atinge. Trupul ei zvelt, cu sîni tari şi plini, şi şolduri înguste, dar bine formate, îi provoca senzaţii ciudate în interior, iar chipul surprinzător, cu frumuseţea sa fierbinte, îi capta atenţia.

Muşcîndu-şi buza de jos, cu dinţii albi, perfecţi, ea privi în jos.

– Mergem şi mai sus, Cruciatule?

– Ah, da. Pădurea şi poteca sînt drept în faţă. Vom merge pînă la amiază. Am de gînd să ajungem pînă sus, pe creastă, şi abia după aceea, ne vom opri pentru noapte. Alţii preferă să doarmă în adăpostul, pentru excursionişti, de la cascadă şi să plece a doua zi dimineaţă foarte devreme.

– Şi mie îmi place să pornesc dimineaţa foarte devreme. Abia aştept să ajungem, spuse ea.

– Ah, dar prietenul tău? El – sau ea – s-ar

putea să nu fie de acord.

– Atunci voi merge singură.

– N-ar fi o idee bună, Savannah. Nu e o zonă sigură pentru o femeie singură, nici chiar pentru o excursionistă cu experiență. Pădurarii preferă ca excursioniștii să meargă perechi.

– Dar fizic nu mă pot opri, nu?

– Nu, bănuiesc că nu, doar dacă nu ai băut sau altceva.

– Asta mi-am închipuit și eu, spuse ea aruncîndu-i un zîmbet asemănător cu al Mona Lisei.

Rasch opri mașina în zona permisă și o ajută pe Savannah să coboare, uitîndu-se în același timp în jur. Nu o aștepta nimeni, așa cum bănuise el.

– Se pare că numai noi sîntem.

– Așa se pare.

Pădurarul ieși pe verandă și îi salută.

– Salut, Rasch. A trecut ceva vreme. Cine e prietena ta? întrebă el, uitîndu-se la picioarele ei goale și ridicînd amuzat din sprîncene.

– Camioneta ei s-a defectat pe drum. Are de gînd să urce poteca.

– Dar partea asta e destul de grea. Ați mai

fost vreodată?

– Ăăă, nu, spuse Savannah, urmîndu-i pe pădurar și pe Rasch înăuntru. Începea să aibă senzația că planul ei cădea, exact cînd succesul părea iminent.

– Nu pare o idee prea bună, doamnă, nici chiar pentru un excursionist experimentat. Poate ar trebui să vă alăturați unui grup.

– Vă mulțumesc că sînteți atît de amabil, dar mă descurc, spuse ea cu un glas slab, dar hotărît. Unde trebuie să semnez?

Pădurarul îi arătă registrul în care semnau toți cei care urcau pe Appalachian Trail. Erau rubrici pentru ora plecării, destinația și ora aproximativă de întoarcere. Ținînd o asemenea evidență, autoritățile puteau da alarma, în caz că cineva nu se întorcea la timp.

Rasch se ținuse deoparte, lăsînd-o pe Savannah să se chinuiască singură cu minciuna ei. Hotărî că o pedepsise destul, așa că interveni:

– Nu-i nici o problemă, Paul. Voi avea eu grijă de ea. Poate veni cu mine.

Pădurarul păru ușurat.

– Eh, frumos din partea ta, Rasch. Care ți-e planul?

– Mă voi întîlni cu Jake la Bly Gap și vom pleca la Asheville. O să dureze vreo zece zile,

spuse el, semnînd în registru.

Pădurarul întoarse pagina, apoi îi dădu și lui Savannah să semneze.

– Și dumneata?

– La fel. Îți mulțumim că ne porți atîta grijă. Judecătorul spune că Nightshadow Ridge este un loc foarte bun, unde să-ți stabilești tabăra.

Omul îi aruncă o privire ciudată lui Rasch, cînd puse registrul la loc. Adună obișnuitele broșuri și hărți și i le dădu lui Savannah.

– Bine, sper ca vremea să rămînă frumoasă. Mă bucur să vă cunosc, doamnă... spuse el și se uită din nou în registru – doamnă...

– Savannah, spuse ea, după care îngrămădi hîrtiile în rucsac și porni pe cărare mai mult cu hotărîre decît cu simțul orientării.

– Stai puțin, Savannah, strigă Rasch. Dacă ai de gînd să mergi cu mine, eu trebuie să trec în frunte – mă rog, dacă crezi că vei putea ține pasul.

– Pot să merg cum mergi tu, spuse ea, și el știa că așa era.

Nu era nici un pic de provocare în glasul ei, ci, pur și simplu, o afirmație. El încuviință și porni pe potecă, imprimînd un ritm alert. Ea îl privi, observînd grația cu care se mișca, încrederea, pura frumusețe fizică a bărbatului. Cum

putea fi atît de atrăgător şi, în acelaşi timp, duşmanul ei?

Mergînd prin pădure, simţind căldura soarelui urmîndu-i paşii, lui îi fu mai uşor să-şi imagineze cît de minunat ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă ar fi fost un bărbat cu iubita sa la o plimbare de după-amiază.

Au mers în linişte un timp, după care Rasch încetini ritmul şi spuse:

– Vorbeşte-mi, Savannah. Spune-mi ce te mai interesează în afară de veverițe şi un bătrîn ursuz şi singuratic ca mine.

Ea se încruntă.

– Nu eşti deloc bătrîn. Puţin ursuz, poate, dar în nici un caz grosolan. Îmi plac oamenii cinstiți care muncesc mult şi încearcă să facă lumea mai bună într-un fel.

Oameni ca tine, se gîndi ea, după care îşi dori ca acel gînd să nu-i fi venit niciodată în minte.

– Este ideal să faci lumea mai bună, spuse el, dar mă tem că sînt din ce în ce mai puțini oameni care încearcă asta.

– Poate nu te uiți destul de bine.

– Mă uit, dar ei nu există.

Deşi Rasch încetinise mersul, continua să mențină un ritm constant. Savannah încerca să-l urmeze, fără să răsufle greu, dar urechile îi

vuiau. Deschise gura și o închise iar, încercînd să scape de sentimentul clar care se înstăpînise în mintea ei.

– Ia, încearcă astea, spuse Rasch, oprindu-se și scoțînd un pachet cu gumă de mestecat, pe care i-l întinse.

Ea îl luă uitîndu-se la marcă și zîmbi.

– Scorțișoară? Într-un fel, aș fi crezut că ești un individ căruia îi place perișorul sau menta.

– Asta dovedește că aparențele înșeală, spuse el, aruncîndu-i un zîmbet care străbătu prin platoșa de răceală în care se înfășurase atît de atent.

– Exact sentimentul meu, reuși ea să spună, dezvelind o lamă de gumă și vîrînd-o în gură.

– Dă-mi și mie una, te rog.

Dezvelirea lamei nu era o problemă, dar gestul de a i-o vîrî între buze și, apoi, în gură era o experiență de autocontrol. Cînd buzele lui îi atinseră ușor vîrfurile degetelor, ea simți un curent puternic trecîndu-i prin ele. Se dădu înapoi repede și își feri privirea, iar obrajii îi ardeau și inima îi bătea năvalnic. Ce se întîmpla, oare?

– Mulțumesc, spuse el cu un glas ciudat de scăzut.

Îi simți privirea ațintită asupra ei cîteva clipe, după care atenția lui reveni asupra potecii, re-

luînd ritmul alert, de parcă s-ar fi grăbit să ajungă undeva sau să fugă de undeva.

Cînd se opri din nou, pentru apă, şi pentru a alege cărarea bună într-o încurcătură de poteci, era după-amiază tîrziu, iar nervii lui Savannah erau la fel de întinşi ca sîrma pe care ea şi Tifton merseseră ani la rînd. Tifton. Închise ochii şi trase adînc aer în piept, încercînd cu disperare să se concentreze asupra lui şi a motivului pentru care se afla singură pe acel munte, cu bărbatul pe care jurase să-l pedepsească. Deocamdată, singura care părea să fie pedepsită era ea.

Savannah ştia că îi mai rămăseseră nouă zile şi jumătate.

Avea la dispoziţie nouă zile şi jumătate pentru a-l face pe judecătorul Horatio Webber să aibă nevoie de ea.

Nouă zile şi jumătate pentru a-i dărui acestui străin dragoste... şi apoi să dispară pentru totdeauna din viaţa lui.

Capitolul Patru

Savannah își dădu jos rucsacul din spate și se prăbuși pe un butuc. Auzea susurul unei ape undeva în desișul de rododendroni, de dincolo de potecă. Primăvara probabil că acel loc era feeric. Acum era presărat cu frunze arămii și ace de pini, de parcă totul ar fi fost o pătură ciudată, cu un amestec de roșu, portocaliu și maron.

– Mai avem vreo oră de mers, spuse el. Adică, dacă tot mai crezi că poți ține pasul cu mine.

– Bineînțeles că pot, spuse ea, ridicîndu-se.

Avu impresia deodată că atingea pămîntul,

după ce fusese ore întregi în aer, exersînd, repetînd, forțîndu-se și pe ea și pe Tifton să urce la înălțimi și mai mari. După o mișcare deosebit de îndrăzneață urma întotdeauna un moment de dezorientare, cînd emoția dispărea, lăsînd din nou locul realității.

Dintr-o dată, Rasch fu lîngă ea ținînd-o de ambele coate și privind-o adînc în ochi.

– Te simți bine?

Ea își ridică pleoapele și îi captă privirea. Numai pentru o clipă își simți slăbiciunea intensificîndu-i-se. Închise ochii, împotrivindu-se amețelii pe care i-o provoca apropierea lui și trase adînc aer în piept.

– Mă simt bine. Cred că altitudinea e de vină.

– Nu-ți plac înălțimile?

Credea că are aerofobie? Dacă situația nu ar fi fost atît de ridicolă, ar fi izbucnit în rîs. Ea, jumătate din echipa Țiganilor Zburători la trapez, să se teamă de înălțimi? Totuși, deocamdată era important ca el să nu bănuiască cine era.

– Nu-i vorba de asta, spuse ea încet. Nu știu de ce m-am simțit puțin amețită. Lasă-mă o clipă să-mi regăsesc picioarele de urcat pe munte și voi fi la fel de pregătită ca tine.

Pregătită? Era o expresie cu care Rasch se putea identifica. Acolo, în natură, cu o femeie pe care nu o cunoștea, era la fel de pregătit ca

întotdeauna. Dar nu pentru a urca pe munte, a schimba atingeri fierbinți sau a culege informații. Avea nevoie de fiecare fărîmă de voință pentru a-i da drumul acelei femei extrem de atrăgătoare, și de a se îndepărta de ea.

– Ar fi bine să-ți pui blugii și ghetele, îi spuse el cu asprime. Să urci pe munte desculță și în fustă, nu e cel mai bun lucru.

– Mi-e bine, spuse ea automat.

Nici nu voia să se gîndească să-și scoată hainele în clipa aceea.

– Bine, dacă o să calci pe un șarpe să nu spui că nu te-am prevenit, spuse el, ridicîndu-i rucsacul și ținîndu-i-l pînă își trecu brațele prin chingi.

– Nu mi-e frică de șerpi.

– Dar ție de ce ți-e frică, Savannah?

– De oameni, spuse ea imediat. Oamenii fac mai mult rău decît o vor face animalele vreodată.

Rasch se încruntă. Savannah putea fi atît de deschisă, atît de sinceră – îi plăcea acest lucru la ea – și, totuși, ascundea atît de mult din ființa ei. El voia să o cunoască toată, fir-ar să fie... voia să cunoască, în toate înțelesurile cuvîntului, fiecare fibră a ființei ei.

– Hai să mergem, spuse el autoritar, știind că ar fi trebuit să-i lase mai mult timp pentru a

se obișnui cu altitudinea.

Savannah se forță să-l lase pe Rasch să-i aranjeze chingile rucsacului pe spate, degetele lui stîrnindu-i senzații incredibile. Dacă o mai atingea puțin, nu mai putea să urce deloc. S-ar fi lipit de el, ca un magnet, și s-ar fi lăsat cărată.

– Știi multe despre șerpi? îl întrebă ea, mai mult pentru a împrăștia tensiunea, decît pentru a face conversație.

– Destule, cred. De ce, obișnuiești să vorbești și cu ei?

Savannah dădu din umeri, încercînd să-și așeze rucsacul cît mai bine.

– În realitate, nu vorbesc cu animalele. Cel puțin, nu conștient. Este ceva mental doar.

– Bine, să sperăm că poți vorbi mental și cu un urs, pentru că aici ne aflăm pe teritoriul lor și nu mi-am luat arma, spuse el, aruncîndu-i o privire lungă, după care clătină din cap și porni din nou prin pădure.

Era mulțumit de rucsacul ei, dar rochia încă îl mai deranja. Nu atît faptul că îmbrăcămintea ei era neadecvată, ci faptul că unduirile grațioase ale feminității ei erau atît de tulburătoare.

– Urși? Crezi că o să vedem vreunul?

– După tot ce mi s-a întîmplat în ultimele douăzeci și patru de ore, nimic nu mă mai miră, Savannah.

Rasch dădu o cracă la o parte și o ținu așa, ca ea să treacă înainte. Ea se opri brusc, îl privi îndelung și apoi trecu, fusta atingîndu-i ușor picioarele. O lăsă să meargă ea prima. Clinchetul brățării ei de la gleznă răsuna din cînd în cînd printre copaci, ca și cum ar fi vorbit o limbă anume.

Urcară constant un timp, ascultînd susurul izvorului de munte, din depărtare. Căldura după-amiezei tîrzii îi învăluia, și picături de sudoare îi alunecau lui Rasch pe frunte. Era octombrie, pentru numele lui Dumnezeu, nu mijlocul lui iunie, dar aerul acela umed crea aburi.

Înaintea lui, Savannah nu prea părea afectată de climă. În părul negru i se agățaseră frunze și fărîme de ciuperci. Picioarele ei sigure înaintau ușor pe potecă. Părea să fi căpătat mai multă forță călcînd peste bușteni și frunze, de parcă ar fi știut unde merg și ardea de nerăbdare să ajungă.

Apoi, deodată, se opri.

Rasch se împiedică și abia apucă să se oprească pentru a nu se izbi de ea.

– Ce s-a întîmplat?

– Ascultă, spuse ea încet.

– Ascult, dar ce trebuie să aud?

– Asta și vreau să spun. Pădurea e tăcută. Unde sînt zgomotele animalelor?

Nu era nici o mișcare, nu se auzea nici un sunet, nici măcar foșnetul frunzelor.

– Habar n-am. Tu ești spiritistă, tu să-mi spui. Nu poți să-ți chemi ghidul să-l rogi să arunce o privire?

– N-am nici un ghid, i-o reteză ea supărată.

Nu avusese de gînd ca aura ei de mister să ajungă atît de departe. Acum, chiar și ea avea senzații ciudate, care erau ca niște păianjeni ce îi treceau peste coloană.

– Sîntem urmăriți.

– Cred că ai dreptate, spuse Rasch, aruncîndu-și privirea încet prin pădure. Ai vreo sugestie?

– Să facem liniște.

Savannah își dădu jos rucsacul și îngenunche odată cu alunecarea lui la pămînt.

– Ce-ar fi să ne mai odihnim puțin, să mîncăm o ciocolată?

– Ciocolată? Ai ciocolată la tine?

– Da. În buzunar, alături de firimiturile de pîine și alte cîteva dulciuri.

– Ce altceva ai mai ascuns și eu nu știu?

– Aha! Doar nu crezi că o să-ți divulg toate secretele mele?

– Absolut. Și n-am de gînd să mai aștept mult. Îmi datorezi niște adevăruri, ai uitat? spuse Rasch, dînd să-și dea și el jos rucsacul.

– Nu, nu face asta. Treci doar înainte pe potecă și așteaptă.

Rasch observă fermitatea din glasul ei și rămase surprins cînd o ascultă, fără să crîcnească.

– Cred că vom lăsa pachetul ăsta de napolitane cu vanilie, ca un fel de ofertă de pace pentru vietățile pădurii.

Ea privi printre copaci cîteva clipe, scoase învelitoarea și puse dulciurile pe o piatră plată. Apoi, cu un zîmbet încrezător, se duse în locul unde aștepta Rasch.

– Bănuiesc că vizitatorul nostru nu ți-a transmis vreun mesaj că-i plac dulciurile la nebunie, nu?

– Nu, nu mi-a transmis nici un mesaj.

– Și eu care credeam că poți vorbi cu animalele.

– Hai să nu mai discutăm despre asta. Animalele nu înțeleg cuvinte, dar îți pot simți teama. Cît mai avem de mers? întrebă ea cu o voce melodioasă.

– Nu prea mult.

Lui Rasch îi plăcea jocul ei misterios, dar nu știa cu cine se jucau, iar dacă urmăritorul lor nu era un animal, cu siguranță că nu voia să divulge locul unde voia să-și stabilească tabăra.

Savannah își îndreptă fustele, netezind niște

cute imaginare, după care se întoarse şi îi făcu semn lui Rasch să meargă el în faţă. Cînd ajunseră în vîrful pantei, ea se opri şi îl atinse pe umăr, arătîndu-i piatra care se vedea foarte bine din locul unde se aflau. Dulciurile nu mai erau.

Păsările începuseră să cînte şi toate zgomotele normale ale pădurii reveniră. Rasch trebuia să fie cel care o apăra. Nu suporta gîndul că însoţitoarea lui simţise ceea ce el nu băgase de seamă. În mod normal, ar fi observat tăcerea din jur şi s-ar fi îngrijorat. Dar, astăzi, nu se mai putea gîndi decît la misterioasa lui însoţitoare. Urechile lui nu mai auzeau decît glasul ei şi muzica clopoţeilor.

– Ştii ce se întîmplă cînd hrăneşti un animal vagabond, mormăi el. Se aşteaptă să-i mai dai.

– Oricine ar fi fost acolo, i-a fost la fel de teamă de noi, ca şi nouă de el.

– Ce-a fost?

Savannah făcu un gest de nemulţumire.

– Cruciatule, cred că eşti cel mai prolific anchetator din toate timpurile.

– Vreau doar să ştiu cu cine am de-a face. Şi mai cred că-ţi place să creezi mister. Cine sau ce era?

– Un urs, poate, sau vreun animal sălbatic, nu ştiu sigur.

– Bănuiesc că ai primit vreun mesaj că îi era foame.

– Nu, n-am primit absolut nici un mesaj. Pur și simplu, am știut că era acolo, ca și tine.

– Eu n-am știut nimic, pînă cînd nu te-ai oprit și ai spus să facem liniște. Dacă nu a comunicat cu tine, de unde ai știut?

– Animalele au tăcut. Pădurea era prea nemișcată. Se auzeau niște zgomote slabe, care se mișcau odată cu noi și se opreau, cînd o făceam noi. N-am fost sigură, bineînțeles, dar m-am gîndit că ne însoțea cineva.

– Savannah, am trecut prin pădurea asta timp de cincisprezece ani și, în afară de alți excursioniști și vreo doi vînători, n-am văzut pe nimeni care să se teamă de mine mai mult decît mă temeam eu de el.

– N-ai fost atent. Îți amintești cum spunea Hamlet – stai, cum era? „Există mai multe lucruri în cer și pe pămînt decît în filozofia ta, Horatio."

– Nu știu. Dacă nu e dintr-o carte de drept, probabil că n-am citit.

– Asta e problema ta, Cruciatule, mergi pe un drum prea îngust. Nu e bine, știi doar. Oamenii nu sînt totdeauna ceea ce par și cred că tu te minți singur. Binele și răul alcătuiesc lumea, dar nu sînt atît de clar despărțite.

– Nu eşti nici o spiritistă, nici o hoinară, doamna mea misterioasă – la urma urmei, eşti tot o filozoafă.

– Sînt doar o fiinţă omenească alcătuită şi din bine şi din rău, exact ca dumneata, domnule judecător Horatio Webber. Poate a venit vremea să afli acest lucru. Poate că eu voi fi aceea care te va învăţa să descoperi adevărul.

– Poate, dar te-ai putea înşela. Te-ai gîndit vreodată că lumea ar fi mai fericită dacă un lucru ar fi ori bun, ori rău, dacă oamenii ar fi ori buni, ori răi, dacă toate ar fi într-un fel sau altul?

Era atîta durere în glasul lui. Ea fu gata să întindă mîna să-l atingă. Pentru o clipă, vru să-l liniştească, să-i spună că înţelege. Oare îl judecase greşit? Fusese, oare, prins în vreun eveniment îngrozitor şi atunci îşi pierduse controlul?

Nu, îşi spuse ea categoric. Ştia ce face. Nu putea lăsa acele sentimente să-i slăbească voinţa. Femeile erau mereu atrase de bărbaţi nepotriviţi. Trebuia să fie mai hotărîtă.

Rasch ajunsese pe culme, aşteptînd-o şi pe ea să vină. În spatele copacilor sclipea, în soarele după-amiezei tîrzii, Lacul Umbrelor, limpede, verde şi liniştit. De partea cealaltă a acestuia se afla o cabană abandonată, pe care el o folosise cînd voise să se adăpostească de

ploaie sau de frig, dar nu îi spuse încă nimic însoțitoarei lui. Ar fi vrut să meargă acolo și nu era bine, căci trebuia să înfrunte greutățile pe care le includea o tabără sub cerul liber.

Savannah se opri în spatele lui și trase adînc aer în piept.

– E superb, numai că puțin cam pustiu.

– Da, e pustiu pentru că se bănuiește că locul ar fi bîntuit de o frumoasă indiancă ce s-ar fi aruncat în apele lacului, cînd i s-a spus că iubitul ei este mort.

– Da, e un loc trist, dar nu e rău.

– Nu? Ei bine, eu n-am avut niciodată probleme. Dar nici n-am avut o doamnă misterioasă alături. Poate că ispitesc destinul.

– Ispitești destinul? întrebă Savannah cu o voce tremurătoare și îi puse o mînă pe braț, într-un gest mai degrabă de negare decît de neîncredere.

Rasch o privi. Nu putea înțelege expresia aceea ascunsă din ochii ei negri. Păreau să vadă ceva ce el nu putea să vadă. Era o urmă din tristețea aceea pe care o simțise în ea pe balcon și, mai tîrziu, pe stradă. Un regret amestecat cu teamă și durere îi trecu peste chip.

– Nu-ți face griji, spuse el încet. Te voi apăra. Eu îmi iau sarcinile în serios. N-o să las să ți se întîmple absolut nimic, îți jur.

– Nu face promisiuni pripite, Cruciatule. Un cruciat nu poate fi sigur niciodată de urmările acțiunilor sale. Un cruciat nu știe niciodată cît de mult poate răni, vrînd să facă bine.

Soarele dispăru în spatele muntelui, peste lac, și vîntul încreți apa, tulburînd astfel imaginea cerului.

– Ar fi bine să așezăm tabăra, spuse Rasch, desprinzîndu-i degetele de pe brațul său și strîngîndu-i-le.

Mîna ei era rece, dar se încălzi cînd degetele lor se împletiră. Îi simți pulsul iute și agitația, cînd ea își trase mîna.

– Savannah? Ce s-a întîmplat?

Ea se opri și se întoarse cu fața la el.

– Mai ai întrebări, Cruciatule? Ce vrei de la mine?

– Vreau... începu el, dar cînd se uită la ea, simți un curent magnetic între ei și văzu cum durerea din ochii ei se transforma în ceva mai puțin temător, dar mai tulburător.

În clipa aceea, știa ce vrea și își lăsă capul în jos, așteptîndu-se ca ea să fugă.

Ea, însă, nu făcu nici o mișcare. Aștepta, inima îi bătea puternic, emoțiile i se luptau cu creierul, iar trupul îi cînta un cîntec care era extrem de seducător.

Buzele li se întîlniră, se atinseră, se des-

părțiră și apoi se cerură din nou. Recele deveni fierbinte. Solidul deveni lichid. Controlul deveni eliberare. Iar Savannah avea impresia că plutea undeva prin aer, prin curenți care ardeau și pîrjoleau, azvîrlind-o apoi în spațiu.

Nimic din trecutul ei nu se compara cu acele senzații care curgeau între ea și bărbatul care o săruta. Se ridicară, atingîndu-și numai buzele și vîrfurile degetelor, pînă cînd Rasch își desprinse deodată gura de a ei și se îndepărtă. Îi ridică mîna și i-o privi de parcă ar fi fost vreun obiect neprețuit ce trebuia păstrat, după care i-o lăsă ca și cum degetele i s-ar fi dizolvat de pe ale ei.

– Nu pricep, spuse el simplu.

Savannah îi întoarse spatele. Totul mergea conform planului; el îi cădea în cursă... dar nu avusese intenția să se lase și ea cuprinsă de vrajă.

Oare ar fi trebuit să renunțe la întregul plan? Fusese atît de sigură că era bine ceea ce făcea. Avea să-l silească să uite de apărare și să o lase să-i pătrundă în suflet. După aceea, cînd avea să fie mai vulnerabil, ea va fugi. Scopul ei era să-i fure inima. Acum era derutată. Nu mai era la fel de hotărîtă, ca și cum ar fi uitat de țelul ei. Totul părea tulbure, mai puțin clar, ca un desen pastel, plin de pete calde.

Nu putu să spună decît:

– Nici eu.

După care, o rupse la fugă, în jos, spre malul lacului. Mișcările ei rapide făceau ca brățara de la gleznă să sune vesel. Vîntul luă sunetul, purtîndu-l spre lac, sărută coasta muntelui cu muzica aceea și o aduse înapoi.

Lui Rasch acea ușoară reverberație i se păru ca un rîset.

Lui Savannah i se păru ca un plînset.

După cîteva ciipe o urmă și el. O ajunse pe malul lacului și o puse să adune vreascuri pentru foc. El găsi niște pietre cu care înconjură focul, iar după ce acesta începu să ardă, el se apucă să ridice cortul micuț.

– Vei dormi în el? îl întrebă ea, aducînd încă un braț cu vreascuri.

– Amîndoi vom dormi în el.

– Amîndoi? Dar nu ți se pare că e cam mic? întrebă ea sceptic.

– Nu mă așteptam să-l mai împart cu cineva, zise el, fixînd ultimul țăruș.

– Nici nu va trebui. Am propriul meu sac de dormit. O să-mi fie foarte bine aici lîngă foc.

– Cum vrei. Dar să știi că noaptea e cam înspăimîntător aici și chiar frig.

– Mă descurc eu. Sînt obișnuită să dorm sub cerul liber.

El dădu din umeri.

– Atunci, hai să scoatem sacul de dormit. Îmi place să aranjez tabăra, înainte să se întunece.

Savannah desfăcu rucsacul și scoase sacul de dormit, pe care îl întinse și își puse toate hainele într-o față de pernă, alături. Ciocolatele și celelalte alimente erau deja strînse într-o geantă impermeabilă, legată la gură cu sfori. Se uită în jur, după un copac în care să o agațe, așa cum o învățase Niko.

– Uite, o s-o pun lîngă a mea, spuse Rasch, luînd ambele pachete și ducîndu-se spre copaci.

Azvîrlind o frînghie pe după o creangă, legă amîndouă genții la distanță de pămînt.

Pînă cînd își desfăcu și el sacul de dormit și îl aranjă în cort, soarele dispăruse complet în spatele muntelui.

Savannah se înfioră și se apropie mai mult de foc. Rasch avea dreptate. Aerul care venea dinspre apă era rece. Regretă că nu-și pusese blugii și cămașa, așa cum îi sugerase el. Dar ar fi fost o greșeală să arate un semn de slăbiciune acum.

– Ce o să gătim? întrebă ea, încercînd să-și ascundă clănțănitul dinților.

– Umple oala cu apă din lac, o instrui el, desfăcînd pachetele din geanta lui cu provizii.

Savannah luă oala și îngenunche la marginea apei, sperînd ca aceasta să fie limpede.

Cum stătea aşa acolo, ceaţa se lăsă în jurul văii, acoperind şi ultimele sclipiri ale soarelui. Aburi uşori se ridicau de la suprafaţa apei, amestecîndu-se cu norii. În depărtare, munţii aveau culoarea care le dăduse şi numele de Munţii Albaştri.

Zgomotul clopoţeilor de la gleznă se auzi slab, cînd se întoarse la foc. Deodată, lui Savannah îi pieri curajul. „Gîndeşte-te la Tifton," îşi spuse ea. „Aminteşte-ţi de ce eşti aici." Încercă din răsputeri să se concentreze pentru a-l vedea pe fratele ei cu ochi albaştri, rîzînd, pentru a şi-l aminti mergînd pe sîrmă, în costumul lui din satin albastru. Dar, pentru prima oară, nu reuşi să-şi amintească nici măcar rîsul lui.

De vină era numai locul acela trist. Niciodată nu se mai aflase într-un loc atît de nesigur. Pămîntul nu se mişca, dar toate elementele de pe el îşi schimbau poziţia şi deveneau neclare în aerul nopţii. Singura forţă solidă din apropierea ei era Rasch Webber. Îl căută cu privirea şi îi văzu studiind-o cu o expresie întipărită pe chip, care parcă spunea că şi el încerca să-şi amintească ceva.

– Cruciatule, reuşi ea să spună, cînd ai zis că pe aici există spirite, n-ai exagerat deloc, nu-i aşa?

Rasch îi simți nesiguranța din glas și-l încercă o urmă de regret. Și lui i se părea ciudat lîngă lac, după ce apunea soarele. Obișnuia să meargă acolo ziua, la pescuit, dar după aceea se muta mai sus, pe munte, pentru a-și face tabăra.

Dar, în seara aceea, era cu totul altceva. Nu observase acea neliniște tăcută. În seara aceea era plin de senzații noi, de prezența ei magică.

– S-ar putea să fie spiritele tale. Nu poți rosti niște cuvinte magice prin care să le spui că sîntem prieteni?

– Sîntem, Cruciatule? Prieteni, vreau să spun?

Își feri privirea, răspunzîndu-și singură. Amanți puteau deveni, dar să fie prietenă cu cel vinovat de moartea fratelui ei? Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

– Nu știu, tu va trebui să-mi spui.

Savannah își scutură puțin fustele și își înălță bărbia. Nu voia să-l facă mai suspicios decît era.

– Bineînțeles că sîntem, spuse ea veselă. Și mi-e foame. Ce punem în apă?

– Mai întîi, vei turna puțină apă în cafetiera asta. Restul vom lăsa să fiarbă pentru friptură.

– Friptură?

– Deshidratată. În seara asta o să fac lucru-

rile mai ușoare pentru tine. Mîine însă ne vom pescui mîncarea pentru cină. Lacul ăsta e plin de pești.

– Minunat, spuse ea, așezîndu-se pe pămînt și strîngîndu-și picioarele sub ea, în stil indian.

Fusta îi acoperea labele picioarelor încălzindu-le, dar pe brațe, pielea i se făcu numai broboane din cauza frigului.

– Ți-e frig? o întrebă Rasch, ascunzîndu-și un zîmbet în spatele unei sincere îngrijorări. De ce nu te schimbi?

– Mi-e bine, insistă ea, hotărîtă să nu-i lase să vadă cît de neplăcut se simțea.

În curînd, partea din față a trupului i se încălzi de la foc. Spatele însă-i era înghețat pînă la oase.

Cînd apa dădu în fiert, și Rasch turnă cafeaua clocotită, în căni de metal, lui Savannah îi era atît de frig, încît ar fi băut apa fierbinte și fără cafea.

– Mm, ce bună e. Ce fel de friptură avem?

– De vită, și frige, ai grijă să nu-ți ardă limba, spuse el, dîndu-i un vas cu carne fierbinte.

Era surprinzător de bună. Dacă ar fi preparat-o ea, ar fi îmbunătățit-o cu ceva ierburi, pe care le observase cînd urcaseră, dar îi era prea foame ca să mai spună ceva. Începînd de a doua zi, ea avea să fie bucătarul.

După ce terminară de mîncat, Rasch se duse să speie vasele și lingurile în apa lacului. Apoi le puse la loc în rucsac.

– Totdeauna îmi țin lucrurile împachetate, explică el, în caz că trebuie să plec repede.

– Să pleci? întrebă Savannah privind în jur.

– În caz că apar ursii, spuse el cu nonșalanță, simțindu-se rușinat în același timp.

Văzuse uneori cîte un urs pe potecă, dar nu erau agresivi. Totuși, nu știa cine mîncase napolitanele cu vanilie. Cele mai dificile probleme, cu care se confruntase vreodată, fuseseră ploile care cădeau din senin. Suporta cîțiva fulgi de nea, chiar și frigul, dar ploaia venea repede și cu forță. Ploaia îi făcuse de multe ori să fugă în jurul lacului pentru a căuta adăpost în cabana părăsită. Dar nu avea sens să-i spună lui Savannah nimic – deocamdată – pînă cînd nu va afla ce urmărește.

Stînd lîngă foc, Savannah urmări ceața ridicîndu-se de pe suprafața apei și încercă să înțeleagă de ce nu se simțea bine.

Rasch o urmări, studiindu-i profilul mîndru, în lumina flăcărilor. Ceva în privirea aceea îndepărtată din ochii ei, aproape că interzicea orice conversație, dar el nu își putea lua privirile de la trăsăturile ei fermecătoare.

– Cine ești tu? se auzi el, întrebînd.

– E important pentru tine să știi?

El se gîndi la întrebare. Săptămîna trecută, ieri, chiar și în dimineața aceea, ar fi fost important să știe. Dar acum? Poate că nu era. Poate că, dacă afla, se risipea orice iluzie și avea atît de puține iluzii în legătură cu viața și cu cei pe care îi cunoștea.

Indiferent ce era sau nu era, avea să rămînă la fel și a doua zi. În seara aceea, dintr-un motiv pe care nu îl putea pricepe, nu o va forța să-și dea jos vălul de mister.

– Nu, răspunse el în cele din urmă, bănuiesc că nu. Dar tu? Nu te interesează absolut nimic în legătură cu mine? Dacă aș fi un ucigaș? Ți-aș putea face lucruri îngrozitoare, fără să se afle.

Ea rîse ușor.

– Ești? Aș fi crezut că un judecător are metode mult mai eficiente pentru a se descotorosi de oamenii pe care îi consideră nedoriți.

– Ciudată descriere pentru ceea ce fac – mă descotorosesc de oameni.

– Nu e așa? Adică, îi trimiți la închisoare, dar știi ce se întîmplă cu cei pe care îi condamni?

– Nu, nu totdeauna. Eu nu trebuie decît să interpretez legea. Sentințele mele sînt aplicate de alții.

– Deci, dacă cineva pe care îl condamni este ucis, nici nu știi. Nu te deranjează să iei hotărîri

de viață și de moarte?

Nu știa? Ba da, uneori știa – atunci cînd povestea unei crime apărea pe prima pagină a ziarelor. Oare citise și ea despre cazul lui Tifton Ramey? Îi trebui muit timp pînă să răspundă.

– Uneori știu și mă deranjează. Alteori, justiția nu e servită, indiferent ce aș face.

– Dar pronunți sentințele oricum, fără să te intereseze consecințele, nu?

– Asta mi-e meseria. Și o fac, pentru că sînt un om care s-a săturat îngrozitor de cei răi, care fac lucruri rele celor buni.

– Uneori și oamenii buni le fac lucruri rele celor buni, de asemenea. Nu-i așa?

– Așa este, dar asta nu se întîmplă des, slavă Domnului!

De data aceasta, Savannah nu-și putu reține un fior.

Rasch se uită la ceas. Nu era nici ora opt încă, dar știa că Savannah trebuia să fie obosită după atîta drum și mai știa, de asemenea, că îi era frig, în ciuda faptului că ea nu recunoștea.

– Eu mă pregătesc de culcare, tu ce faci?

Savannah se uită la sacul de dormit și la foc. Era, cu siguranță, extenuată și pe jumătate înghețată și doar nu era să stea trează toată noaptea.

– Da, bănuiesc că o să fac şi eu acelaşi lucru. Să mai pun nişte lemne pe foc întîi?

– O să mai aduc un braţ, înainte de culcare, spuse el vesel, prea vesel.

Se simţea ca în adolescenţă, cînd trei tovarăşi de-ai lui îşi convinseseră prietenele să-i însoţească într-o excursie. Planul băieţilor nu fusese deloc nevinovat, dar după ce au încercat jumătate de noapte să-şi ia inima în dinţi şi să le facă să-şi împartă cu ei sacii de dormit, în zori au plecat înfometaţi, obosiţi şi dezamăgiţi.

– Bine.

Savannah i-ar fi putut spune că se putea duce şi ea după lemne şi ar fi fost în stare să facă focul şi să-l întreţină, la fel de bine ca el, dar se bucura să stea cîteva clipe departe de el. Nu păruse să se bucure să condamne oamenii. Probabil că nici nu a ştiut vreodată că este vinovat de moartea bietului Tifton. Ei bine, mai devreme sau mai tîrziu, o va afla. Savannah va avea grijă să afle.

Deocamdată îi era foarte somn. Ziua aceea îi făcuse praf sistemul nervos. Şi nu numai frigul o făcea să tremure.

– Ar trebui să-ţi găseşti o tufă cît sînt eu plecat, îi strigă judecătorul, şi să-ţi scoţi hainele alea, înainte să te bagi în sac.

– Cum? întrebă ea, neputîndu-şi ascunde mi-

rarea din glas.

– Păi, mai e mult pînă dimineață și nu se știe niciodată cu ursii ăștia.

Deodată, nici ursii, nici tufele nu erau în mintea lui Savannah. Să-și scoată hainele? Dar ce credea el că este ea, vreo exhibiționistă? Totuși, avea dreptate în privința tufelor, așa că rezolvă repede situația și se furișă iute, înapoi, lîngă foc, pînă se întoarse el. Cînd Rasch lăsă să cadă o parte din lemne lîngă foc, punîndu-le pe celelalte alături, ea deschise fermoarul sacului de dormit și, ștergîndu-și tălpile, se strecură înăuntru.

– Faci cum vrei, spuse el indiferent, dar după ce ai urcat toată ziua pe munte, chiar și hainele cele mai intime sînt asudate și murdare. Nu e sănătos să dormi în ele. Majoritatea excursioniștilor dorm în lucruri de bumbac – sau fără nimic.

Nu accentua cuvintele „fără nimic" ca o provocare personală. Ea știa că are dreptate, dar emoțional alunga orice gînd care îi aluneca nepoftit în minte, orice închipuire în legătură cu Rasch dormind în pielea goală și ea lîngă el.

– Nu fac parte dintre persoanele care dorm goale, spuse ea cu glasul încordat, luptîndu-se cu dificultatea de a respira. Se întinse și trase fermoarul dinăuntru. „Cu siguranță nu acum, nu în seara asta, nu cu tine."

– Nimfa din balconul meu era goală.

– Nu eram... spuse Savannah, cuvintele ieşind singure.

Îi venea să-şi muşte limba. Aşteptă ca el să spună ceva, orice. Dar el nu o făcu. Doar o privea din locul unde se afla, lîngă foc. Flăcările aruncau umbre pe chipul lui sever, întunecîndu-i ochii cenuşii care păreau să o străpungă. Nu fusese goală. Purtase un costum de culoarea pielii.

Savannah se cutremură şi se ghemui şi mai mult în sacul de dormit. Te-a prins în propria-ţi capcană, ca pe unul dintre criminalii cu care are de-a face, îşi spuse ea, şi nici măcar nu poţi să fugi.

– Noapte bună, spuse el în cele din urmă, forţîndu-se să-şi desprindă privirea, punînd astfel capăt tensiunii care strălucea între ei, ca un fulger de vară.

Se auzi un vuiet de undeva, de sus, din munţi şi sunetul veni sumbru şi straniu peste apă. Rasch alungă gîndurile ispititoare care îl hărţuiau, despre fermecătoarea brunetă cu clopoţei la gleznă. Venise vremea să doarmă amîndoi şi trebuiau să întrerupă legătura care devenea din ce în ce mai puternică.

Rasch se îndepărtă de foc şi începu să se dezbrace, pînă ajunse la lenjeria de corp şi cio-

rapi, după care se strecură în cortul micuț și în sacul lui de dormit. Nu trebuia să se uite pentru a vedea că Savannah îi urmărise fiecare mișcare. Senzația arzătoare din ceafă îi spunea că o făcuse. Mult timp, după ce închise ochii, căldura acelei priviri îi mai ardea încă pielea.

Capitolul Cinci

Focul se stinsese. Apa Lacului Umbrelor se prelingea în jos pe munte. Zgomotele făcute de animalele nocturne penetrară treptat liniștea, la început cu timiditate, apoi cu mai multă îndrăzneală, văzîndu-și de obișnuita lor activitate.

Rasch se simțea relaxat. Se simțea bine. Deși se tot întreba în legătură cu însoțitoarea lui, de ce îl căutase și care îi erau adevăratele intenții, adormi cu o ușurință uluitoare. Mult mai tîrziu îl trezi răpăitul picăturilor de ploaie de pe cort. Deschise ochii, încercînd să se dezmeticească. Ploua.

Savannah! Rasch desfăcu fermoarul sacului

de dormit și se strecură afară din cort. Lîngă cărbunii care sfîrîiau zări o mogîldeață. Ea stătea în capul oaselor, acoperită cu sacul de dormit. Să mai crezi în meteorologi.

– Vino înăuntru. Nu vreau să te îneci.

– Nu voi păți nimic, izbuti ea să îngaime printre dinții care îi clănțăneau.

– Ba vei păți. Crede-mă, am mai fost aici. După cum se aude, nu se va opri prea curînd. Îți promit că e loc pentru amîndoi.

Savannah ar fi vrut să-l contrazică, dar era prea amărîtă, ca să o mai poată face. Faptul că aveau să împartă același cort nu însemna că vor împărți și același sac de dormit, își spuse ea ridicîndu-se și trăgîndu-și sacul după ea.

– Lasă-l afară, e ud.

– Dar...

Un fulger spintecă deodată cerul, și Savannah avu impresia că o stropitoare de grădină își revărsa apa asupra ei. Dacă sacul nu era ud înainte, acum cu siguranță era. Tunetul se rostogoli pe munte și peste apă, sfîrșind cu un alt fulger chiar deasupra capuiui ei. Lăsă sacul de dormit să-i cadă din mînă și intră repede în cort, tîrîndu-și genunchii pe materialul cald al sacului de dormit al lui Rasch.

Tremurînd, se tîrî înainte, cît mai departe de acesta. Totuși, cînd se întinse, el se udă de la

fusta și juponul ei, care erau ude.

– Iartă-mă, Savannah, dar hainele astea ude trebuie să dispară. Nu pot nici măcar să închid sacul. Eu sau fustele tale, pentru că acesta este sacul meu de dormit. Scoate-le.

– Doar nu-ți închipui că o să stau aici cu tine fără haine?

– De ce nu? Oamenii o fac de secole întregi.

– Da... dar, n-am avut de gînd să... cel puțin, nu încă. Ah!

Rasch aproape că izbucni în rîs auzind-o. De două ori, sub presiune, dezvăluise lucruri pe care nu avea de gînd să le dezvăluie. Mai întîi, că fusese cea de pe balconul lui și acum că își pusese în gînd să se culce cu el – nu atunci, dar la un moment dat în viitor. Aproape că zîmbi, pînă cînd își dădu seama că încerca să-și scoată fusta și juponul, fără să iasă din sac și fără să-l atingă. În zadar, însă.

– Stai, lasă-mă să te ajut, spuse el, și, strecurîndu-și mîinile în sacul de dormit, prinse talia fustei.

Degetele lui atinseră pielea moale a abdomenului ei și o simți cum icnește în tăcere. Era pe jumătate înghețată. Cu o mișcare bruscă îi trase hainele ude peste picioare și apoi le aruncă afară din cort.

– Acum bluza.

– Nu. Adică, nu e prea udă.

– Poate că nu, dar e umedă și nu vreau ca interiorul sacului să se ude. Trupurile noastre ne vor ține de cald.

– Sînt convinsă, spuse ea, simțind cum furia începea să întreacă frigul.

Rasch îi ignoră furia și îi trase bluza peste cap, după care o azvîrli după fustă, afară din cort. Apoi o trase pe Savannah înăuntru, întinzîndu-se și el, și începu să închidă sacul.

Se înșelase în privința fustei. Chiar și fără ea, sacul refuza să se închidă. Era mare, destul de mare pentru două persoane, își spuse el, dar era evident că cele două persoane trebuiau să se cunoască foarte bine.

– Îmi pare rău, dar va trebui să ne apropiem mai mult, altfel nu se închide.

Îl simți apropiindu-se cu cîțiva centimetri. Savannah stătea întinsă pe o parte, cu brațele încrucișate peste piept, încercînd cu disperare să-și țină răsuflarea. Cînd izbuti să închidă fermoarul, nu mai conta; erau acolo amîndoi, unul lîngă altul.

– Ai înghețat, spuse Rasch, întorcîndu-se și el pe o parte și trăgînd-o la piept.

Apoi o cuprinse în brațe, așa încît capul ei i se odihnea pe un braț, în timp ce pe celălalt și-l ținea în jurul umărului ei.

– Ce faci?

– O să te încălzesc.

– Mi-e destul de cald.

– Poate pentru un eschimos. Dar eu n-am de gînd să am o însoțitoare căreia să-i curgă nasul și să aibă ochii înlăcrimați, ceea ce ți se va întîmpla, dacă vei răci în prima noastră noapte petrecută sub cerul liber.

– Eu nu răcesc.

– Iar eu nu-mi iau responsabilitățile în glumă. Habar n-am ce-a fost în capul tău cu această călătorie, dar dacă seducerea mea făcea parte din plan, acum ți se oferă ocazia. Dacă nu, lasă-mă să te încălzesc, ca să putem dormi amîndoi.

Savannah deschise gura să protesteze, dar delicioasa senzație care îi inundă trupul, cînd el o trase mai aproape, o reduse la tăcere. Își aruncă piciorul peste al ei și începu să-i maseze labele picioarelor cu ale sale, brațul cu brațul său și fața cu vîrfurile degetelor. Șocul electric pe care îl simți la atingerea pielii lui îi anulă orice putere de a mai vorbi.

În schimb, își simți trupul începînd să răspundă, devenind conștientă de trezirea la viață a nervilor, cu un fior care îi străbătu ființa asemeni căldurii soarelui de prînz, într-o zi de vară. Fața și gîtul o mîncau. Deveni conștientă de părul de pe picioarele lui, de mîna lui stîngă

urcîndu-i peste coaste. Senzații delicioase o învăluiau și simți o dorință primitivă în adîncul feminității ei.

De data aceasta fu rîndul lui să tragă aer în piept.

– Nu porți nimic altceva pe sub bluză.

– Și te mai consideri un bun observator al oamenilor, spuse ea, fiindu-i greu să respire. Credeam că știi.

Rasch avea și el probleme cu respirația, dar acesta era un lucru minor în comparație cu celelalte reacții ale trupului său.

– N-am știut. Ah, Savannah, se pare că nu mă pot stăpîni atît de bine cum am crezut. În loc să fac un duș rece, mai bine mă duc să verific focul.

– Nu-ți face griji în legătură cu focul pentru mine, spuse ea încet. Mă încălzesc, chiar foarte mult.

– Și eu, fată dragă. Acum, hai, închide ochii și culcă-te.

– Bine, spuse ea și simulă un căscat, cuibărindu-se mai bine lîngă trupul lui cald.

Atunci îi simți bărbăția pulsînd insistent lîngă șezutul ei.

Așa deci, trupul Cruciatului îl dorea pe al ei. Foarte bine, era un început. Pasiunea nesatisfăcută era cu siguranță ceva bun. El voia să o

încălzească. Era încordat de tensiune şi de dificultatea de a se stăpîni. Grozav. Ea avea să-i urmeze sfatul. Se va culca şi îl va lăsa să se chinuiască cu onoarea lui; în sala de judecată nu o făcea, cu siguranţă.

Ostentativ, Savannah îşi mişcă şezutul, apăsîndu-l de dovada dorinţei lui.

– Cred că ai dreptate, Cruciatule, spuse ea somnoroasă. Ar trebui să dormim.

În următoarea jumătate de oră au stat pîndindu-se unul pe altul să adoarmă. Dar acest lucru nu se întîmpla. Fiecare secundă era asemeni combustibilului pentru tăciunii dorinţei, pînă cînd, în cele din urmă, Rasch scoase un geamăt puternic şi o întoarse cu faţa spre el.

– Nici tu nu dormi şi nici eu. Trebuie să o rezolvăm într-un fel sau nici unul din noi nu va fi bun de ucis mîine dimineaţă.

Buzele lui le întîlniră pe ale ei, cu un neaşteptat abandon. Pentru o clipă îi răspunse, apoi ultimele lui cuvinte îi răsunară în urechi. „Nici unul din noi nu va fi bun de ucis mîine dimineaţă." Bun de ucis! Pentru o secundă uitase ce trebuia să facă.

Faptul de a-l lăsa pe judecătorul Horatio Webber să facă dragoste cu ea făcea parte din plan, dar nu cînd ea era la fel de tulburată ca el – nu încă. Trebuia să se asigure că legătura era

mult mai puternică decît o atracție sexuală, dacă voia să-l pedepsească pentru moartea tatălui ei. Nu avea să-l lase să facă dragoste cu ea decît la timpul potrivit.

Savannah se cutremură și se îndepărtă.

– Iartă-mă, Cruciatule, nu mă interesează o tăvăleală în fîn sau în sac, așa cum e cazul acum. Se pare că mi-e destul de cald, iar dimineață nu vei mai avea problema asta.

De data aceasta, ea reuși să adoarmă pînă la urmă. Fie că amintirea morții lui Tifton o făcuse să-și reînnoiască promisiunea de a-l răzbuna, fie că a fost pura ei voință, nu mai conta. Important era că dormea.

Și, în cele din urmă, adormi și Rasch. Cînd se trezi, a doua zi dimineață, mîna lui îi ținea sînul foarte posesiv. În lumina slabă a zorilor, îi vedea foarte bine chipul relaxat în somn. Zîmbea ușor și se mișcă la fel de ușor sub atingerea mîinii lui. Sînii ei erau plini, sfîrcurile niște muguri generoși, iar trupul neted și bine făcut. Doamna nu avea nici un pic de carne în plus. Nici un fel de teamă sau respingere de astă dată.

Cîteva clipe, Rasch continuă să-i exploreze moliciunea pielii, să miroasă parfumul acela despre care ea spusese că este din flori de măslin. Recunoscu mișcările vagi ale trupului ei lipit de al său. Se înșelase în legătură cu di-

mineața. Nu se putea stăpîni acum mai mult decît cu o seară înainte. Dacă nu ieșea, avea să facă ceva nebunesc, ca a se rostogoli deasupra ei și a pătrunde adînc în trupul acela feminin care răspundea atît de bine.

Deschise fermoarul sacului de dormit și se ridică de lîngă trupul ei cald, ieșind în aerul rece de munte, care urma după o noapte ploioasă. Părăsi cortul cu hainele în mînă.

Savannah gemu în semn de protest pînă cînd se trezi și își dădu seama ce făcea. Prin deschizătura cortului îl urmări pe Rasch care se întindea în lumina soarelui de dimineață. Trupul lui era superb – zvelt, puternic și masculin. Pe spate avea niște cicatrice vechi, și se întrebă ce i se întîmplase, oare.

El privi prin ceața zorilor și se încruntă, ca și cum încerca să ia o hotărîre care nu îi plăcea. Își puse apoi pantalonii și o cămașă decolorată de la Harvard și dispăru din raza ei vizuală. Timp de cîteva minute îl auzi aprinzînd focul, după aceea se făcu liniște.

Savannah se întinse. Își simțea trupul cald încă – și mai mult chiar. După o noapte dormită în brațele Cruciatului simțea o căldură permanentă în adîncul ei. Își contractă mușchii și simți o dorință puternică între picioare. Chiar și în somn, trupurile lor continuaseră să fie legate.

Fu șocată de realitatea faptului că dorea ca el să facă dragoste cu ea. Ba, mai mult decît atît, dorea acest lucru extraordinar de mult. Și se întrebă cum va rezista toată ziua aceea, fără să cedeze.

Dincolo de tabără, în umbra copacilor, Rasch se forță să tragă adînc aer în piept și să se relaxeze. O simțea pe pielea lui, o mirosea chiar și atunci și era atît de surescitat, încît părea să nu-și poată stăpîni agitația. Fiindcă mult timp – la naiba, toată noaptea – rămăsese excitat și lucrurile nu stăteau altfel nici acum.

– La naiba!

O veveriță stătea pe un buștean și îl urmărea cum își obliga trupul să coopereze. Micuțul animal își înclină puțin fața și așteptă o clipă, înainte să-și ridice urechile și să înceapă să scoată tot felul de sunete.

Rasch nu cunoștea limbajul veverițelor, dar, pînă la urmă, recunoscu mesajul de alarmă și se întoarse în tabără. Țiganca avusese dreptate; existau mai multe lucruri în cer și pe pămînt, la care nici nu visase vreodată. Și unul dintre acestea se afla în cort, așteptîndu-l.

Sunetul clopoțeilor îi pătrunse gîndurile.

Începu să-și scoată cămașa.

Știa că face o nebunie. Nu mai făcuse niciodată ceva, fără să se gîndească mult. Dar, în

dimineața aceea, judecătorul Horatio Webber nu mai stătea să delibereze. Nu știa decît că o voia pe femeia aceea, indiferent cine ar fi fost ea, indiferent care i-ar fi fost planurile.

Se afla la jumătatea drumului spre tabără cînd îl văzu – un urs foarte mare și negru, la marginea apei. Rasch se opri brusc.

– Oh, Doamne!

Glumise în legătură cu pericolul pe care îl reprezentau urșii, dar nu se așteptase ca totul să devină realitate. Încercă repede să-și facă un plan. Nu-i veni nimic în minte, dar văzu ursul întorcîndu-se spre foc, răsucindu-și capul într-o parte și în alta, de parcă ar fi fost surprins sau ar fi ascultat ceva. Cortul se deschise și Savannah ieși.

– Nu! strigă Rasch azvîrlindu-și din picioare ghetele neîncheiate și rupînd-o la fugă. Savannah, nu te mișca!

Ursul scoase un sunet amenințător și își mută atenția asupra lui Rasch, care gesticula și striga cît îl ținea gura.

Savannah își simți sîngele căzîndu-i în picioarele goale, cînd își dădu seama ce se întîmplă. La nici un metru distanță, era un urs enorm, care stătea pe două picioare și se clătina derutat.

De partea cealaltă a focului, bărbatul acela nebun încerca să atragă ursul spre el. Încerca

să-i salveze viața, atrăgînd atacul animalului asupra lui. Pe lîngă apă, ea văzu un pui de urs alergînd voios spre judecător. Ursoaica avea să-l sfîșie pe cruciatul lui Savannah. Erau momente cînd îi dorea moartea – dar nu așa.

– Nu!

Savannah încercă să-și concentreze atenția asupra animalului. O mai făcuse de sute de ori la circ, liniștind animalele agitate, cînd nimeni altcineva nu putea să o facă.

Dar acest urs era prea agitat pentru a răspunde mesajului ei telepatic. Puiul! Savannah își îndreptă atenția asupra acestuia. Cu fiecare fibră a ființei, Savannah își canaliză impulsurile mentale spre pui. „Oprește-te! Pleacă! Pleacă!"

Exact cînd ursoaica se lăsă pe toate cele patru labe pentru a se lua după Rasch, puiul țipă și se întoarse în direcție opusă. În timp ce mesajul pe care Savannah i-l trimisese ursoaicei se lovise de un zid de rezistență, strigătul puiului curmă deruta. Ursoaica se opri brusc, neștiind dacă să se răzbune pe om sau să aibă grijă de pui. Un alt strigăt al acestuia o făcu să se decidă, așa că ursoaica își schimbă direcția, luîndu-se după odrasla speriată.

Urmînd exemplul ursoaicei, Rasch se întoarse și alergă spre Savannah, care stătea în picioare, palidă și tremurînd.

– Eşti teafără?

O luă în braţe şi o ţinu strîns, inima bătîndu-i în acelaşi timp cu a ei.

– Cruciatule, idiot ce eşti! Cine te crezi, Superman? Ursoaica te-ar fi făcut bucăţi! Ce aveai de gînd, să fugi mai repede ca ea?

– Nu ştiu, recunoscu el.

Îl certa, aşa cum făcuse mama lui, cu ani în urmă, cînd ţîşnise în stradă pentru a smulge un copilaş din calea unei maşini în viteză. Şi mama lui se temuse. Acum, braţele lui Savannah îl ţineau, agăţîndu-se de el cu disperare. Nu încerca deloc să-şi mascheze teama.

– Dacă te-ar fi ucis? Am nevoie de tine, spuse ea fără nici un sens.

Teama îi dezlegase limba. Nu teama pentru ea, ci pentru Rasch.

– Ah, Cruciatule...

De data aceasta începură să se sărute reciproc, buzele unindu-li-se, limbile cercetîndu-se simultan, trupurile lipindu-se. Braţele ei îi înconjurară gîtul, trăgîndu-i capul în jos şi ţinîndu-l la fel de strîns cum o ţinea el.

El îşi retrase limba o clipă, pentru a-i încercui buzele posesiv, şi apoi îi pătrunse din nou în gură, în timp ce mîinile îi găsiră globurile voluptuoase ale sînilor pe care îi mîngîie şi îi frămîntă cu pricepere.

Nu vorbea. Nu putea să mai vorbească. Nu știa decît că era cît pe-aci să o piardă, înainte de a da frîu liber pasiunii care ardea între ei. Acum nu mai era nici o reținere, nici o rezistență, nici o șovăire.

Intrară din nou în cort, lăsîndu-și hainele pe iarba umedă de afară și explorîndu-și trupurile cu uluire și dorință.

Cu niște mîini pricepute îi mîngîie sînii, rostogolindu-i sfîrcurile între degete, pînă o făcu să scoată un strigăt de delicioasă plăcere. Lăsînd o dîră de sărutări ușoare pe gîtul și umărul ei, îi prinse în gură un mugur tare și începu să-l lingă ispititor, în vreme ce mîna lui găsi umezeala feminității ei și începu să cînte acolo o muzică dulce, pînă cînd ea avu impresia că va leșina. Întinse mîna spre el, simțind în bărbăția lui excitată toată dorința care o străbătea și, cînd el se ridică deasupra ei, scîntei păreau să țîșnească din fiecare loc, unde pielea înfierbîntată atingea altă piele înfierbîntată.

Savannah uită de plan, uită să se bucure de succesul ei cînd se uniră în acea ultimă intimitate devenind un singur trup, o singură ființă. Scăpaseră de la moarte și asta era tot ce conta. El își riscase viața pentru ea și fiecare zvîcnire a lui în învelișul ei primitor îi oferea o nouă viață, o nouă încîntare.

Îl dorea, se gîndi Rasch nebunește, la fel de mult ca și el. Acum erau irevocabil uniți și se înălțau la ceruri. Ajunseră pe culmea muntelui Olimp și o depășiră cînd ușurarea îi azvîrli într-un colț al cerului, înainte de a-i trimite plutind înapoi pe pămînt, într-o stare de liniște visătoare.

El rămase minunîndu-se nemișcat de încîntarea clipei, dar, deodată, simți aerul rece izbindu-i spatele gol. Cu un geamăt de regret se așeză pe o parte și o trase pe Savannah în brațele lui, învelindu-se cu sacul de dormit.

Faptul că făcuse dragoste cu țiganca aceea era atît de incredibil, încît nici nu-i venea să creadă ce simțise. Era un vis cu ochii deschiși, o fantezie erotică pe care și-o imaginase. Închise ochii, hotărît să nu se gîndească și să nu întrebe. Voia numai să simtă.

Ținea la ea, ținea la ea cu adevărat. Realitatea acelui fapt o izbi pe Savannah ca vîntul rece de care Rasch încercase să o ferească. Zăcea în brațele lui, încă prizonieră a extazului, încă înfiorată de minunăția senzațiilor pe care el i le provocase. Nu se așteptase niciodată să simtă o asemenea încîntare, o asemenea împlinire. Nici chiar acum nu-i venea să creadă ce se întîmplase.

Își planuise răzbunarea săptămîni întregi.

Avea să-l facă pe judecător să se îndrăgostească de ea, să ajungă să o dorească la nebunie, după care ea va dispărea, lăsîndu-l la fel de rănit cum fuseseră și ea și tatăl ei la moartea lui Tifton. La un moment dat se gîndise chiar să-l ucidă pe cel care tocmai își riscase viața pentru a o salva.

Dar sentimentele contradictorii din sufletul ei erau întrecute de un val de euforie, de senzațiile încîntătoare de a fi iubită și adorată. Nu ie putea închide undeva. Rasch ținea la ea. Planul ei părea să funcționeze, își spuse ea, simțind din nou vîrfurile degetelor lui pe sîni. Sau era prinsă în plasa pe care ea însăși o țesea?

În clipa aceea, nu părea să poată gîndi lucid. Nu se putea concentra decît asupra gîndului că trebuia să plece cît mai curînd. Dar, își spuse ea, miracolul supremei uniri, a ei cu Rasch, îi era de ajuns. Totuși, nu putea fi sigură de el. Nu va pleca încă – nu, pînă cînd nu avea să fie sigură de rezultat. Faptul de a face dragoste cu Rasch era o parte neprevăzută a planului ei; faptul că îi plăcuse era ceva neașteptat, își spuse ea, trecîndu-și un picior peste coapsa lui și lipindu-se de el.

– Ți-ai riscat viața pentru mine, șopti ea. De unde ai știut că ursul era aici?

– N-am știut. Veverița mi-a spus, zise el, a-

fundîndu-şi o mînă în părul ei, în timp ce cu cealaltă îi contura sînul.

– Veverița?

El suferea de şocul ulterior, sau poate că ea era de vină. Savannah căzu din nou victimă vrăjii buzelor lui şi senzațiilor extraordinare provocate de mîngîierile lui.

– M-am dus în pădure să... ei bine, mă rog, şi, în timp ce eram acolo, veverița a sărit pe un buştean. Am crezut că rîdea, dar mi-am dat seama că încerca să-mi spună ceva urgent.

– O veveriță ți-a spus că sînt în pericol?

– Da. Nu ştiu cum, dar am ştiut.

Savannah era uluită. În afară de alți cîțiva oameni de la circ, nu mai ştia pe nimeni, în afară de ea, care să poată stabili acel gen de legătură cu animalele. Nu se aşteptase nici o clipă ca Rasch să izbutească acest lucru.

– Nu e greu să comunici, spuse ea încet.

– Ieri n-aş fi crezut nici în ruptul capului aşa ceva, dar se pare că ai o putere ciudată atît asupra minții mele, cît şi asupra trupului meu.

– Trupului?

– Da. Îşi comunică dorințele foarte clar. Nu simți?

– Ba da, spuse ea.

De data aceasta, înălțarea lor la ceruri fu lentă şi delicioasă. Iar el avea dreptate. Exista o

anumită putere în actul lor sexual. Putere și eliberare. Blîndețe și căldură. Savannah adormi în brațele iubitului ei. Abia mai tîrziu, cînd se trezi, fericită și mulțumită, înțelese adevărul. Planul ei era schimbat.

Afară, cerul se înseninase și soarele arunca diamante mici pe apă. Rasch fluiera. Îl auzi, înainte să se tîrască afară, din cort, și îl văzu lîngă apă, ținînd în mînă o undiță.

Auzind mișcare, el se întoarse și îi zîmbi.

– Oricît de mult mi-ar plăcea să te văd așa, ar fi bine să-ți pui blugii și cămașa. E destul de răcoare.

Savannah ar fi putut să încerce să-și acopere goliciunea, din moment ce avea lîngă ea lucrurile, dar părea să fie cam tîrziu pentru pudoare. Și, pe urmă, îi plăcea cînd el îi privea trupul, răspunzînd, așa cum ea știa prea bine. Magnetismul dintre ei era la fel de puternic, ca atunci cînd el îi spusese să urce în camionetă. Aproape împotriva voinței, își puse lenjeria și hainele cele noi. Se așeză să-și pună șosetele roșii și ghetele, simțind căldura privirii lui în fiecare clipă.

Planul ei funcționa cu siguranță – poate chiar prea bine. Exista și un pericol. Voia ca numai Rasch să se îndrăgostească, numai Rasch trebuia fermecat, nu și ea.

I se puse un nod în gît. Teamă? Dorință? Nu știa cum să se descurce cu acel sentiment. Nu mai trecuse niciodată prin așa ceva. Trebuia să o lase mai moale, să pună ceva distanță între ei.

– Cruciatule, cred că ar trebui să stăm de vorbă în legătură cu ceea ce s-a întîmplat, spuse ea cu șovăire în glas.

– Ce anume? întrebă el îngrijorat.

– E de înțeles. Mi-a... mi-a fost frică. Am fost prinși în emoția situației, atîta tot. Nu cred că ar mai trebui să lăsăm să se mai întîmple iar.

Era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l audă.

– Nu sînt de acord, zise el sincer. Bineînțeles că știu că ne-a furat emoția momentului, dar eu personal cred că actul nostru sexual a fost – continuă el și adăugă apoi în șoaptă – splendid.

– Te rog, Cruciatule. N-ar fi trebuit să cedez niciodată. Nu sînt bună pentru tine. Sînt ceva temporar. Și cred că tu ești un bărbat foarte permanent.

– Am crezut că ești țigancă, Savannah. O țigancă nu pune la îndoială destinul. De unde știi cine sînt cei care trebuie să rămînă împreună și cei care nu?

– Nu știu, Cruciatule. Sînt o simplă călătoare, o hoinară, care, pentru o vreme, are același

drum cu tine. Nu am nici un răspuns. Dar cred că avem nevoie de timp, de distanță...

Rasch o privi, observînd din ochii ei și din felul în care își încrucișa brațele în jurul trupului, că încerca să-și rețină sentimentele firești pe care le împărtășea. Nu putea înțelege șovăiala ei și distanța pe care voia să o așeze între ei, după tot ce se întîmplase în dimineața aceea, dar nu o putea sili.

Dacă făceau dragoste, trebuiau să o facă de bunăvoie. Deocamdată, el avea să aștepte. Mai avea multe de învățat despre femeia lui misterioasă și avea să o facă, mai devreme sau mai tîrziu. Mai aveau încă nouă zile și nu-i venea să creadă că ea se va putea ține departe de brațele lui.

– Ai prins ceva? îl întrebă ea apoi, încercînd să-și reprime răspunsul la semnalele lui de a se duce să stea lîngă el.

– Micul dejun sau, dacă stau să mă gîndesc bine, masa de prînz, spuse el și, trăgînd aer în piept, se îndepărtă.

Îi era greu să-i lase timp dacă stătea atît de aproape.

– Iartă-mă, te deranjez?

– La naiba, da. Mă deranjezi tot timpul. Mă răscolești numai stînd acolo.

– Iartă-mă. Mă întorc lîngă foc.

– Nu. Rămîi. Nu e vina ta, dacă nu vreau decît să te sărut în neştire şi să te simt lîngă mine.

– Ba este, spuse ea sinceră. Dar cum tu ai o misiune, aşa am şi eu una.

– În clipa asta, cred că mi-aş petrece tot restul vieţii, fericit pe malul ăsta. Dar, din păcate, va trebui să fiu la Ashesville peste nouă zile. Am făcut focul. Întreţine-l tu pînă curăţ peştii.

Dar strălucirea zilei dispăruse. Savannah nu voia să se gîndească la piecare. Nu voia să se gîndească la ce pierdea, refuzînd să continue ceea ce începuseră. În planul ei nu se gîndise la nici un urs. Şi tot se mai chinuia cu reacţia ei faţă de actul lor sexual. Avea nevoie de timp pentru a se gîndi şi pentru a-şi reface planul. Deocamdată, nu putea face altceva decît să-şi ascundă adevăratele sentimente faţă de el.

– Crezi că ursul a plecat? întrebă ea veselă.

– După reacţia păsărilor, da.

Savannah se uită în sus, mirată de faptul că el venise din nou lîngă ea.

– Acum ai început să comunici şi cu păsările?

– Să comunic? Da, aşa cred. Am impresia că trupul meu este în deplin acord cu întregul Univers. Tu mi-ai făcut asta.

– Eu?

El se încruntă, o sărută iute şi apăsat, şi apoi

îi dădu drumul.

– Da. Nu știu ce te-a făcut să te răzgîndești, dar indiferent ce ai spune, ai aruncat o vrajă asupra mea, regina mea țigancă. Mi-ai schimbat viața pentru totdeauna.

Un nor trecu o clipă prin dreptul soarelui și aruncă o umbră pe chipul lui Rasch. Savannah se cutremură.

– Nu, nu e vorba de nici o vrajă, încă nu te-am vrăjit.

Ceea ce spusese el fusese prea aproape de adevăr. Intenționase să-l fascineze, să-l amețească, să-l facă să fie cît se poate de conștient de ea. Nu-i acordase prea multă atenție Zeenei, cînd îi spusese că țiganii aveau anumite puteri de a seduce și a pune stăpînire pe sufletul cuiva. Nu, pînă cînd se hotărî să-l farmece pe judecător. Totuși, nu încercase nici una dintre vrăjile pe care le învățase. Punguța cu elixirele iubirii, pe care Zeena i-o strecurase în mînă, se afla încă nedeschisă în rucsacul ei.

Puse repede lemne pe foc și îl aținâ. Fusta și bluza ei fuseseră spălate în apa lacului și acum erau întinse pe iarbă la soare, lîngă sacul ei de dormit. Intenționat își feri privirea cînd trecu pe lîngă Rasch în drum spre lac pentru a umple cafetiera cu apă. Folosind bețișoare verzi dintr-o salcie de lîngă lac, el le trecu prin pești, impro-

vizînd astfel o rotiserie și îi puse apoi deasupra focului.

Mirosul de pește prăjit umplu aerul și abia atunci își dădu seama Savannah ce foame îi era.

Rupseră bucăți din pești și suflară pentru a le răci, înainte să le vîre în gură. Amîndoi mîncară cei patru pești pe care îi pescuise Rasch, după care băură cafea.

– Mai povestește-mi despre tine, spuse el, iingînd o rămășiță de pește de pe degete. Unde locuiești, cînd nu apari din ceruri sau cînd nu dispari ca fumul?

– Locuiesc peste tot și nicăieri, spuse ea vag.

– Sigur, și-i farmeci pe străini, pînă îi faci să-ți cumpere mîncare și haine și să te ducă unde ai nevoie?

– Nu. Nu de obicei. Călătoresc cu prietenii. Știi cum sîntem noi, țiganii. Avem grijă unii de alții.

Rasch se sprijini în coate privind-o.

– Cum?

Discuția devenea prea personală. Singura ei speranță de scăpare era să continue cu născocirile despre țigani.

– Călătorim dintr-un loc în altul, bazîndu-ne pe talentele noastre, spuse ea în joacă, ridicîndu-se. Acum mă duc să spăl astea și să strîng provi-

ziile.

Aplecîndu-se pentru a aduna resturile de la masă, sînii i se lipiră de materialul cămășii. Blugii, strîmți și noi, îi scoteau în evidență formele. El auzea clinchetul clopoțeilor, în timp ce ea spăla vasele în lac. Chiar dacă își scotea hainele țigănești, clopoțeii rămîneau, ca și parfumul ei, amintind subtil de misterul ei voluptuos. Îndepărtîndu-se de malul apei, se așeză să-și împletească părul într-o coadă lungă, la spate.

Părul ei nepieptănat și ciufulit cu o clipă înainte îl făcu pe Rasch să-și amintească ce gîndise la început, cînd își spusese că arăta ca și cum ar fi coborît chiar atunci din patul unui bărbat. Patul unui bărbat? Patul lui. Pulsul îi deveni alert. Oare, acest lucru se întîmplase numai cu douăzeci și patru de ore în urmă?

– Unde vom înnopta diseară? strigă ea.

Gîndul la ce putea aduce noaptea, îl făcu pe Rasch să-i fie greu să se concentreze asupra unui răspuns. Era practic prizonierul vrăjii pe care femeia aceea o țesea în jurul lui. Cînd Jake îi spusese să-și găsească o femeie și să se relaxeze, acesta habar nu avusese ce îi sugera.

– Depinde cît de repede ne mișcăm.

Rasch simți o tulburare în trup, o dorință no-

uă şi incitantă. Ciripitul unei păsări de deasupra lui părea să-i spună să uite de întrebări şi răspunsuri. Privi cum Savannah îşi strînse coada pînă la capăt, legînd-o cu o panglică. Era atît de frumoasă, atît de sălbatică, atît de fermecătoare. Se simţea ca şi cum ar fi dat peste Brigadon şi, dacă ar fi închis ochii, avea să dispară. Şi ea trebuia să fi fost la fel de surprinsă ca şi el de intensitatea cu care se iubiseră. Atît pentru ea, cît şi pentru el plăcerea aceea trebuia să fi întrecut tot ce trăiseră pînă atunci, inclusiv în domeniul emoţional. De aceea dădea înapoi acum. Nici nu se gîndea la seara care urma. Avea să aştepte pînă cînd ea va fi gata să-l iubească iar. În adîncul sufletului său ştia că acest lucru se va întîmpla.

Deodată, toate grijile şi incertitudinea din jurul său dispărură. Sala de judecată părea la mii de mile distanţă. Crima, nenorocirea, durerea – toate dispăruseră. Mai avea nouă zile, pînă cînd va înfrunta din nou realitatea.

Rasch începu să fluiere, desfăcînd cortul şi împachetîndu-l. Scutură sacul de dormit, inhalînd parfumul dulce al florilor de măslin, parfumul ei, cel pe care îl va purta cu el oriunde. Plecară imediat.

Ea fusese prima care se depărtase. El nu ar fi găsit niciodată puterea să o facă.

Ea voia timp. Poate era bine. Bun – vor fi doi oameni care călătoresc împreună și nimic mai mult. Deocamdată nu vor mai exista întrebări.

Dar chiar și cînd se stăpînea, știa că adevărul este undeva departe, așteptînd, cufundat încă în percepția fizică a doi oameni care se atingeau fără să se atingă și se legau cu fiecare atingere.

Mai aveau nouă zile.

El putea să aștepte.

Capitolul Șase

Rasch și Savannah își ridicară tabăra lîngă o cascadă în seara următoare, dormind separat, într-o tristețe tăcută. Fiecare aștepta să facă celălalt o mișcare. Dar nici unul nu o făcu.

Ziua era mai bine. În următoarele două zile urcară constant, oprindu-se cînd și cînd pentru a se bucura de vreo priveliște splendidă a văii sau a muntelui din depărtare.

Savannah ținea pasul, fără să pară nervoasă sau obosită. Așa cum spusese, nu o deranjau nici ghetele și nici epuizarea fizică. Părea să prindă putere din exercițiul fizic, rîzînd liber și ușor cînd discutau.

Rasch începea să vadă ce femeie excepțională era. Ea nu avea nevoie de conversație sau liniștire. Știa să se bucure de frumusețea tăcută a pădurii. Găsea flori sălbatice în zone protejate. Animalele sălbatice nu ezitau să se arate cînd cei doi se opreau să admire un copac deosebit sau un peisaj. Avea o inocență care făcea ca ziua să pară mai strălucitoare.

Rasch avea impresia că mergea printr-un tărîm de basm, înconjurat mereu de animale care stăteau ascunse vederii, dar făceau parte din cortegiul lor. Simțea că și pe Savannah o mișca tot ce se întîmpla. Mereu se întindea după mîna lui să-i arate ceva. De fiecare dată i-o ținea mai mult și îi dădea drumul mai greu.

Rasch renunță la purtarea lui bruscă și lui Savannah îi plăcu bărbatul blînd și vulnerabil care apăru în loc. Vorbea despre copilăria și despre mama lui, care încercase atît de mult să învingă demonii care o posedau. Despre cum se hotărîse, mai de mult, că nu va primejdui persoana iubită, ducînd-o într-o viață unde ar fi putut fi amenințată de rău. Nu avea timp pentru atașamente personale. Își îndrepta întreaga energie pentru atingerea scopului său în viață.

Savannah înțelegea acest lucru. Chiar și copil fiind, știa ce era un angajament. Se concentrase pentru a-i lua locul mamei ei, avînd

grijă de tată și frate. Scopurile ei în viață fuseseră mai puțin mărețe decît ale lui Rasch, dar nu mai puțin importante. Circul deveni lumea ei și acea lume o împiedica să aibă relații personale.

Orele treceau mult prea iute. Cînd trebuia să treacă peste un trunchi de copac, Savannah accepta cu plăcere ajutorul lui Rasch. Refăceau drumul înapoi spre intimitate, dar încă nu ajunseseră. Totuși, fiecare din ei era mulțumit să aștepte.

La mijlocul după-amiezei celei de a treia zile ajunseră la Centrul Walasy-Yi de la poalele Muntelui Sîngelui. Centrul oferea o mică prăvălie de unde excursioniștii puteau trimite sau ridica scrisori sau să dea telefoane. În timp ce Rasch semna în registrul excursioniștilor și mai cumpăra provizii, Savannah își învinse ezitarea de a-l suna pe Niko și căută un telefon.

Datorită intensei tensiuni sexuale dintre ei, hotărîse că încă șase zile alături de judecător ar fi fost o greșeală – nu pentru el, ci pentru ea. Îl prinsese în plasa ei de dorință. Dar se încurcase și ea. Savannah știa că trebuie să pună capăt acelei intimități, atîta timp cît mai putea pleca.

Niko nu mai știa ce să creadă cînd ea nu-i putu explica motivul scurtării călătoriei. Nici ea

însăși nu era sigură că înțelege. Știa doar că îi este din ce în ce mai greu să se țină departe de brațele lui Rasch Webber. După ce îl instrui pe Niko să vină în Centru și să aștepte noi îndrumări, închise.

– Cu cine ai vorbit? o întrebă Rasch indiferent, ieșind din magazin exact cînd ea ieșea din cabina telefonică.

– Am vorbit cu prietenii mei, am vrut să văd dacă sînt bine, răspunse ea prea repede pentru a părea ceva normal.

– Și sînt?

– Ah, da, a fost o... neînțelegere în privința întîlnirii noastre. Trebuia să fie săptămîna viitoare, nu asta, spuse ea acoperind minciuna cu o întrebare. Spune-mi despre Muntele Sîngelui. De ce are un nume atît de groaznic?

– Se întinde pînă la Cărarea Lacrimilor, începu Rasch pornind din nou la drum. Generalul Winfield Scott trebuia să-i înconjure pe indienii Cherokee și să-i împingă spre vest. Mulți au refuzat să plece. Legenda spune că s-au dat lupte atît de aprige, încît izvoarele erau roșii de sînge.

Rasch îi luă mîna, ca pentru a o apăra. Savannah se lăsă în voia sentimentului cald, de protecție, care apărea ori de cîte ori erau împreună.

În timp ce luau cina, tensiunea sexuală dintre ei era atît de puternică, încît părea chiar palpabilă. Savannah mîncă, dar nu simți gustul mîncării. Toate discuțiile lor se întrerupeau la mijlocul frazelor, pînă cînd, în cele din urmă, încordați, petrecură o noapte fără somn, în tăcere.

Dimineața următoare aduse un soare cald. Pînă după-amiază tîrziu nu reușiră să meargă prea mult. Ca în urma unui acord reciproc, se eliberară de toate reținerile. Fiecare oprire îi alătura, rîzînd de caraghioslîcurile animalelor, care păreau să se teamă de ei din ce în ce mai puțin, examinînd rădăcinile și ierburile care puteau fi folosite pentru prepararea leacurilor străvechi și, pur și simplu, discutînd despre filme pe care le văzuseră și cărți pe care le citiseră.

Fie datorită faptului că se simțeau din ce în ce mai bine împreună, fie pentru că legătura lor căpătase o altă direcție, Rasch știa că merseseră cît de departe puteau, fără să mai aibă contact fizic. Urcau pe potecă practic braț la braț. Orice îndoieli ar fi avut Savannah în legătură cu relația sexuală dintre ei, ele păreau să fi dispărut. Indiferent cine ar fi fost ea, îl dorea la fel de mult cum o dorea și el. Știa acest lucru și o știa și ea. În seara aceea vor face dragoste din nou.

Rasch se opri devreme și se îndepărtă de cărare pentru a înălța tabăra într-o poiană de

lîngă veșnic prezentul izvor de munte. După ploaia din prima noapte, zilele rămăseseră însorite și senine. În seara aceea, așa cum făcuseră și în ultimele trei nopți, vor dormi sub cerul liber. În seara aceea vor dormi unul în brațele celuilalt și...

Întrerupînd șirul acestor gînduri, Rasch începu să-i dea instrucțiuni lui Savannah, pe care ea le urmă fără să crîcnească. Făcură un foc, îngrădindu-l cu grijă, ca să nu sară nici o scînteie. Savannah umplu oalele cu apă și o fierse, în timp ce el își desfăcea sacul de dormit. Apoi îl luă pe al ei, ezitînd îndelung, după care îl legă la loc și îl puse deoparte.

Savannah, care urmărea totul cu coada ochiului, scoase un oftat de ușurare, căci în ultimele cîteva zile tensiunea crescuse insuportabil. Îi fusese din ce în ce mai greu să nu iasă din sacul ei pentru a se strecura într-al lui. Fiecare atingere, fiecare moment împreună, fiecare zîmbet alimentaseră focul mocnit din interiorul lor. Știa că în seara aceea trebuia să facă următorul pas.

Gestul Cruciatului însemna că și el era pregătit să pună capăt separării. O dorea. Voia să doarmă din nou împreună. Poate că ea ar fi trebuit să protesteze, dar știa, după bătăile inimii, că nu avea să refuze. Nu voia.

Turnară o pungă de supă în apa care fierbea

şi o băură din cănile de cafea, presărînd fărîme de biscuiţi în lichid. După aceea, spălară cănile şi le umplură cu cacao, sorbind băutura fierbinte şi dulce într-o tăcere plăcută.

– Eşti obosită? întrebă el, în cele din urmă.

– Nu, nu prea. Aş vrea tare mult să fac un duş fierbinte. Acesta e singurul lucru care îmi lipseşte, dacă sînt tot timpul pe drumuri.

Rasch nu accentuă întrebarea, preferînd să soarbă încă puţină ciocolată. Nu-şi putea închipui o explicaţie pentru afirmaţia ei. „Pe drumuri?" Nu putea să însemne doar o simplă călătorie, căci oriunde s-ar fi dus, chiar şi adăposturile celor care nu aveau locuinţe, aveau duşuri.

„Fără locuinţă." Asta voise să spună, oare? Dacă era aşa, el ar fi putut să o ajute. Lucrînd cu tot felul de oameni, ştia pe cine să contacteze. Amintise de un tată, dar nu însemna că acesta şi trăia.

– N-ai familie? întrebă el într-un tîrziu.

– Ba da. Am o familie foarte numeroasă.

– Ei ştiu unde eşti?

Întrebarea îi răsări pe buze, înainte să-şi aducă aminte că hotărîse să nu o iscodească.

– Nu chiar, spuse ea, încercînd să răspundă cît mai sincer posibil.

Nu putea pricepe şovăiala ei de a minţi. Probabil că avea legătură cu faptul că îi salvase

viața. Mai probabil, cu cît se îndepărta mai puțin de adevăr, cu atît mai puține minciuni trebuia să-și amintească.

– Ești o fugară, țiganco?

Savannah izbucni în rîs.

– O fugară? Cruciatule, am douăzeci și șapte de ani, sînt destul de mare să mă duc unde-mi place, cînd îmi place și să fac ce trebuie să fac.

– Nu ești căsătorită?

– Ah.

Nu-și închipuise că s-ar fi putut gîndi la așa ceva.

– Nu, nu sînt căsătorită.

– Mă bucur, spuse el, și era adevărat.

Pînă în clipa cînd rosti întrebarea, nu știuse cît de mult îl deranja gîndul că ar fi putut avea un soț. Nu voia ca Savannah să aparțină altui bărbat, ci numai lui.

– Dar tu? puse ea nelipsita întrebare.

Deși știa răspunsul, el habar nu avea că știe și hotărî că trebuia să răspundă cît mai firesc posibil.

Rasch rîse și se ridică.

– Eu? Căsătorit? Nu. Te-ar deranja?

Savannah sorbi ultima picătură din cană.

– Da, cred că m-ar deranja. Dar mă mir. Credeam că o soție potrivită ar înfrumusețea cariera unui judecător.

– Asta îmi spune și Jake tot timpul, zise el, începînd să strîngă vasele.

– Jake?

– Prietenul meu. Este primar în Smyrna, un orășel lîngă Atlanta. Își închipuie că e directorul meu de campanie.

– Ah! Candidezi la alegeri?

Rasch întinse mîna pentru a-i lua cana.

– I-a intrat în cap că aș fi un bun guvernator.

– Și ai fi? îl întrebă ea simțindu-și inima bătînd cu putere.

Nu avusese de gînd să fie prinsă în cariera politică a lui Rasch. Nu voia să știe că visa să ajungă politician.

– Nu știu. Știu doar că în statul nostru sînt o mulțime de probleme grave, care par să nu atragă atenția celor care dețin puterea de decizie. S-ar putea să am niște idei care ar îndrepta cît de cît lucrurile.

– Întotdeauna ai dreptate, domnule judecător?

– E a doua oară cînd mă întrebi asta, Savannah.

Își amintea. Savannah se ridică imediat. Conversația începea să devină prea serioasă. Desfăcu fața de pernă și scoase un prosop, periuța de dinți, pasta și un săpun.

– Nu pot să fac un duș fierbinte, dar o baie tot o să fac, Cruciatule.

– Ai măcar habar cît de rece este apa?

– Mi-a mai fost frig și am mai fost udă și altă dată, răspunse ea, aruncîndu-i o privire lungă. Ce-ar fi să întreții focul cît sînt eu plecată?

Se așeză pe un trunchi de copac, de lîngă lac, pentru a se descălța de ghete și de ciorapi, masîndu-și picioarele obosite. Stînd cu urechile ciulite spre tabără, își descheie cămașa și și-o scoase, agățînd-o pe o tufă. Apoi trase fermoarul blugilor și îi dădu jos.

Pădurea era tăcută.

Rugîndu-se iute să nu fie nici un șarpe pe acolo, intră în apa rece ca gheața.

– Brrr!

Se spălă repede pe dinți și puse apoi periuța și tubul de pastă pe mal. Strîngînd din dinți cu hotărîre, își spălă ciorapii și lenjeria de corp, apoi începu să se săpunească. Exact cînd era sigură că e pe jumătate înghețată, auzi un plescăit în spate și se trezi în brațele cruciatului ei.

– O să faci pneumonie sau o să te transformi într-o sculptură în gheață, spuse el cu un glas răgușit de emoție și, ținînd-o mai bine, îi urcă picioarele în jurul mijlocului său.

– Ar fi chiar atît de rău?

– Probabil că aș veni și aș sta în izvorul ăsta, pînă aș fi la fel de înghețat ca tine, zise el. Apoi ne-am putea topi împreună.

Dinții le clănțăneau zdravăn de frig și dorință, în timp ce își spălau săpunul de pe trupuri. Rasch o luă în brațe și se întoarse cu ea lîngă focul care ardea puternic acum în cercul său de pietre.

– Stai aici, spuse el, scoțînd un prosop din bagajul lui și începînd să o șteargă.

Cînd se terminară de șters unul pe altul erau încălziți de atingerea mîinilor și a prosopului și de sărutările care le încingeau sîngele și-i făceau să ardă de nerăbdare. Cînd Rasch o așează pe Savannah pe sacul de dormit, ea nu mai avu nevoie ca acesta să se închidă pentru a o apăra de frig. Munții din Nordul Georgiei deveniră Grădina Edenului, iar ei erau primul bărbat și prima femeie de pe pămînt.

– Dezleagă-ți părul, îi șopti el. Îmi placi liberă și sălbatică.

– Liberă și sălbatică? repetă ea. Mă întreb dacă cineva poate fi liber și sălbatic...

Se ridică apoi în capul oaselor și începu să-și treacă degetele prin coadă, desfăcîndu-și părul în valuri bogate. Lumina focului se reflecta în micile picături de apă care îi mai erau prinse în părul negru. Parcă purta o coroană de flăcări.

– Tu ești liberă și sălbatică. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Numai aici, Cruciatule, în sălbăticie. Dacă ne-am întoarce în lumea civilizată, ar exista reguli de urmat și legi care m-ar zdrobi.

În glasul ei se simțea o tristețe care îl făcu pe Rasch să se ridice în capul oaselor. O aduse pe Savannah înapoi lîngă el și trase sacul de dormit peste ei.

– Niciodată, spuse el. Te-aș apăra – totdeauna.

Apoi o sărută, iar ea îi răspunse cu căldură și tristețe. „Nu, Cruciatul meu. De tine trebuie să fiu apărată. Nici măcar tu nu te poți întoarce pentru a șterge ceea ce deja s-a întîmplat. Nu poți îndrepta niciodată lucrurile pentru mine. Deja mi-ai făcut destul rău."

Dar uită de tot cînd el o cuprinse în puterea atingerii sale. Poate avea să vină o vreme cînd actul lor sexual va fi blînd și dulce, dar acum se părea că, de fiecare dată cînd se iubeau, pasiunea devenea și mai puternică. Căldura era și mai mare, extazul extrem, eliberarea și mai aprigă.

– Savannah, șopti el. Nu mi-am închipuit niciodată că voi găsi pe cineva ca tine. Ai umplut un gol în viața mea de existența căruia nici nu știam.

În brațele lui, Savannah privea cerul nopții. Sosise momentul. Își alungă panica regretul și

spuse cu o voce care încerca să fie cît mai normală:

– Horatio, și tu ești o mare surpriză pentru mine.

– Savannah, nimeni nu mi-a spus Horatio de la moartea mamei. Prietenii îmi spun Rasch. Sper că sîntem mai mult decît prieteni.

– Da, Rasch e un nume frumos, dar mie îmi place Horatio. Mama ta avea dreptate. Sună important, spuse ea veselă, mult prea veselă. Ce s-a întîmplat cu mama ta?

– A murit în timp ce eu studiam la colegiu. Cred că a vrut să moară. Organismul i-a cedat și obosise să tot fie puternică pentru mine.

– Îmi pare rău, spuse Savannah încet. Și mama a murit cînd eu aveam nouă ani.

– Cum?

– A fost un accident. A căzut. A fost rănită oribil și cred că și-a dorit foarte mult să moară. Nu voia ca noi să o vedem așa.

„Două mame care au ales să moară," se gîndi ea. Două mame care nu s-au cunoscut niciodată și care nu aveau nimic în comun decît o clipă viitoare care le va uni copiii. Se cutremură. Nu voia să simtă nici un fel de atașament sentimental față de judecătorul Horatio Webber. Nu voia să știe că au ceva în comun. Nu voia să înceapă să-l înțeleagă pe acel bărbat.

– Uite Steaua Nordului, Horatio. O vezi?

Rasch își întoarse fața spre cer.

– Da, cea strălucitoare, nu?

– Știai că Steaua Nordului nu se mișcă niciodată? Există o legendă în legătură cu asta.

Din foc rămăsese o grămadă de cărbuni portocalii, care trosneau plăcut în liniștea din jur. Rasch se simțea foarte bine, așa cum nu se mai simțise de foarte mult timp. Împărtiseră primejdia și un incredibil act de iubire. Ajunseseră să se cunoască unul pe altul și se uniseră în cea mai perfectă comuniune. Acum venise vremea să vorbească tot felul de aiureli și să fie unul lîngă altul. Adora vocea răgușită a lui Savannah. Nu conta prea mult ce spunea.

– Spune-mi legenda.

– A fost odată o țigancă ce s-a îndrăgostit de un zeu, care a luat-o în cer să trăiască împreună. Ea se putea plimba mereu între cer și pămînt, putea să aibă orice dorea, în afară de fructul unui pom din grădina lui. Dacă mînca acel fruct, copacul murea, iar moartea lui lăsa o gaură în cer. Timpul a trecut și țiganca a dat naștere unei fetițe. Soțul ei era fericit peste măsură. Frumoasa țigăncușă era atît de iubită și adorată, încît s-a răsfățat. Într-o zi se plimba prin grădină. Îi era foame. Nu credea că soțul ei va îndrăzni să o pedepsească, așa că mîncă

din fruct.

Savannah se ghemui și mai aproape, de parcă ar fi avut nevoie de protecția lui. Îi simți barba pe obraz cînd el o ținu în brațe o clipă îndelungată.

– Și, ce s-a întîmplat?

– Copacul a murit, iar în cer s-a făcut o gaură. Zeul a fost foarte dezamăgit. Frumoasa lui țigancă trebuia pedepsită; asta era regula. Dar nu suporta acest gînd, așa că umplu spațiul gol cu trupul ei. Toate celelalte stele au continuat să se miște pe cer, țiganca, însă, trebuia să rămînă totdeauna nemișcată pentru ca astfel cerul să fie întreg.

Rasch își luă buzele de pe fruntea ei și i le puse pe obraji. Erau umezi. Vărsase o lacrimă pentru frumoasa țigancă ce fusese pedepsită pentru greșeala ei trebuind să rămînă într-un singur loc pentru totdeauna?

– Dar, vezi, e cea mai strălucitoare stea de pe cer și după ea ne găsim drumul. Așa că nu-i rău deloc.

– Da, e adevărat. Să ții minte, Cruciatule. Să ții minte destinul țigăncii.

– Dacă te compari cumva cu ea, te rog să n-o faci. Pe cărare nu sînt copaci interziși. Toate roadele lor au fost culese de animale pentru a avea hrană la iarnă.

Poate, se gîndi Savannah simțindu-i buzele lunecînd mai jos. „Și poate că deja am gustat din fructul oprit."

A doua zi dimineață cînd Rasch se trezi, Savannah nu era în brațele lui. Se ridică leneș și se uită în jur. Făcea probabil altă baie în izvor. Se îmbrăcă și adună mai multe lemne pentru a reface focul. Soarele strălucea. Aerul era rece, dar ziua părea că se va încălzi. Rasch începu să fredoneze ceva. Nici nu-și mai amintea de cînd nu mai fusese atît de fericit.

Simțindu-și pulsul din ce în ce mai alert, luă cafetiera și se duse spre izvor. Poate că o baie rece era un bun mod pentru amîndoi de a începe ziua.

Savannah, însă, nu era acolo. Și nici în altă parte prin tabără. Ursul! O luă prin tufișuri, căutînd urme de încăierare. Nu era nici una. Apoi, cîntărind în liniște situația, observă că dispăruseră și toate lucrurile ei. Nu mai rămăsese nimic care să dovedească faptul că fusese vreodată acolo.

Rasch se așeză și încercă să găsească vreo logică la tot ce se întîmplase. Plecase. De bunăvoie. Încet, pe furiș, se desprinsese din brațele lui, își luase lucrurile și dispăruse în noapte. Numai parfumul vag de flori de măslin care mai plutea în aer îl făcea să nu creadă că totul nu

fusese decît un vis.

Fantezia lui erotică luase sfîrșit.

Țiganca lui fugise și nici măcar nu-i știa numele întreg.

În săptămîna care a urmat conferinței, Rasch și-a reînceput lucrul, dar nimeni nu știa mai bine ca el că inima nu-i era la ceea ce făcea. Ochii lui cercetau permanent sala de judecată, sperînd să vadă vreo nimfă cu ochi negri și îmbrăcată cu o fustă de țigancă, rîzînd. Dar ea nu era. Și nu era nici senzația incitantă, nici cea arzătoare din ceafă, care îi spuneau că e urmărit. În cele din urmă, se văzu silit să accepte ideea că nu se va mai întoarce.

– Ce s-a întîmplat, Rasch? îl întrebă Jake a cărui îngrijorare i se citea foarte clar în ochi.

Luau cina într-un mic restaurant din Peachtree.

– N-ai mai fost același de cînd te-am luat de pe munte. Ce s-a întîmplat?

– Am cunoscut pe cineva – o femeie.

– Și, care e problema?

– Nu... nu știu unde este.

Jake își lăsă furculița jos și făcu ochii mari.

– Cum adică, nu știi unde e? Ai pierdut-o pe

undeva?

– Ai putea să spui și așa. Urcam împreună. Timp de patru zile am fost... împreună. Apoi a dispărut... așa, pur și simplu, fără nici o urmă. Și nu-i știu nici numele.

– Dumnezeule! Ți-ai petrecut patru zile cu o femeie pe munte si nu știi cum o cheamă? Dar ce era, o fantomă?

– Cam așa ceva, spuse Rasch și ezită, frămîntînd un miez de pîine între degete și presărînd firimiturile peste mîncare. Cred că ar fi bine să-ți spun tot. Prima dată, ea mi-a apărut pe balcon în ceață, la miezul nopții.

– Pe balcon, repetă Jake, clătinînd din cap. Rasch, tu locuiești într-un apartament la etajul patru.

– Știu, te rog să mă crezi că știu. Stai să vezi. A doua oară, am văzut-o la Underground Atlanta, în seara aceea cînd m-am urcat pe suportul telinanului pentru a privi prin mulțime. Îți aduci aminte?

– Ah, da, femeia cu panglici în păr. Deci ai găsit-o pînă la urmă. Nu trebuie să faci din treaba asta un secret, Rasch. Știi doar foarte bine că părerea mea e că ai avea mult mai multe șanse să devii guvernator, dacă ai fi însurat.

– Nu înțelegi, Jake. A doua oară a apărut, în ceață, lîngă drumul spre cascada Amicalola.

Mă aștepta.

– Te aștepta la marginea drumului? Nu cred că-mi place toată chestia asta, amice. De ce?

Toată pofta de mîncare le dispăru. Chelnerul luă înapoi farfuriile pe jumătate golite și le umplu ceștile cu cafea, după care Jake îi făcu semn să plece.

– Încă nu sînt sigur. Nu s-a întîmplat nimic – cel puțin nimic din ceea ce m-aș fi așteptat.

– Dar ceva tot s-a întîmplat, nu-i așa, dragul meu prieten? Te-a cucerit într-un fel.

– Cred că da. Apoi, cînd m-am trezit într-o dimineață, ea nu mai era. N-am putut să mi-o scot din minte. Ori de cîte ori închid ochii, o văd – în sala de judecată, în patul meu, în brațele mele. Nu pot să nu mă gîndesc la ea.

– Excelent, iată-ne în pragul campaniei electorale și mintea ta e la fete. Chestia asta nu e bună, prietene.

Rasch își ridică ochii îndurerați, fără să încerce să-și ascundă sentimentele față de Jake. Acesta se gîndise la tot ce-i spusese el, la fiecare moment pe care cei doi îl petrecuseră împreună, dar nu putu să-i dea nici un răspuns.

– Știu.

– Bine, hai să începem cu puținele informații pe care le avem. De ce îi spuneai Țiganca?

– Pentru că asta este. Călătorește prin locuri

unde nu există dușuri calde.

– Asta fac șoferii de camioane și cowboys, spuse Jake, clătinînd din cap. Cu ce te-aș putea ajuta?

– Cu nimic, dar îți mulțumesc, Jake. Va trebui să rezolv totul singur.

Dar mai trecu o săptămînă și Rasch nu era mai aproape de a-și dezlega misterul decît fusese în prima zi. Singura soluție era să se ducă înapoi în locul unde o văzuse la început. Poate camioneta fusese, într-adevăr, defectă. Poate găsea garajul unde fusese reparată.

Nu era posibil. Nu se anunțase nici o pană. Rasch mergea cu mașina pe șosea și relua în minte conversația pe care o avuseseră. Refuzase să vadă, dar fusese evident chiar de la început că ea îl aștepta în acel loc. Ba recunoscuse chiar că fusese pe balconul lui.

Totul era lipsit de sens.

Cînd ajunse la cabana pădurarului, Rasch începu să vadă lucruri pe care nu le văzuse înainte, fiindcă fusese prea năucit. Năucit era cuvîntul potrivit. Apăruse ca un spirit cu păr argintiu în ceață, purtînd ceva ce o făcea să pară goală, știind că el va fi intrigat. Continuînd să se joace cu fascinația lui, își pusese o perucă roșcată și se arătase pe o stradă plină de turn, în mulțime, unde el nu putea să o ajungă. Și totuși a lăsa

în urmă parfumul ușor de flori de măslin.

Bine, dar de ce?

Cu cît încerca mai mult să găsească vreo logică, cu atît devenea totul mai ilogic. Singurul lucru de care era sigur era acela că Savannah plănuise totul cu mare grijă. Îl cunoștea... știa că era obosit și singur. Părea să știe instinctiv că are nevoie de cineva. Judecătorul Horatio Webber se lăsase prins într-o fantezie erotică ce îi inundase sufletul și nu-i mai dădea pace.

Nu, îi spuse pădurarul, nu o mai văzuse pe însoțitoarea lui Rasch și nimeni nu întrebase de ea.

Rasch se grăbi să-l asigure pe prietenul său Paul că nu credea să i se fi întîmplat ceva lui Savannah. Părea să se fi hotărît să se ducă după prietenii ei, probabil. Rasch își justifică întrebările, spunînd că voia, pur și simplu, să știe dacă îi găsise.

Își dădu seama că explicația lui nu îl mulțumi pe Paul, căci acesta scoase registrul și începu să-l studieze.

– Poate vreunul dintre numele astea îți vor fi de folos, zise el trecîndu-și degetul în jos pe pagină. Uite, tu și doamna Ramey...

– Doamna Ramey? făcu Rasch, trăgîndu-i registrul din mînă și coborînd și el cu degetul pe pagină.

În timp ce Paul o întrebase pe Savannah în legătură cu planurile ei, Rasch se semnase în registru, trecîndu-și numele, adresa și destinația. Dedesubt, cu un scris îndrăzneț, era semnătura lui Savannah Ramey.

Se părea că Paul o speriase, spunîndu-i că nu trebuia că meargă singură. Nu voise să riște să dea greș. Pusese semne de idem sub adresa și destinația lui Rasch, dar în starea acea de confuzie se semnase cu numele întreg. Savannah Ramey.

Ramey. Avea, în sfîrșit, un nume, unul pe care Rasch îl recunoștea prea bine, unul care apăruse pe prima pagină a ziarelor. Tifton Ramey, tînărul pe care el îl condamnase la închisoare, băiatul care fusese ucis de un alt deținut.

Tot drumul înapoi spre Atlanta, Rasch se gîndi la Savannah și la ceea ce se întîmplase. Savannah și Tifton Ramey. Legătura era stabilită. Avea nevoie numai de amănunte. A doua zi dimineață, introduse numele în computer, cerînd o verificare globală.

Peste cîteva secunde primi răspunsul.

Ramey, Tifton: douăzeci și unu de ani, acuzat de a fi condus sub influența alcoolului, de a fi comis un accident și de a se fi aflat la volanul unei mașini furate. Jurații îl găsiseră vinovat și Rasch îl condamnase la doi ani închisoare.

O verificare a dosarelor îi arătă că adresa dată de Tifton era falsă. Departamentul de poliție l-a ajutat mai mult. Se părea că Tifton Ramey se răzgîndise în privința ascunderii identității sale cînd a aflat că judecătorul nu avea de gînd să-i dea drumul. Trimisese după sora lui, Savannah – Savannah Ramey, de la Circul Ramey, a cărei adresă permanentă era o fermă la sud de Atlanta.

Mîini și picioare bătătorite? Aparițiii și dispariții pe/și de pe balcoane la etajul patru? Vorbit cu animale? Fata lui era acrobată la circ. Și îl urmărise. De ce?

Rasch își anulă tot programul pentru restul zilei și porni spre sud. Terenul circului se afla la numai treizeci de mile distanță. Treizeci de mile – Savannah era atît de aproape. Deschise geamurile, lăsînd aerul toamnei să pătrundă în mașină și să-i limpezească mintea în timp ce el repeta în gînd ce avea să-i spună.

Nu putea face nimic pentru a-i aduce fratele înapoi. Nu știa cum avea să-i explice sau să-și justifice acțiunile, dar avea să fie sincer. Tifton murise și el era de vină. Regreta că ea era rănită, dar nu putea schimba nimic. Trebuiau doar să găsească o modalitate de a trece peste tot și...

Ce? Să reia legătura?

El era judecător la Curtea Supremă, iar ea o țigancă. Ce legătură se aștepta el să mai fie între ei? Se gîndi cum fuseseră împreună, cum o simțea cînd era sub el, cum rîdea și își mai aminti mirosul parfumului ei.

Nu îi păsa. Avea să găsească el o modalitate. Se uită la vitezometru și văzu cum acul continua să urce. Nu voia decît să fie cu ea – cît mai curînd.

Capitolul Șapte

Savannah stătea afară lîngă rulota ei și privea cerul. Steaua Nordului strălucea puternic, rîzînd de ea, amintindu-i că o altă țigancă își înfruntase odată iubitul și fusese pedepsită.

Cu un oftat, încercă să alunge imaginea judecătorului din minte. Deși fusese furios cînd a aflat ce făcuse, tatăl ei a părut mulțumit că ea răzbunase moartea fratelui. Acum își petrecea o mare parte din timp în rulota lui, lăsîndu-i pe Savannah și pe Niko să aibă grijă de circ. Savannah nu voia să vadă adevărul, dar tatăl ei îmbătrînea. Își pierduse forța.

Și ea părea să și-o fi pierdut-o pe a ei. Răzbunarea nu trebuia să fie așa. Judecătorul trebuia să fie cel care suferea, nu ea. Nu se așteptase să-i fie dor de el sau se îngrijoreze pentru ceea ce făcuse. Nu-și închipuise că va fi atît de greu. Nu avusese de gînd să-i pese.

– Ce vezi acolo sus, micuța mea?

Zeena se afla în picioare lîngă ea, iar Savannah nu o auzise apropiindu-se.

– Aș vrea să fiu din nou mică. Viața era atît de simplă atunci, Zeena.

– Poate că încă mai e.

– Cum poți să spui așa ceva, Zeena? Uită-te în jurul tău. Trupa noastră se micșorează din ce în ce mai mult. Animalele noastre au îmbătrînit, echipamentul este uzat și trebuie înlocuit. Iar tata nu face altceva decît să se uite pe tăieturile lui din ziare.

– Este foarte greu pentru tatăl tău. Tot ce-a făcut de mic copil a fost pentru viitor, pentru viitorul familiei lui. Acum nu mai are nici un motiv.

– Și eu, Zeena? Sînt o Ramey. Asta e viața și moștenirea mea. Cum se poate gîndi că nu mai are nici un motiv să continue?

– Poate ar fi timpul să afli ce nu vrei să știi.

– Ce vrei să spui, Zeena? Spune-mi ce să

fac.

– Ţi-am mai spus o dată – priveşte dincolo de furie şi durere şi vei afla.

Savannah oftă. Era obosită, atît de obosită. Nu erau destui bani pentru a-i ajuta să treacă de iarnă. Hrana animalelor şi facturile veterinarilor le depăşeau pe cele pentru hrana şi îngrijirea lucrătorilor. Cu o săptămînă în urmă, dresorul i-a anunţat că acel an era ultimul cînd va mai lucra cu leii şi tigrii. Depindeau deja prea mult de nou-veniţii pentru prea multe dintre operaţiunile circului.

Savannah îşi putea vedea tatăl prin fereastra rulotei lui. Stătea în fotoliul său preferat, uitîndu-se absent la albumul cu tăieturi din ziare pe care îl ţinea în poală. Savannah ştia la ce se uită. De cînd crescuse destul de mult pentru a băga de seamă, îl urmărise decupînd articolele care apăreau în ziare despre familia lui. Începînd cu mama şi tatăl ei mergînd pe sîrmă şi continuînd cu Savannah şi Tifton. Dar albumul se încheia, brusc, o dată cu moartea lui Tifton.

Poate că făcuse o greşeală, se gîndi Savannah. Poate ar fi trebuit să-şi lase tatăl să se răzbune. Poate dacă ar fi făcut-o singur, ar fi fost în stare să continue. Savannah se simţea ca şi cum ar fi pierdut ceva deosebit, iar pierderea ei fusese în zadar.

– Cruciatule, șopti ea, dar apoi își dori să-și poată retrage cuvîntul.

Încercase să nu mai pronunțe acel nume. Atîta timp cît se gîndea la el ca la „Judecătorul", îi era mai ușor să nu-l dorească. Acum, cînd îi rostise porecla, amintirile se revărsară libere acoperind-o ca o pătură.

Își aminti rîsul lui, blîndețea lui, felul în care mîinile lui îi atingeau sînii, cum îi strîngeau șezutul cînd se cufunda în ea. Mușchii stomacului i se încordară datorită unei dorințe neașteptate. Numai gîndindu-se la el, și se simțea transformîndu-se în lichid, fără să mai poată răsufla. O clipă de amintire o adusese în pragul extazului.

Ce trebuia să facă? Nu mai putea continua astfel!

Făcu doi pași spre rulotă, apoi se opri, deodată, și se întoarse. Porni spre lanul de grîu și printre copaci, ascultînd cum zgomotele circului se micșorau din ce în ce mai mult, pregătindu-se de noapte. Cînd, în sfîrșit, se opri, se rezemă de o cracă joasă a unui stejar, cu capul pe brațele încrucișate.

Atunci, auzi liniștea. Nici un animal nu mai scotea vreun sunet. Nici o frunză nu se mișca. Toată lumea era tăcută. Ea adulmecă și-și înă-

ță capul, privind în jur.

– Cine-i acolo?

Gemu ușor și întrebă scîncind:

– Vă rog? Nu-mi place să fiu necăjită.

– Nici mie nu-mi place, fată dragă.

Sunetul vocii lui o izbi ca un curent, începînd dintre picioare ca un mic vîrtej de căldură, care se înălța în spirală, cuprinzîndu-i pieptul și luîndu-i răsuflarea din plămîni.

– Cruciatule?

Acel nume îi scăpase, înainte să-și dea seama.

– Chiar tu ești?

– Eu sînt.

O vedea în întuneric, la fel de clar ca și cum luna ar fi scăldat-o în lumina ei. O urmărise de ore întregi, cum controlase tabăra, cum își făcuse rondul, cum se plimbase de colo-colo în rulota ei și, apoi, cum căutase, în sfîrșit, libertatea nopții.

– Cum m-ai găsit?

Sentimentele lui Rasch se agitau frenetic. Din clipa cînd o văzuse examinînd laba unuia dintre tigri, ar fi vrut să o ia în brațe și să o ducă undeva, departe de acel loc. Dar nu fusese sigur de felul cum putea să reacționeze, așa că așteptase pînă cînd ea ieșise din tabără, cău-

tînd intimitatea pădurii.

– Cu ajutorul lui Tifton.

Ea rămase cu gura căscată.

– Cu ajutorul lui Tifton? Încerci să mă pedepsești, Cruciatule? Cum poți face asta?

El făcu un pas spre ea.

– Nu pricep, Țiganco. Nu încerc să te pedepsesc. Pedeapsa intra în planul tău, cred. De ce-ai fugit?

– Crezi că aș putea rămîne cu tine, după tot ce-ai făcut?

– Nu știu, dar cel puțin, am fi putut vorbi despre asta. După tot ce am trăit împreună, îmi datorai măcar atîta lucru.

Lumina lunii dansă pe chipul și pe umerii lui Rasch, preschimbînd culoarea deschisă a părului lui în argintiu și expresia lui gravă în tristețe. Părea o pictură de Michelangelo, pe cerul nopții, moarte și viață, bucurie și durere.

Deja începuse legătura dintre ei, aureolele lor atingîndu-se cu o tăcută plăcere. Aerul răcoros se încălzi cînd noaptea prinse din nou viață. Cînd Rasch se întinse după mîna ei, Savannah i-o dădu. Nu se putea opri, tot așa cum nu putea refuza să mai respire.

– Ai dreptate, șopti ea, ar fi trebuit să-ți spun adevărul, dar nu știam cum. Îmi pare rău.

– Nu, mie îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am luat legătura cu tine sau cu tatăl tău, îmi pare rău că un gest făcut cu bună-credință a avut consecințe atît de dureroase pentru voi. Ceea ce am trăit împreună a fost frumos, nu voi accepta nici o negare a acestui lucru.

Nu-și putea lua ochii de la ea. Făcuse un pas în față, ieșind din umbra întunecată, și el îi putea vedea acum expresia din privire. Chin, dezamăgire și, da, lacrimi se vedeau în bezna catifelată de sub gene, lacrimi care se revărsaseră, formînd șiruri de diamante pe fața ei.

Își aminti cum o văzuse prima dată, pe balcon și apoi pe stradă. Și atunci fusese tristă. Iar acea tristețe rămînea chiar și după ce ea dispărea. În fiecare noapte, cînd închidea ochii, o vedea privindu-l acuzator. Ce credea, oare, că făcuse?

– Tu și cu mine? Nu se poate, Cruciatule, nu după ceea ce ai făcut.

– Niciodată nu am fost nesincer cu tine. N-am dispărut, lăsîndu-te să te întrebi cu ce greșiseși, oare, lăsîndu-te să arzi de dorul meu, lăsîndu-te să mori în fiecare zi cîte puțin. Nu te preface că între noi nu e nimic.

Incapabil să se mai abțină, Rasch o îmbrățișă, punîndu-i stăpînire pe buze, cu o poftă care îl

surprinse chiar și pe el. Simțea cum geamătul ei de panică se transformă într-o recunoaștere a unei dorințe reciproce.

Sărutul se adînci. Zdrobindu-i buzele, o simți arcuindu-se în brațele lui și acceptîndu-i limba, în timp ce se lipea de tăria lui. Fu un jurămînt, un geamăt și mîinile li se despărțiseră, cînd el își strecură degetele, fără jenă, pe sub cămașa ei, jucîndu-se cu carnea moale a sînilor și făcîndu-i sfîrcurile să se întărească de dorință.

Smulgîndu-și unul altuia hainele, se prăbușiră pe acele de pin, căutînd împlinirea, eliberarea de durere. Mîinile îndemînatice ale lui Rasch căutară pragul dorinței ei, stimulînd, tachinînd și fermecînd pînă ce ea gemu de dorință.

– Spune, spune că mă dorești, că vrei asta la fel de mult ca mine!

– Nu, nu, nu trebuie să o facem.

Vorbele ei refuzau, dar trupul îi ardea sub atingerea lui, iar buzele îi gustau și îi mușcau gura și bărbia, de parcă s-ar fi pierdut, și Rasch ar fi fost salvarea ei.

– Ascultă-mă, ascultă ce spun eu. Te doresc. Te vreau în seara asta, mîine și totdeauna. Acum spune și tu. Spune.

– Bine! Bine. Te doresc și pe tine și asta. Dar nu te voi iubi – nu vreau. Nu pot!

Savannah gemu. Îi veni rău cînd se gîndi cît de adevărate erau acele cuvinte. Îl dorea. Viața era simțită în ea, învăluind-o. O durere dulce și grea îi străbătu cînd își depărtă picioarele și îl simți apropiindu-se pentru a-i cere trupul, atingînd, mîngîind, construind frenezia de căldură care ardea chiar și pămîntul de sub ei.

-- Ba da, fata mea sălbatică și libera mea fată. Te voi face să arzi de iubire pentru mine, spuse el, și, după ce se lăsă puțin pe spate, o penetră cu toată acea dorință disperată pe care și-o reținuse de cînd dispăruse ea.

Nu trebuia. Și ea purtase înăuntrul ei același foc de cînd îl părăsise. Acum, febra din ei prinse viață, purtîndu-i, undeva, departe de rațiune, dincolo de reținere. Și aproape imediat după ce se uniră, se lăsară prinși într-un vîrtej atît de încîntător, încît Rasch avu impresia că ajunsese pe tărîmul supereroilor din copilăria lui. Stele explodau, sori se rostogoleau pe cer și dorința creștea din ce în ce mai mult cu fiecare zvîcnire, în loc să scadă în intensitate odată cu eliberarea.

Cînd cel din urmă spasm de extaz îi trimise fiori de foc în fiecare celulă, Rasch se prăbuși peste Savannah, umed și epuizat. Multă vreme rămase așa, neștiind dacă era realitate sau vis.

Apoi, dîndu-se la o parte o privi în ochi.

Ea era la fel de uimită și derutată. Focul se stinsese, urmarea febrei lor lăsîndu-i vlăguiți și tremurînd. Aștepta ca el să spună ceva.

– Ești mulțumit, Cruciatule?

– Nu, răspunse el, alunecînd de pe ea și rostogolindu-se pe pămînt. Nu știu cum sînt. Niciodată nu am vrut să se întîmple așa ceva, Savannah. Te rog să mă crezi.

Ea începu atunci să rîdă, un sunet scăzut și scîncit, care se transformă într-un strigăt sălbatic de neîncredere. Se ridică și o rupse la fugă.

– Ce faci, Țiganco? Stai! Ce o să spună tatăl tău dacă te întorci goală?

Savannah se opri brusc.

– Oh, Doamne, m-ai înnebunit! Te aștepți să uit că ești vinovat de moartea lui Tifton și apoi mă amețești și faci dragoste cu mine.

– Stai puțin. Nu mă aștept să uiți nimic. Vreau numai să fii dreaptă.

Savannah se întoarse și reveni la locul unde se afla Rasch. Își dădu mîna în spate și l-ar fi lovit cu toată forța, dacă el nu ar fi prevăzut totul și nu i-ar fi prins încheietura mîinii în aer.

– Nu pot să fiu – indiferent ce aș vrea – nu pot să fiu.

Continuînd să-i țină mîna, culoarea îi părăsi

chipul lui Rasch, lăsîndu-l alb ca varul în lumina lunii. Răsuflarea i se tăie şi neîncrederea începu să-i strîngă muşchii stomacului, într-un nod de durere.

– Nu ştii, nu-i aşa, de şirul de arestări ale fratelui tău prin tot sud-estul? Nimic grav, aşa este, dar se îndrepta spre aşa ceva. Numai farmecul lui l-a împiedicat să ajungă la închisoare mai devreme.

– Minţi, Cruciatule. Fratele meu frumos, care rîdea tot timpul, n-a făcut nici un rău nimănui niciodată. Acum e mort şi tu eşti de vină. Şi o să moară şi tatăl meu.

Neîncrederea se lăsă peste Rasch, ca o pătură de gheaţă. Nu ştia nimic de furturile mărunte, de depăşirile de viteză, de bătăi. Nu ştia decît că el îi omorîse fratele. Şi aşa şi era. Condamnîndu-l la închisoare, le arătase tuturor că fiecare trebuia să accepte responsabilitatea gesturilor sale. I-ar fi putut da drumul numai cu un avertisment, dar nu o făcuse, ci îl condamnase la închisoare pentru a-i arăta că oamenii beţi la volan puteau ucide.

Puteau.

Şi aşa se întîmplase chiar.

Fratele lui Savannah murise într-o celulă, unde fusese trimis de un judecător plin de propria

sa importanţă şi hotărîrea de a face bine.

Rasch dădu drumul încheieturii mîinii lui Savannah, lăsîndu-i braţul să alunece pe lîngă trup. Privi foarte mult timp, absorbind durerea pe care o simţea ea, urmărindu-i suspinele care, în cele din urmă, încetară şi lacrimile care se uscară.

– Deci, ce ai de gînd să faci, să mă ucizi?

– Nu, am vrut să te rănesc, aşa cum ne-ai rănit şi tu pe tata şi pe mine. Mi-am pus în gînd să te fac să te îndrăgosteşti de mine. Am vrut să iubeşti şi tu pe cineva şi să-l pierzi.

O durere aprigă se născu, undeva, în adîncul lui, şi crescu. Nu o putea opri. Nu o putea controla. Îl copleşea cu acel adevăr.

– Ai reuşit. Ai realizat ceea ce ai vrut.

După aceea se întoarse şi plecă, oprindu-se doar să-şi ia hainele, şi apoi dispăru în întunericul dintre copaci. Ea aşteptă tremurînd, atît de slăbită, încît un vînt mai puternic ar fi doborît-o la pămînt.

Mai departe de tabără auzi motorul unei maşini pornind şi îndepărtîndu-se. Privi luminile atît cît au fost vizibile, privi şi-şi simţi inima complet zdrobită.

Îl făcuse pe judecător să se îndrăgostească şi acum ucisese această dragoste. Ca şi Steaua Nordului, avea să fie totdeauna prizoniera

durerii pierderii pe care o suferise. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte: legea țiganilor. Se răzbunase în locul tatălui ei și ea era cea care murise.

Rasch se întoarse încet la Atlanta, tot timpul răsunîndu-i în urechi acuzațiile lui Savannah. Fratele ei murise, ucis în mod tragic de un alt deținut și el nu găsise altceva să-i spună decît că-i părea rău.

Nu numai că dăduse un exemplu cu Tifton, dar fusese mîndru de cît de drept fusese. A condamna răufăcătorii, a îndrepta greșelile, a fi unul dintre cei corecți, acesta fusese scopul pe care și-l alesese în viață, și devenise un adevărat expert, complet satisfăcut de succesul său. Era superjudecătorul. Acum se pregătea să ajungă pe cel mai înalt scaun din stat.

Dar devenise un înfumurat. Cu corectitudinea lui făcuse să moară un tînăr. Și acest lucru îl costase singura femeie la care ținuse vreodată.

În seara aceea, Rasch măsura apartamentul în lung și în lat, ieșind pe balcon și intrînd înapoi, dorind acea senzație arzătoare care sem-

nala prezența lui Savannah. Dar nu simți nimic.

Se gîndi la circul acela micuț și trist, cu cortul său peticit, cu echipamentul său uzat și vopsea curățată. Se gîndi la Savannah și la tatăl ei și, în adîncul sufletului său, plînse.

– Deci este, într-adevăr, țigancă, spuse Jake, turnînd cafea în două cești și așezîndu-se, la masa din bucătărie, în fața lui Rasch, care tocmai ieșise de sub duș, cînd sosise el.

Făcuse duș, își pusese un halat și își usca părul, ceva ce bătrînul Rasch nu ar fi făcut niciodată în altă parte decît în baie.

– Da, o țigancă adevărată. Bunicul ei și-a adus familia în țara asta, în anii treizeci. Cum nu cunoștea altfel de viață decît cea a circului, s-a alăturat unei mici trupe americane. În cele din urmă a cumpărat-o, lăsînd-o mai departe tatălui lui Savannah. Cîteva animale, cîțiva căluți și acrobații riscante.

– Pentru un om care acum două săptămîni nu știa nici măcar cine este femeia lui misterioasă, ai aflat o mulțime de lucruri.

– Da, spuse Rasch cu amărăciune. Am aflat că i-am ucis fratele.

– La naiba! Ai ucis pe cineva?

– Nu, nu direct, dar sînt de vină pentru moartea cuiva.

– Tifton Ramey, spuse Jake mormăit. Băiatul care a murit în închisoare. Era fratele ei?

– Da. Pe ea o cheamă Savannah Ramey și acum circul ei moare din cauza mea.

– Crezi că e tot vina ta?

– Nu, s-ar fi întîmplat oricum. Oamenii nu mai au nevoie de circ. Cu toate parcurile de distracții și televiziunea, copiii se uită la spectacolul Ramey și vor banii înapoi.

– Atunci de ce ești atît de supărat? Din cîte știu, acest Tifton nu era cine știe ce. Dacă n-ar fi fost ucis de alt deținut, ar fi murit altfel.

– M-am dus să o văd, Jake. Mă consideră vinovat. Trebuie să fac ceva. Nu contează ce simt pentru ea.

– Înțeleg că n-a fost prea încîntată să te vadă. Ce s-a întîmplat?

– Jake, mi-am pierdut capul. În loc să-i spun că înțeleg, eu... ei bine, mi-am pierdut controlul.

– Ai lovit-o? făcu Jake, neputînd să-și rețină dezamăgirea.

– La naiba, nu. Am făcut dragoste.

– Ah, zise Jake lovind cu degetele în masă cîtva timp. Ai făcut dragoste cu ea. Dar pluralul

înseamnă că actul a fost de comun acord. Deci, care e problema?

– Mă tem că această dorință sexuală incredibilă dintre noi este într-adevăr o problemă, cel puțin în ceea ce o privește pe Savannah. Mă urăște.

– Și tu ce simți? Adică, altceva decît ce se vede foarte clar.

– Îmi place. Îți vine să crezi că a încercat să mă inducă în eroare? A vrut să mă îndrăgostesc de ea, ca apoi să mă rănească, așa cum i-am rănit și eu pe tatăl ei și pe ea.

– Și te-ai îndrăgostit de ea?

– Cred că da. E frumoasă, loială, inteligentă și vorbește cu animalele.

– Grozav! O nevastă de guvernator care vorbește cu animalele. Ar fi ceva nemaipomenit.

– Nu vrea să se mărite cu mine, Jake. E genul de femeie care trebuie să rămînă liberă și sălbatică. N-aș încerca niciodată să o schimb.

– Și i-ai spus ce simți?

– Nu, n-am rostit cuvintele. Aș fi putut s-o fac, dar ea fuge tot timpul.

– Interesant, spuse Jake, clătinînd din cap. Cred că o s-o verific pe această țigăncușă, să văd cu ochii mei femeia care a reușit să-l transforme pe Superjudecător într-o cîrpă.

– Nu, Jake. Va trebui să rezolv totul singur. Cred că am muncit prea mult. S-ar putea să dispar o vreme și să mă alătur circului.

– Nu, Rasch, gîndește-te ce s-ar întîmpla dacă ar afla ziarele. S-ar putea să-ți distrugi șansa de a candida.

– Vrei să spui că alegătorilor nu le-ar plăcea un om care lucrează la un circ?

– Exact asta vreau să spun.

– Ei, bine, cred că te înșeli. Eu cred că oamenii, cei obișnuiți, ar prefera pe cineva care coboară din turnul său de fildeș pentru a se confrunta direct cu problemele celor care plătesc impozitele.

– Nu face asta, Rasch. Avem nevoie de tine.

– Ah, n-am de gînd să-mi neglijez responsabilitățile. Judecătorul Horatio Webber se duce să muncească noaptea, atîta tot, spuse el și se ridică zîmbind. Îți mulțumesc, Jake. Știam eu că o să-mi oferi soluția.

– Ascultă, Rasch, începu Jake, dar Rasch nu-l mai asculta, plecase să se alăture circului.

– Deci el este.

Savannah tresări.

– De ce mă tot urmărești, Zeena?

– Nu te urmăresc deloc. Am venit, pur și simplu, în cortul-bucătărie, ca să-mi iau micul dejun, așa cum fac în fiecare dimineață.

– Zeena, nu ți-ai mai băut niciodată cafeaua în cortul ăsta. Ai propria cafetieră în rulota ta.

– Azi am simțit nevoia de companie și de cîteva răspunsuri. Ce ai de gînd să faci?

– Să fac? O să fac ce fac în fiecare zi, o să am grijă de Circul Ramey. O să scriu scrisori pentru angajamente viitoare, o să deschid corespondența, o să achit facturile și o să repet.

– Ce o să repeți?

– Mersul pe sîrmă, ce altceva?

– Ah, Savannah, nu vezi ce se întîmplă?

Zeena se așeză în fața ei, aranjîndu-și cu grijă trupul masiv pe un scaun pliant. Totul în circ era uzat, iar cortul-bucătărie și scaunele nu făceau excepție.

– Se întîmplă exact ce s-a întîmplat în fiecare toamnă – ne pregătim de iarnă și plănuim itinerariul de anul viitor.

– În ce lună sîntem?

– Noiembrie.

– Și care e anotimpul cel mai bun?

– Toamna, bănuiesc.

Lui Savannah nu-i plăcea cînd Zeena era așa

care conducea conversația.

– Bine că încă nu e frig. Nu trebuie să ne facem griji deocamdată în privința facturilor pentru căldură.

– Așa e, nu trebuie. Dar trebuie să ne facem griji în privința celor pentru reparații și întreținere, și o facem cu o lună mai devreme ca de obicei. În anii trecuți, aveam angajamente toată luna noiembrie, uneori chiar și mai tîrziu. Anul ăsta, nu. Tatăl tău e obosit, Savannah. Nu mai poate merge pe sîrmă; nu mai vrea. E gata să renunțe.

– Totul a fost din cauza lui Tifton, dar acum își va reveni. O să găsim noi o modalitate de a angaja noi oameni și pînă la primăvară vom fi gata să o luăm de la capăt.

– Nu, Savannah, nu-i așa. Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să accepți adevărul: Circul e terminat. Și n-are nici o legătură cu Tifton, care, mai devreme sau mai tîrziu, tot ar fi plecat. Singurul motiv pentru care mai trecea pe aici era ca să se ascundă ori de cîte ori intra în vreun bucluc.

– Zeena! Cum îndrăznești? Tifton era... Tifton era bun și blînd și...

– Tifton era neastîmpărat și indisciplinat, Savannah, și se găsea mereu cineva care să-l

scape. Tatăl tău îl iubea și a încercat să dea vina pe alții pentru moartea lui. Dar știa. El nu-l vedea pe Tifton prin ochelari cu lentile roz, ca tine. Fratele tău nu era un puști nevinovat, care își îngrijea gîștele sălbatice. Femeia pe care a lovit-o nu a murit, dar acest lucru s-ar fi putut întîmpla. Te-ai înșelat în privința lui Tifton și s-ar putea să te înșeli și în privința judecătorului.

Savannah privea prin deschizătura cortului, urmărindu-l pe Niko în timp ce o spăla pe Nell, ultimul elefant adult care le mai rămăsese. Dincolo de tabără se afla marele cort. Marele cort. Chiar de acolo, de unde se afla, îi putea vedea peticele, care nu protejau împotriva ploii cînd aceasta era puternică.

Ploaia căzînd pe un cort. Pentru o clipă se întoarse în cortul micuț cu Rasch. Își îndreptă umerii, încercînd să nu-și aducă aminte cît de protejată se simțise în brațele lui cînd o încălzea, încercînd să nu recunoască dorința aceea bruscă ce lua ființă între ei și nici neputința care îi tulbura simțămintele la maximum, de fiecare dată cînd se despărțeau.

Savannah se concentră asupra lui Tifton. Știa că Zeena spune adevărul în privința fratelui ei. În cursul zilelor pe care și le petrecuse acolo de cînd se întorsese, Savannah fusese chinuită de

sentimente şi amintiri contradictorii. Îşi aminti de prima oară cînd Tifton se urcase pe sîrmă, mergînd singur dintr-o parte în alta, cum devenise din ce în ce mai încrezător pînă cînd, la cincisprezece ani, ajunsese să farmece publicul într-atît, încît începuseră să ghicească ce fată îl va mai aştepta în spatele cortului după spectacol. După aceea, cu vîrsta, a devenit nedisciplinat atît pe sîrmă, cît şi jos.

Cînd se schimbase totul? Cînd începuse Tifton să bea, să se bată, să conducă prea repede, să riște atît de nebunește? Era ca şi cum, dacă n-ar fi forțat destinul, nu ar fi putut trăi. Să fi fost ea chiar ultima persoană care aflase aceste lucruri?

Să-l fi învinuit pe Cruciatul ei de ceva ce nu făptuise?

Savannah se întoarse să-i răspundă Zeenei, dar descoperi că e singură. Nu o auzise pe ghicitoare plecînd. O văzu în depărtare, plimbîndu-se cu tatăl ei prin tabără. Stăteau de vorbă. Tatăl ei se uita la ghicitoare aruncîndu-i un zîmbet pe care fiica lui rareori i-l mai văzuse pe chip.

Savannah se duse la camionetă. Trebuia să plece, să se gîndească. Primise un telefon de la un alt proprietar de circ care voia să discute cu ea despre o fuziune sau despre o vînzare

imediată. Putea foarte bine să se ducă atunci să vadă despre ce era vorba. Trupa lui dădea spectacole săptămîna aceea undeva la nord de Atlanta, destul de aproape pentru ca Savannah să se întoarcă pînă a doua zi. Se opri lîngă parcul elefanților pentru a-i spune lui Niko unde se ducea și pentru a-i lăsa instrucțiuni în privința celorlalți membri ai trupei.

Savannah conduse încet peste cîmp și cînd ajunse la autostradă, o apucă spre nord. Deschise toate geamurile și își despleti părul, lăsîndu-l să fluture în vînt. Așa îi plăcea Cruciatului părul ei, liber și sălbatic, exact cum și-l ținea cînd erau împreună. Simți un nod în gît. La ce se gîndea? Un judecător și o țigancă? Numai în legende și basme. Iar Savannah nu mai credea de mult în ele.

Capitolul Opt

Alfred Ramey era un bărbat înalt, cu ochi negri, obosiți și un temperament liniștit. Stătea în rulota lui, în spatele ușii deschise, și îl studia pe Rasch.

– Deci dumneata ești cel care a aruncat blestemul asupra familiei noastre. Te așteptam. Intră, Horatio Webber.

– De unde ați știut?

– Știam că o să vii mai devreme sau mai tîrziu, dar nu știam ce o să spui. Sînt gata să ascult.

Rasch lăsă deoparte rezerva și urcă în rulo-

tă. După o oră află tot ceea ce voia să știe despre circ și Savannah și își făcu propunerea. Alfred Ramey nu putea crede că Rasch voia să plătească pentru răul făcut familiei Ramey, dar era prea înțelept să-l refuze pe acel bărbat care deținea cheia fericirii fiicei sale.

– Bine, Rasch, acceptă Alfred; în final. Dar trebuie să știi că nu a fost numai vina lui Savannah. Eu am închis ochii în fața greșelilor lui Tifton la fel ca ea. Moartea lui a părut să fie un blestem. Te-am învinuit pe tine, în loc să accept să renunț la modul nostru de viață.

– Dar am fost de vină, Alfred. Dacă n-aș fi făcut un exemplu din fiul tău, acesta nu ar fi mort acum.

– N-avem de unde să știm ce ne rezervă soarta, Rasch. Dacă nu aș fi fost atît de furios, aș fi oprit-o pe Savannah cînd mi-a spus ce vrea să facă. Ba, am fost chiar de acord cu ea chiar. M-am înșelat, însă, și n-aș vrea să o pierd. Dar cu tine ce-i pe aici, Rasch?

– Nu prea știu exact. Să încerc să repar lucrurile cu Savannah. N- am vrut să-i fac vreun rău lui Tifton, ci doar să-i dau o lecție. M-am gîndit că se îndrepta spre buclucuri mari.

– Știu. Oricît de mult aș vrea ca lucrurile să fi fost altfel, am ajuns să înțeleg că numai Tifton a

fost vinovat pentru propriul lui destin. Și, de asemenea, ceva îmi spune că Savannah este de vină pentru al ei. Nu îți voi refuza ajutorul, dar nu-ți voi da voie să rămîi, dacă ea nu va vrea.

– Corect, spuse Rasch cu o încredere crescîndă. Cu ce va trebui să încep?

Cînd Savannah se întoarse a doua zi dimineață, rulota ei era proaspăt vopsită, iar firma Zeenei era de un roșu-aprins, în loc de un roz decolorat.

– Savannah? Ai venit la timp, îi strigă Niko, avem ceva de lucru pentru mîine.

– Ce fel de lucru?

Savannah era obosită și deprimată. O nouă vopsea pe rulota ei era o inutilitate. Oferta pe care o primise pentru circ fusese atît de mică, încît izbucnise în rîs. Circul nu mai rezista încă un sezon fără bani, dar nici nu avea să-i dea cu piciorul. Totuși, dacă nu se întîmpla o minune, circul s-ar fi putut închide. Cineva a avut intenții bune, dar numai o vopsea proaspătă nu putea ajuta.

– Avem două zile la un oărmin ca ca să dăm

East Point.

– La un cămin de copii? Niko, nu ne putem permite să dăm spectacole pe gratis.

– Dar nu e pe gratis. Va fi o strîngere de fonduri, iar noi vom primi o parte din cîștiguri.

– Montarea ne va costa mai mult decît vom cîștiga. Și, pe urmă, cine rămîne aici să aibă grijă de lucruri?

– Va fi cineva, Savannah, avem un nou angajat.

– Un nou angajat? Pe cine? De unde a venit?

– Tatăl tău l-a angajat ieri cînd ai fost tu plecată. Acum e la animale, curăță cuștile felinelor și murdăria elefanților.

Tatăl ei angajase pe cineva cu o zi înainte, cînd știa ce prost stăteau cu banii? Trecuse atît de multă vreme de cînd nu-l mai interesase conducerea circului. Savannah se scutură de senzația neplăcută care pusese stăpînire pe ea. Ceafa începu să o mănînce și se simțea puțin amețită. Era adevărat că nu se oprise să mănînce nimic pe drum, dar acea senzație era mai mult decît atît.

Savannah începu să aibă presimțiri rele. O luă la fugă.

Nu avea cămașă. Cicatricele de pe spate se

văzură foarte clar cînd se aplecă să ia murdăria cu lopata. O peliculă de sudoare îi acoperea brațele musculoase și pieptul, iar părul îi era ciufulit și auriu în lumina soarelui de toamnă. Savannah se opri brusc, gura i se uscă și inima începu să-i bată cu putere.

Ca și cum ar fi răspuns mesajului ei tăcut, Rasch se îndreptă, rezemă lopata de vechiul hambar pe care îl foloseau ca adăpost pentru elefanți și se întoarse. Știa că venise chiar din clipa cînd coborîse din camionetă, dar o așteptase să vină la el. Acum, ea trebuia să vorbească prima.

– Cruciatule, ce naiba faci aici?

– Muncesc.

– Asta văd și eu. Dar de ce?

– Mi-a trebuit ceva timp, dar, pînă la urmă, mi-am dat seama. M-ai învinuit pentru răul pe care vi l-am provocat ție și tatălui tău. Tifton a murit din cauza deciziei mele de a face un exemplu din el. Nu pot schimba asta oricît aș vrea. Dar îi pot lua locul. Nu va fi același lucru, dar este tot ce pot face.

– N-ai cum să-i iei locul lui Tifton.

– Știu, spuse el, făcînd un pas înainte. Știu cum e să închizi ochii în fața greșelilor unei persoane pe care o iubești. Îmi pare rău.

– Nu, să nu mă atingi, Horatio Webber. Să nu cumva să pui mîna pe mine, spuse Savannah încrucișîndu-și brațele peste piept.

Tremura, opunîndu-se unui impuls incredibil de a-i sări în brațe.

– Nu o să te ating. Știu prea bine pericolul pe care îl implică un asemenea gest. M-am gîndit foarte mult la noi doi. Sîntem prea puternici împreună. Nu trebuie decît să ne atingem și sîntem pierduți. Legătura fizică dintre noi pare să excludă orice altceva. Cred că s-a întîmplat prea curînd. Am devenit amanți, înainte să fim prieteni. O vom lua de la început.

– Chiar crezi că am putea să fim prieteni, Cruciatule?

– Nu știu, dar dacă vom petrece un timp normal împreună, ne vom cunoaște mai bine și vom afla.

– Și cu slujba ta ce s-a întîmplat? Un judecător nu se poate angaja la un circ, sau ai de gînd să renunți la post?

– Nu, nu-mi pot neglija responsabilitățile, dar pot lucra aici noaptea și la sfîrșit de săptămînă. Mi-am instalat deja lucrurile într-o rulotă despre care tatăl tău mi-a spus că nu este folosită. Acum trebuie să mă întorc la Atlanta.

– Nu vreau să lucrezi aici. Eu nu te voi anga-

ja.

– Prea tîrziu, a făcut-o deja tatăl tău.

– Dar eu te vreau...

– Știu, o întrerupse el cu un zîmbet menit să pună capăt tensiunii, dar, așa cum ți-am mai spus, trebuie să plec. Va trebui să încetezi să mai tînjești după trupul meu și să mă lași să mă duc la lucru.

– Să tînjesc după trupul tău?

– E ceva primitiv în a îndepărta bălegarul cu lopata, nu crezi? spuse el și continuă pe un ton normal. Niko zice că prieste masculinității. Face lucrurile să crească.

Savannah rămase cu gura căscată. Flirta cu ea. I-ar fi putut spune că dacă judecătorul Horatio Webber va crește mai mult, hainele nu-i vor mai ascunde anumite părți pe care ea le cunoștea acum atît de bine, dar nu o făcu.

– Credeam că ți-ar plăcea ideea, draga mea, spuse el și se întoarse la lopata lui, zîmbind.

– Nu știu ce crezi tu că faci, Cruciatule, dar nu așa se așteaptă publicul să vorbească un candidat la postul de guvernator. Și nu cred că circul ăsta mai are nevoie de un clovn.

– Ah, dar nu glumesc deloc. Este o discuție foarte serioasă despre creștere. Creșterea înseamnă schimbare, iar schimbarea este bună

pentru suflet. Dacă vreau să fiu un guvernator bun, trebuie să mă întorc la bază, să răspund problemelor tuturor. Asta înseamnă creștere și schimbare.

– Rasch, nu cred că te vor vota mulți dintre cei care lucrează la circ. Ce te face să crezi că publicul va lua în seamă măcar un om care face pe sluga la un circ?

– Cred că le va plăcea un om apropiat de ei. Dacă nu, voi găsi mereu de lucru cu o lopată. Există foarte mult bălegar în lume, Savannah, și eu nu sînt genul de om care să se dea înapoi de la o misiune. Ar fi trebuit să știi asta.

Rasch era acolo, la circ, făcînd treburile pe care le făcea Tifton. Savannah plecă imediat, luîndu-l pe Niko și o mică trupă, la orfelinat, lăsîndu-i pe Rasch și pe Alfred Ramey singuri. Cît au fost plecați, cei doi au făcut inventarul circului, eliminînd echipamentul și costumele care erau prea uzate și concentrîndu-se asupra refacerii lucrurilor care rămăseseră. Sub îndrumarea tăcută a lui Horatio, Alfred începu să se ocupe de treburile circului, pentru prima dată după moartea lui Tifton.

La întoarcere, Savannah se trezi fără munca ei obișnuită, așa că începu să-și petreacă din ce în ce mai mult timp pe sîrmă, creînd un număr aerian cu Niko, care mai lucrase la numărul inițial, înainte ca Tifton să devină o stea și să îndrepte atenția oamenilor de la un număr zburător la mersul pe sîrmă. Tifton nu voia să accepte; nu era cine știe ce glorie în acel lucru. Dar mergînd pe sîrmă își putea arăta trupul mult mai bine.

Încercînd să facă ceva destul de complex pentru a capta atenția publicului, Savannah începu să combine numărul ei aerian cu zborul lor. Niko o prindea cînd zbura prin aer și lucra împreună cu ea cînd mergea pe sîrmă. Adăugă torțe aprinse numărului ei, echilibrîndu-se pe sîrmă, în timp ce flăcările se agitau sus, deasupra spectatorilor. Cele două lucruri se combinară și astfel se născu un nou număr – nu deosebit de spectaculos, dar deocamdată era de ajuns pentru ca Țiganii Zburători să zboare din nou.

Angajamentul de două zile la căminul de copii le-a adus destui bani pentru a-și reface costumele și a cumpăra de mîncare pentru oameni. Treptat se auzi de revenirea Circului Ramey și foștii angajați începură să reapară, ce-

rîndu-și slujbele înapoi.

În fiecare zi, judecătorul Horatio Webber, îmbrăcat într-un costum din trei piese, părăsea circul pentru a se duce la tribunal. Imediat după plecarea lui, răsuflarea lui Savannah redevenea normală și dormea pentru a compensa absența somnului din timpul nopții. Rasch recupera aținind puțin în timpul pauzei de prînz și o oră după programul de la tribunal, înainte de a se întoarce la circ. Apoi, după ce ajungea înapoi în rulota lui, se schimba în blugi și în cămașă și se ducea la Alfred Ramey pentru a primi de lucru.

Judecătorul era un om plăcut și lucra din greu, vorbea cu Savannah, îi povestea diverse nimicuri despre ziua lui de muncă, dar nu mai mult. Mînca împreună cu ea în cortul-bucătărie și o conducea pînă la rulota ei, după care se retrăgea într-a lui. Cînd nu o evita, nu făcea nici o încercare de a rămîne singur cu ea, iar ea nu știa dacă acest lucru era bun sau rău. Nu știa decît că, foarte încet, simțea că înnebunește.

Apărură noi angajamente pentru primăvară. Savannah le programă și se duse să dea vestea cea bună tatălui ei. Observă, însă, că interesul acestuia față de circ pălea din ce în ce. Alfred nu era nerăbdător să vorbească despre locurile unde vor merge la primăvară. Din ce în

ce mai des, ea începu să-l găsească pe Rasch supraveghind lucrul, în timp ce Zeena și tatăl ei stăteau aplecați deasupra unor broșuri turistice, șușotind despre trecut.

Rasch se afla acolo de două săptămîni și discuțiile lor fuseseră scurte și normale. Savannah îl urmărea din rulota ei cum exersa cu animalele. Încă mai arăta ca un novice, dar avea părul mai lung acum, iar exercițiul fizic adăugase un aspect primejdios acelui trup care continua să o țină pe Savannah pe jăratec ori de cîte ori se apropia de ea.

Trebuia să admită că Horatio Webber se pricepea la animale. Le spunea glume bune, altele deocheate, dar Savannah auzea și zîmbea. Ar fi putut să se descurce foarte bine și cu copiii. Savannah alungă acel gînd. De ce naiba o interesau relațiile lui cu copiii? Învăța să fie un om de circ. Dar culoarea lui nu era ca a țiganilor, ci, mai degrabă, ca a dresorilor de animale, blonzi, atît de des întîlniți la marile circuri. Nu purta costume sclipitoare lipite de corp, și căra o găleată în loc de bici, dar ea știa că animalele îl respectau. Și membrii trupei îl respectau. Pînă și tatăl ei părea să fi uitat că odată jurase să-l ucidă pe cel vinovat de moartea lui Tifton.

Savannah gemu încet și deschise ușa rulo-

tei. Era îmbrăcată în hainele de repetiții, un costum uzat care fusese scos din folosință. Încălță papucii fără călcîi, care îi protejau balerinii, și se duse spre cort. În fiecare seară repeta singură mult timp după ce toată lumea se retrăgea. Numai atunci putea lucra atît de mult pînă obosea ca să poată dormi.

În seara aceea, tensiunea era mai puternică ca altă dată. Avea și o durere de cap care se accentua cu fiecare pas spre cortul circului. Nici cînd ajunse înăuntru, durerea nu o lăsă. Știa că Rasch este acolo, urmărind de undeva. Își lăsă papucii pe podeaua acoperită cu rumeguș, puse mîna pe prima treaptă a scării și începu să urce.

– Savannah? Am putea sta de vorbă puțin înainte să începi?

Savannah se opri pe scara care se balansa în timp ce ea ezita. Apoi se opri și aceasta. Rasch era acolo, ținînd-o nemișcată; nu o atingea și, totuși, îl simțea ca și cum ar fi fost doi magneți lipiți unul de altul.

– Despre ce?

– Vino jos, Savannah. Îmi place priveliștea, dar nu pot să vorbesc cînd fundulețul tău stă suspendat în aer deasupra mea.

– De ce nu vii sus cu mine?

– Eu mă pricep să dau la lopată, dar acolo sus n-aș fi deloc în elementul meu. Nu sînt sigur că aș spune ceva inteligibil.

– Bine, hai să încercăm. Scoate-ți pantofii și vino cu mine. Dacă vrei să trăiești în lumea mea, va trebui să mă cunoști cum sînt în realitate. Și vom începe de aici.

Rasch mormăi. Știa că există o plasă dedesubt și că, dacă va cădea, nu va păți nimic, dar sufletește era deja mult mai încordat decît sîrma aceea pe care se mișca Savannah și se temea să nu plesnească.

Ea îl provocase, convinsă că nu va accepta.

Dar se înșela.

Rasch se gîndi o clipă. Trebuia să facă ceva pentru a doborî acel zid de indiferență pe care îl ridicase în jurul ei. Zîmbi, își desfăcu adidașii și își scoase blugii. Apucă scara de frînghie, închise ochii și începu să urce repede, înainte să apuce să-și piardă curajul. Cînd Savannah ajunse pe platformă, Rasch îi atinse picioarele cu mîna. Urcă ținîndu-se de bară și se întoarse să-i dea mîna. Dar el nu avea nevoie, ceea ce o făcu să rămînă cu gura căscată de uimire.

– Rasch, unde-ți sînt hainele?

– Le-am lăsat jos.

– Ești, pur și simplu, gol! Adică, n-ai decît

lenjeria.

– Dar ți-am atras atenția, da?... Exact așa cum ai apărut tu pe balconul meu.

– Dar nu-i cinstit. Cum vrei să mă concentrez?

Rasch își lăsă privirea să alunece asupra picioarelor ei, făcînd o pauză în locul de îmbinare a coapselor și apoi continuă în sus spre sîni.

– Păi, nu vreau. Asta purtai în seara aceea?

– Despre ce vrei să stăm de vorbă, Cruciatule?

– Despre noi. Jake e de părere că mă mișc prea încet aici.

– Ce legătură are Jake cu toate astea?

Întinse mîna în spate pentru a se prinde mai bine de bară. Mișcarea ei făcu platforma să se legene, iar Rasch dădu să se agațe repede de bară, prinzînd-o astfel pe ea în brațe. A fost, pur și simplu, o reacție instinctivă, își spuse ea. Nu făcea nimic intenționat. Pur și simplu a crezut că o să cadă și a încercat să se țină. Nu era vina lui că ea se afla între el și bară. Era în brațele lui și îl simți întărindu-se instantaneu fiind lipit de pîntecele ei. Trupul nu asculta de indicațiile creierului.

Legătura între ei se restabili, conștienți fiind de ce se întîmpla și, totuși, incapabili să împie-

dice inevitabilul.

– Ah, fir-ar să fie, n-am vrut să fac asta. Adică, n-am... n-o să... ah, fir-ar să fie!

Nu avusese de gînd să o sărute, dar nu-şi putu feri buzele să nu ia ce li se oferea.

Ea nu voise să-l lase, dar îi înconjură gîtul cu braţele şi îl ţinu atît de strîns, de parcă ar fi căzut, şi el era ancora ei de salvare.

– Asta ai vrut, Cruciatule? întrebă ea cu o voce care părea să vină de departe.

– Nu, adică da, asta am vrut, dar nu pentru asta am venit.

– Nu? întrebă ea şi gura i-o găsi pe a lui din nou, sărutul lui umplînd-o de o bucurie blîndă. Atunci de ce ai venit în cort?

– Voiam să te invit la o petrecere.

– O petrecere?

Mîinile îi alunecară pe trupul lui, peste muşchii puternici ai spatelui.

– Da, ştii, o întîlnire. Am vorbit cu tatăl tău. Cred că am trecut de faza de cunoaştere. Tatăl tău mi-a dat permisiunea să... să te curtez. Iar acum îţi cer o întîlnire.

– O întîlnire? Să mă curtezi?

Pe Savannah o luă ameţeala. La treizeci de metri de la pămînt, ea făcea practic dragoste cu cel care îi dăduse viaţa peste cap. Şi care acum

îi spunea că tatăl ei îi dăduse permisiunea să o curteze.

– De ce?

– De cîteva săptămîni îți arăt că m-aș putea descurca în lumea ta. Aș vrea să-ți arăt că și tu te-ai descurca în lumea mea. Așa e bine, Savannah. Jake m-a convins că trebuie să te duc la petrecerea lui.

Ea se trase înapoi, încercînd să priceapă ce se petrecea.

– A fost ideea lui Jake? Eu cred că ceea ce vrea el să-ți arate este că nu m-aș descurca în lumea ta.

– Și îl lași să facă asta?

– Nu știu. Va trebui să mă mai gîndesc, și nu pot să gîndesc cînd ne atingem. Știi foarte bine asta.

– Bine, hai să lăsăm gînditul pe mai tîrziu. Petrecerea nu va ține pînă la sfîrșitul săptămînii. Acum, atingerile par mult mai plăcute.

Căpătase îndrăzneală și, desprinzîndu-se de bară, se ținu de ea. Habar nu avea că picioarele ei se transformaseră în vată de zahăr. Brațele ei se ridicară, împotriva voinței, cînd o trase mai aproape, cerîndu-i buzele din nou.

Cînd Rasch se desprinse de ea în cele din urmă, toată hotărîrea lui de a aștepta ca ea să

facă primul pas dispăru.

– Fată dragă, vino în rulota mea. Vreau să-ți ating sînii, să miros florile de măslin, să-ți gust pielea. Te rog, lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Ea se dădu înapoi, încercînd să reteze legătura dintre ei pentru a-şi putea stăpîni emoţiile.

– Să faci dragoste cu mine în rulota ta?

Simți un fior rece pe spinare. Ce făcea? De fiecare dată cînd o atingea, se topea.

– Nu, încetează. Ai promis...

Şi în clipa aceea se întîmplă.

Rasch îşi pierdu echilibrul şi, încercînd să se agațe de bară, căzu peste Savannah. Aceasta se clătină zdravăn o clipă şi căzu pe spate de pe platformă.

– Savannah! urlă el, apucînd scara de frînghie, care începu să se legene şi scena de dedesubt deveni neclară.

Nu avea răbdare să ajungă la ea, coborînd pe scară, aşa că, după o clipă de ezitare, se duse la marginea platformei, închise ochii şi sări.

Răsuflarea i se tăie şi îşi simți trupul întors pe dos, dar supraviețui, atingînd plasa, care se balansă pînă se opri. El se ridică în genunchi şi se uită în jur.

– Savannah, eşti teafără?

Porni repede peste plasa care se mișca tot timpul, iar cînd ajunse lîngă ea, își pierdu echilibrul și căzu peste ea.

– Da, dacă nu mă zdrobești în dorința ta de a mă salva. A fost o nebunie, Cruciatule. Ai fi putut ateriza peste mine. Am crezut că ai căzut.

– Nu, am sărit. Am crezut că ai pățit ceva.

Savannah nu pățise nimic, dar simțea că zidul de gheață începe să se crape. Nu îi fusese ușor lui Rasch să urce pe platformă, dar probabil că săritura de pe ea fusese un adevărat coșmar pentru un novice. Dar o făcuse, pentru că se temea ca ea să nu fi pățit ceva. Sărise din nou repede în ajutorul ei.

– Rasch... îți mulțumesc. Tu ești teafăr?

– Sînt bine, mormăi el.

Încercă să se ridice, dar plasa părea hotărîtă să-l înghită. Cu cît încerca mai mult, cu atît se simțea mai idiot. Chicotelile înăbușite ale lui Savannah nu făceau altceva decît să înrăutățească lucrurile. În cele din urmă, fu nevoit să se rostogolească pînă la margine, să se prindă de ea și să-și dea drumul în rumegușul de dedesubt.

– Deci nu sînt cel mai grațios om din lume. Nu te mai distra pe seama neîndemînării mele. Aș fi putut să mor, spuse el și, rezemîndu-se de

unul dintre stîlpii de susținere, își puse blugii și adidașii.

Savannah nu mai zîmbi. Poate că se lovise. Nu fusese niciodată învățat cum să cadă. Și ea căzuse și îi văzuse și pe alții căzînd, inclusiv pe Tifton, fără ca acest fapt să o afecteze. Dar, cînd și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Rasch prăbușindu-se de pe platformă, și-a simțit inima înghețată.

– Unde te duci? Trebuie să văd dacă n-ai pățit ceva. Răspund de siguranța angajaților noștri. Lasă-mă să văd.

– Nu, Savannah, dacă e să mă examinezi, trebuie să o faci pentru că așa dorești, nu pentru că asta e responsabilitatea ta.

– Nu te înțeleg, Cruciatule.

– Știu. De aceea avem nevoie de timp pentru a ne cunoaște. De aceea vom merge la o petrecere. Și de aceea mă întorc la lucru acum, spuse el, luîndu-și lopata.

– De ce?

– Pentru că i-am promis tatălui tău că-ți voi face curte, așa cum trebuie. Nu cred că ar fi de acord să facem dragoste în rumeguș.

– Ce te face să crezi că te-aș lăsa s-o faci, Horatio Webber?

– Ai face-o, spuse el serios, ochii lui cenușii

devenind ca oțelul. O vei face, dar nu acum.

Făcu un pas și tresări. S-o fi lovit la genunchi cînd a căzut, își spuse Savannah.

Îl văzu,încruntîndu-se și coborî de pe plasă.

– Chiar te doare?

– Da, mă doare. Mă doare în fiecare noapte. Mă doare de fiecare dată cînd te văd. Dar nu genunchiul, și îmi poți alina durerea oricînd vrei. Am vrut atît de mult să ne separăm de o viață normală, încît am uitat să ne mai iubim. Am de gînd să te aștept, draga mea.

– Dar, Rasch...

„Nu trebuie să aștepți," încercă ea să spună.

– Sîmbătă seară, Savannah. Să porți ceva trăsnet. O să-mi duc iubita la o petrecere. Mergem în oraș.

– Ești sigur că vrei să fiu iubita ta?

– Sînt sigur, Savannah Ramey. Apropo, adăugă el cu zîmbetul acela viclean, pe care ea începea să-l cunoască drept vestitor al unor cuvinte dulci, dacă vrei să mergi acasă la mine ca să te îmbraci, totul se poate aranja.

Ea făcu ochii mari.

– Acasă la tine? De ce-aș face asta?

– Pentru că am un duș fierbinte și știu cît de mult ți-ar plăcea să faci un duș.

– Nu, mulțumesc, mă descurc și fără.

– Păcat, aș fi împărțit cu tine baia.

– Urmărești intenționat să mă înnebunești?

– Nu cred. Cum ar apărea, dacă nevasta guvernatorului ar fi nebună?

– Atunci hotărăște-te, Cruciatule. Acum mă dai la o parte, pentru ca în clipa următoare să mă seduci cu atingerea și insinuările tale. Asta numești tu o curte potrivită?

– Nu știu. N-am mai făcut chestia asta niciodată. N-am mai fost niciodată..., spuse el și lăsă fraza neterminată.

„Niciodată îndrăgostit" era gata să spună. O privi, nevenindu-i să creadă. O legătură, da. Să o facă pe Savannah să țină la el, da. Dar iubirea nu o avusese niciodată în minte, cu siguranță nu ca plan de viitor. Nu era pregătit pentru ceea ce tocmai învățase. Nu se mai oprise niciodată destul de mult pentru a se gîndi să iubească o femeie. Acum avea sens, explica motivul pentru care lucra de noapte la circ. Crezuse că se răscumpăra pentru moartea lui Tifton.

Se înșelase. Undeva, pe o potecă de munte, se îndrăgostise de o fată care îi arătase flori sălbatice și vorbise cu animalele. Probabil că totul începuse în acea primă seară pe balconul lui și nu-și dăduse seama. Dar acum, gîndul la

o viață întreagă pentru a o iubi pe Savannah îl copleși.

Ceva din tot ce simțea trebuie să i se fi văzut pe chip, căci ea îi atinse brațul.

– Îmi pare rău, Cruciatule, n-am mai cunoscut pe nimeni în afară de familia mea de la circ și bănuiesc că mi-e frică să risc. Totul e foarte nou și pentru mine.

Își ridică privirea și trase adînc aer în piept.

– Bine, voi merge la petrecere cu tine, dacă ești sigur că asta vrei.

– Sînt sigur, Savannah, spuse el și susținîndu-i privirea se aplecă puțin și îi atinse ușor buzele. Noapte bună. Dacă vezi vreun urs, să știi că ușa rulotei mele e deschisă.

Savannah se îndepărtă, lăsîndu-și vîrfurile degetelor de pe umărul lui. Doamne, ce făcea? Chiar peste umărul lui Rasch, zări Steaua Nordului care strălucea cu putere. „Da, ai fost prinsă, Savannah. Ai mîncat din fructul oprit." Chiar și cînd nu se atingeau, era țintuită pe loc de forța prezenței lui. Atunci se întoarse și o luă la fugă.

Trecu de cortul mare, de locul unde erau animalele și alergă mai departe, printre rulote, pînă ajunse la cea a Zeenei. Îi bătu în ușă.

-- Intră, Savannah.

Deschise ușa și intră, lăsîndu-se pe un scaun iîngă micuța masă de bucătărie a Zeenei.

– De unde ai știut că sînt eu? Nu, nu contează. Spune-mi numai – spune-mi ce se întîmplă. Nu pricep nimic.

– Ce nu pricepi? o întrebă Zeena, aprinzînd o lampă mică și așezîndu-se în fața ei.

– Bărbatul ăsta – judecătorul care a fost de vină pentru moartea lui Tifton – își închipuie că poate veni aici să pună stăpînire pe viața noastră. L-a fermecat pe tata, te-a fermecat pe tine, pe toată lumea și acum crede că mă curtează.

– Și asta te face nefericită?

– Nu-i vorba de asta. Mă simt atît de vinovată. Adică, în legătură cu Tifton. Ce-ar gîndi el?

– Dacă Tifton s-ar gîndi la asta, ceea ce mă îndoiesc, ar găsi el o metodă cum să obțină un avantaj. Faptul de a avea un cumnat care este guvernator i-ar conveni de minune.

– Îl faci pe Tifton să pară un oportunist crud.

Zeena oftă.

– Ah, Savannah, Tifton a fost unul de-ai noștri și l-am apărat, dar nu era ce credeai tu că e.

– Ce credeam eu că e? Era fratele meu și eu îl iubeam.

– Da, și te-a folosit și pe tine și pe toată lu-

mea pe care o cunoștea. Cînd ai de gînd să vezi adevărul? Obișnuia să bea. Conducea o mașină furată și aproape că a omorît-o pe femeia pe care a lovit-o. Era vinovat și de data asta n-a mai putut să scape. Te-ai gîndit vreodată ce s-ar fi întîmplat dacă femeia aceea ar fi murit?

– Dar n-a murit, protestă Savannah, fără să se gîndească, știind că măcar ceva din ce spunea Zeena putea fi adevărat. Și, pe urmă, tata? A jurat să-l omoare pe Horatio.

– Tifton era unicul lui fiu. A pierdut-o pe Isabel, apoi pe Tifton – era doborît, Savannah. Dar nu s-ar fi răzbunat niciodată. Nu-l face mereu să-și retrăiască amărăciunea, cufundîndu-se în orbire. Du-te cu Rasch.

– Știi că m-a invitat la o petrecere sîmbătă seară?

– Da. Te vei duce?

– Nu știu.

– Niciodată nu ți-a mai fost teamă, Savannah, de ce ți-e acum?

– Poate, pentru că înainte nu a contat niciodată, recunoscu ea.

Savannah își lăsă părul să-i cadă ondulat pe umeri. Își puse o pereche de ciorapi de un roz-pal, presărați cu steluțe, și își aplică pe pleoape puțin argintiu, iar pe genele lungi rimel. S-a dat cu un ruj roz-închis. După care, s-a parfumat cu colonia preferată, umplînd rulota cu mirosul florilor de măslin.

Cînd se uită la ceas începu să se grăbească. Rasch va fi acolo dintr-o clipă în alta, iar rulota ei nu era destul de mare pentru două persoane. Rochia, salvată din cufărul mamei ei, avea o vechime de douăzeci și cinci de ani, dar nu se vedea. Rochia din satin roz, fără bretele, cu paiete pe bust și pe o parte a fustei, trebuia purtată pe sub o jachetă scurtă, roz. După aceea, adăugă o pereche de cercei sclipitori și lungi, care scoteau un zgomot ca de clopoței, își presără în păr o pulbere strălucitoare și, la urmă, se dădu în spate pentru a se privi în oglindă.

Perfect.

În seara aceea arăta ca o adevărată prințesă. Nu îi mai lipseau decît coroana și trăsura. Se auzi o bătaie în ușă. Își luă poșeta și deschise.

Trăsura pe care și-o dorise era o mașină sport, neagră. Bărbatul care zîmbea prostește, întinzîndu-i mîna, purta un smoching negru. Își

tunsese părul care îi venea perfect. Ar fi putut face reclamă pentru vreun mare hotel de lux.

– Ești gata?

Cînd îi dădu mîna, ea știa că legătura se stabilise. Îi dăduse răspunsul și nu mai exista cale înapoi.

Capitolul Nouă

– Deci, tu eşti aceea.

Rasch şi Savannah au fost întîmpinaţi la intrare de Jake Dalţon, care, după ce îi aruncă o privire, încuviinţă.

– Aceea care? întrebă ea, privindu-l pe prietenul brunet al lui Rasch cu curiozitate.

– Cea din capul listei de invitaţi. Eu sînt Jake Dalton, intră, vreau să te privesc.

Rasch îi strînse cotul lui Savannah şi privi în jur.

– Ei bine, Jake?

Deodată, îi era teamă să intre în încăpere.

Poate nu făcea altceva decît o arunca leilor și nu era deloc sigur că rezultatul, oricare ar fi fost el, merita riscul pe care și-l asuma el.

Savannah îi zîmbi.

– Nu-ți face griji, Cruciatule, sînt tare, ai uitat?

– Da, dar oamenii de aici sînt ca niște vulturi. Nu-și respectă victimele.

– Ah, dar se pare că uiți că pot liniști animalele sălbatice.

Rasch intră foarte aproape de Savannah și după ce închise ușa în urma lui, îi șopti la ureche:

– Singurul animal sălbatic pe care trebuie să-l liniștești sînt eu.

Apoi se întoarse spre Jake.

– De ce se află Savannah pe o listă de senzații?

Atunci, Savannah spuse, uitîndu-se la Jake:

– Pentru că sînt o posibilă responsabilitate, Cruciatule. Nu-ți face griji, Jake, sînt încălțată cu condurii de sticlă. La miezul nopții dispar.

– Ah, nu, nu o să faci asta, o contrazise Rasch. Am unele planuri pentru după miezul nopții, poate chiar mai înainte. Ai vreun balcon, Jake?

Jake păru uimit.

– Nu, există o terasă, dar din moment ce,

cum bine știi, locuiești într-o casă cu un singur nivel, un balcon ar fi cam pretențios. De ce?

– Totdeauna îmi place să verific toate căile de ieșire. Nu se știe niciodată cînd poate izbucni un incendiu.

– Domnule judecător Webber, strigă cineva din partea cealaltă a încăperii. Aș vrea să discut cu dumneata în legătură cu platforma.

În cursul orei care a urmat, Rasch a zîmbit fermecîndu-i pe oaspeții lui Jake. Savannah a fost repede acceptată ca doamna lui Rasch și s-a trezit discutînd despre probleme de actualitate, cînd singura ocupație politică pe care o avusese înainte fusese să găsească o modalitate de a-l fermeca pe șeriful din localitate.

– Cu ce te ocupi mai exact, Savannah? o întrebă o femeie care îl examinase foarte mult pe Rasch în timpul unei pauze a discuțiilor politice.

– Sînt..., spuse ea, dar ezită.

Oare avea dreptul să fie sinceră pe seama lui Horatio? Ce s-ar fi întîmplat cu sprijinul acordat lui, dacă s-ar fi aflat că era o țigancă al cărei tată avea un circ? Se hotărî pentru „Sînt gimnastă".

– Ah? În ce anume ești specializată?

– Savannah nu face acest gen de gimnastică, spuse Rash care, venind lîngă ea, îi cuprinse mijlocul cu brațul. Este acrobată la circ, o

zburătoare.

Femeia rămase cu gura căscată.

Jake mormăi.

Savannah făcu ochii mari, auzind dezvăluirea. Văzu surpriza de pe chipurile tuturor femeilor din jur. Și mai văzu ceea ce semăna a mîndrie în ochii cenușii ai acelui bărbat puternic al cărui braț îi strîngea mijlocul. Cum putea fi adevărat? De ce îi supăra Rasch intenționat pe acei oameni care îi puteau hotărî viitorul?

Cei din jurul lor tăcură deodată, apoi cineva, un bărbat de lîngă fereastră, începu să aplaude.

– Bravo, Rasch, ți-ai ales o femeie grozavă. Mergi pe sîrmă sau lucrezi la trapez? întrebă el, apoi venind spre ei.

– Cîte ceva din amîndouă, spuse Savannah, încercînd să-și mențină glasul cît mai ferm, dar acesta tot tremură, în ciuda efortului ei. Circul nostru este foarte modest, așa că trupa nu e mare.

– Mare nu înseamnă și bun. Soția mea e patinatoare, fostă campioană olimpică. Dacă nu s-ar fi lovit la genunchi, ar mai practica încă. Acum dă lecții pe un patinoar micuț. Dar elevii ei sînt viitori campioni.

– Savannah, spuse Jake, prezentîndu-l pe noul-venit, cu un zîmbet larg, acesta este Joker

Vandergriff. Împreună cu fraţii lui posedă jumătate din proprietăţile Atlantei, un Centru de medicină sportivă şi cîteva sute de mici firme.

Rasch îl îmbrăţişă pe bărbatul acela rotofei, cu barbă roşcată.

– Mă bucur că te văd, prietene. Ce zici de doamna mea?

Joker îi luă mîna lui Savannah, i-o ţinu o clipă îndelungată şi îi aruncă un zîmbet cald şi prietenos.

– Are inimă bună, Rasch, şi e puternică. Dar ceea ce e mai important e că simte ceea ce trebuie.

Rasch aprobă.

– Joker este un om deosebit, Savannah. După spusele soţiei sale, are în mîini o putere de vindecare. Nici nu putea să meargă, atunci cînd s-au cunoscut, iar acum patinează din nou.

Savannah înţelegea ce spunea Rasch. Simţea şi ea puterea mîinilor mari ale lui Joker Vandergriff.

– Îţi mulţumesc, Joker. Mi-ar face mare plăcere să-ţi cunosc soţia.

– Sigur, vom organiza un fel de petrecere politică şi vom aduna o mulţime de bani pentru tine, Rasch. Spune numai data.

– Îți mulțumesc, Joker. Știam eu că pot conta pe tine.

– Mai sînt unele întrebări care așteaptă răspuns, domnule judecător Webber, spuse cu asprime femeia care o întrebase pe Savannah ce profesie are. Sînt Lucille Peterson și sînt membră a comitetului de campanie. Este important ca prietenii unui candidat politic să aibă un înalt caracter moral. Pînă acum, nici o boare de scandal nu s-a asociat cu cariera ta.

– Mă faci să par foarte plictisitor, Luciile.

– Așa și trebuie, Horatio. Un comportament îndoielnic la un politician este exclus. Ți-aș sugera să nu uiți acest lucru, dacă vrei să fii guvernator.

Savannah simți forța privirii acelei femei și înțelese că mesajul îi era adresat. „Nu te încurca cu judecătorul Webber, dacă ești vinovată". Și era vinovată. Nimeni nu știa acest lucru mai bine ca ea.

Rasch o prinse din nou de mijloc, posesiv, firesc.

– Ai auzit, Joker? S-ar putea să fiu îndoielnic. Ești sigur că familia Vandergriff dorește să mă susțină?

– Absolut, tună glasul lui Joker. Totdeauna am jucat cînd am fost sigur de ceva. Cu sprijinul

familiei mele, cu integritatea ta şi cu o asemenea femeie la care să te întorci acasă, vei cîştiga sigur.

După aceea, tensiunea dispăru. Rasch şi Savannah trecuseră testul lui Vandergriff şi toată lumea prezentă, în afară de Lucille Peterson, se oprea să discute cu candidatul şi doamna lui. Savannah se aşteptase să fie nervoasă. Nu era – nu în legătură cu petrecerea. La ceea ce avea să urmeze cu Rasch, nici nu voia să se gîndească. Şi cuvintele lui Lucille îi mai răsunau încă în minte.

Calmează-te, Savannah. Nu e decît o întîlnire, îşi spuse ea, nimic mai mult. Oamenii nu se culcă împreună la prima întîlnire.

Nu, interveni partea ţigănească din ea, unii se culcă împreună, chiar înainte de prima întîlnire!

Nu eu, protestă Savannah. Eu nu mă culc cu unul şi cu altul. Nu am mai ţinut la nici un bărbat pînă acum – unul pe care l-aş putea răni în atîtea feluri.

Asta era problema. Îi păsa.

Savannah se surprinse într-o oglindă de deasupra bufetului încărcat de mîncare şi băuturi. Ochii îi străluceau. Părul ei, bogat şi negru ca abanosul, era plin de steluţe roz care atrăgeau

și reflectau lumina lumînărilor. Femeia din oglindă nu era nici Savannah, nici Țiganca. Era amîndouă.

În clipa aceea îl zări pe Rasch în spatele ei care o mirosi după ureche.

– Rasch, ne vede lumea.

– Foarte bine. Cum crezi că o să găsim o ieșire ca să o putem șterge de aici?

– Bine, dar petrecerea asta nu e pentru tine?

– Nu, petrecerea asta e pentru tine, Savannah. Jake a vrut să vadă dacă te integrezi în lumea mea, la fel de bine cum mă integrez eu în lumea ta.

– Vrei să spui că Jake a vrut să te facă să vezi că nu mă integrez.

– Ei bine, s-a înșelat, nu? Acum putem pleca?

– Cred că ar trebui să mai strîngi cîteva mîini, întîi. Nici n-am gustat mîncarea, nici n-am dansat.

Dar, înainte să mai poată spune ceva, o luă de mînă și o duse pe terasa la care se referise Jake mai devreme. Cîteva perechi dansau, pe o muzică provenind dintr-o stație stereo ascunsă în spatele unor ferigi.

Într-o clipă se trezi în brațele lui și totul și toți dispărură.

– De fapt, nu cred că asta e o idee prea bună, Cruciatule.

– De ce?

– Se uită prea multă lume.

– Ai dreptate, spuse el, și luînd-o de mînă o trase mai în umbră. Nu-ți face griji. Nu-i nimic dacă te sărut. Am întrebat.

– Pe cine ai întrebat?

– Pe Zeena. Mi-a spus că sărutul face parte din a face curte și este perfect acceptabil.

– Perfect, șopti ea printre sărutări și mîngîieri, iar în ultimul moment de luciditate, adăugă: Dar aș vrea să știi că am tras linie în ceea ce privește dragostea la prima întîlnire.

– Unde e?

– Ce anume?

– Linia. N-aș vrea să trec peste ea.

– Spune-i asta... trupului tău, murmură ea.

– Prea tîrziu, nu mai ascultă.

Găsi fermoarul de la spate al rochiei ei și îl trase în jos, dezvelindu-i sînii sub atingerea degetelor lui, umplîndu-i trupul cu o căldură lichidă.

– Ce faci, Cruciatule? Ar putea să vină cineva.

– Cineva e foarte aproape să vină. Atinge-mă, ca să vezi ce-mi faci.

– Nu cred că e o idee prea bună, Rasch.

– Rasch... mi-ai spus Rasch! Cît îmi place să te aud rostindu-mi numele, și cred că ideea de a mă atinge este cît se poate de bună, spuse el și îi trase mîna în jos apăsîndu-i-o pe trupul său, pe partea aceea a trupului care pulsa plină de căldură la atingerea ei.

– Știu sigur că nu-i o idee bună. Ascultă, ne strigă Jake. Îl aud. Vine încoace. Închide-mi fermoarul, spuse ea și, îndepărtîndu-se de el, își acoperi sînii, încercînd, dar fără succes, să-și închidă fermoarul.

– La naiba cu Jake. Uită de Jake. Hai să plecăm de aici.

Alunecă și mai mult în umbră, trăgînd-o pe Savannah printre azaleele înalte pînă la umăr, și pe lîngă magnolii.

– Rasch, s-a înțepenit fermoarul!

Ceea ce fusese un interludiu teribil de amuzant deveni deodată un dezatru.

– Nu-ți face griji. Găsesc eu o cale să ieșim de aici.

În zidul grădinii era o poartă. Rasch o deschise și ieși trăgînd-o și pe ea. Exact cînd ajunseră pe alee, o lumină puternică îi orbi.

– Domnule judecător Webber, sînt Rob Henning, reporter de noapte la *Party Time.* Cine este doamna?

Rasch trecu repede, înghesuindu-l pe reporter în tufişuri şi încercînd în zadar să-i arunce „accidentai" aparatul de fotografiat din mînă. Izbuti să o urce pe Savannah în maşină şi să pornească motorul, înainte ca reporterul să scape şi să-i urmeze.

– Nu contează amice, strigă acesta. Nu vrei să vorbeşti cu mine, o să aflu singur cine e. Am propriile mele surse de informaţii.

– Ah, Rasch. M-a fotografiat cu rochia desfăcută. Ştii ce a spus Lucille; ţi-am distrus şansele de a deveni politician.

– Dacă faptul de a fi guvernator este atît de nesigur, atunci nu voi fi guvernator, spuse el şi oprind la capătul aleii, se aplecă şi o sărută.

Vîrfurile degetelor lui alunecară uşor pe gîtul ei şi apoi pe sîni, în timp ce buzele lui le cereau din nou pe ale ei.

De data aceasta, un claxon din spate îi sili să se despartă. El se dădu la o parte, trase aer în piept şi luă piciorul de pe frînă.

– Îmi pare rău pentru rochie, Savannah, dar o să-ţi cumpăr alta.

– Nu-ţi face griji. Cel puţin, mai am jacheta. Cred că mă pot furişa pînă la rulota mea, fără să ştie cineva.

– Savannah, nu poţi măcar să ieşi din ma-

șină, fără să știe cineva. Jacheta asta nu se încheie. E mult prea scurtă, iar sînii tăi nu sînt deloc prea mici.

Ea încercă atunci zadarnic să tragă de fermoar. Nu-i venea să creadă ce se întîmpla. Ce îi trecea prin cap? Aproape că îl lăsase să facă dragoste cu ea la nici cincisprezece metri de o petrecere la care se aflau o mulțime de oameni politici! Nu, nu era bine, nu era problema de a-l lăsa. Peste încă o clipă, ea i-ar fi descheiat pantalonii și ar fi putut fi surprinși într-o poziție cît se poate de jenantă.

Nu în Rasch nu se putea încrede, ci în ea. Și nu conta cine în lumea cui se integra. Cînd erau împreună, lumea lor era numai a lor și nimeni altcineva nu mai conta.

– Du-mă acasă, Rasch.

– Nu pot, Savannah. M-am săturat de jocuri. Trebuie să fim împreună și așa ceva nu se poate la circ, nu așa cum vreau eu. Vino în apartamentul meu. Te rog!

De data aceasta nu o atinse. Ținea ambele mîini strîns pe volan, așteptînd-o să se decidă. Ea trebuia să aleagă.

Avea dreptate. Abia se abținea să nu sară peste schimbătorul de viteze și să i se așeze în brațe. A merge la el acasă însemna a face dra-

goste. Asta voia ea? Da. Poate nu o veşnicie, dar în seara aceea da.

– Bine, Rasch, vin.

El rulă pe strada Peachtree, la nord de Buckhead şi intră într-o parcare subterană, luminată, a unui bloc înalt. Parcară maşina şi urcară în lift.

– E cu siguranţă un mod mult mai simplu de a ajunge în apartamentul tău, spuse ea încet.

Liftul se opri la al patrulea etaj.

– Cum ai ajuns în seara aceea pe balconul meu?

– Niko a aruncat o sîrmă între apartamentul tău şi unul gol de vizavi. N-ai văzut-o în întuneric. Am mers pe ea pînă la tine şi înapoi.

El descuie uşa şi aprinse lumina.

– Şi valul de fum în care ai dispărut?

– Trucuri de circ.

Rasch se uită la ea. Savannah încetă să-şi mai ţină rochia şi o lăsă să cadă.

– O iluzie menită să mă transforme într-un sclav, spuse el atingîndu-i părul. Îmi place cum e părul tău blond şi roşcat. Dar aşa îmi place cel mai mult. Liber şi sălbatic, spuse el cu un glas răguşit, îndepărtîndu-i jacheta scurtă pentru a ajunge la fermoar.

Examină buclucaşa bucăţică de metal. Se

prinsese în material. Cu cît se chinui mai mult cu ea, cu atît se prindea mai tare.

Brațul lui îi șterse sînul. Sudoarea îi șiroia pe față. Nu-și mai putea folosi degetele. În cele din urmă, cu o înjurătură, exasperat, trase de ambele părți ale rochiei și fermoarul se strică. Rochia, eliberată toată, alunecă peste șoldurile ei, rămînînd doar o grămadă de paiete în jurul tocurilor ei înalte, argintii.

Rasch rămase cu gura căscată și făcu un pas înapoi.

Savannah nu purta decît o pereche de ciorapi de mătase, strălucitori și nimic altceva. Picioarele ei lungi și frumoase ar fi făcut să moară de invidie o dansatoare din Las Vegas.

– Sălbatică și liberă, șopti el. Și atît de frumoasă. Doamne, cît de mult doresc să fac dragoste cu tine, draga mea.

– Atunci fă-o, Cruciatule, altfel ardem amîndoi!

– Și promisiunea față de tatăl tău?

– El ți-a cerut să nu faci dragoste cu mine?

– Nu, asta a fost ideea mea.

– Ai unele idei nemaipomenite, Cruciatule. Dar altele, nu. De exemplu, asta nu e.

El o adulmecă după ureche, atingîndu-o cu mîinile și chinuindu-i fiecare locșor secret, pînă

cînd ea nu mai suportă.

– Rasch, mor. Iubește-mă, te rog.

– Totdeauna, draga mea, totdeauna.

Ciorapii dispărură, și la fel și hainele lui. Pentru prima dată, făceau dragoste într-o casă, într-un pat, într-un tumult de senzații care îi azvîrli cu intensitatea lansării unei rachete.

După aceea, Rasch o strînse în brațe.

– Savannah, poate nu e chiar momentul potrivit, dar aș vrea să-ți povestesc despre Tifton.

– Nu. Acum e momentul nostru. Nu vreau să vorbim despre el – nu acum – spuse ea și își lipi fața de gîtul lui.

– Uneori e greu să iei cea mai bună hotărîre. Totdeauna am încercat să fac numai ce e bine, dar făceam ca toate să pară ori albe, ori negre. Neacceptînd nici un pic de gri, puteam lua hotărîrea. Dacă aș putea să o retrag, dacă aș putea schimba sentința, aș face-o. Îmi pare groaznic de rău că am vrut să fac din el un exemplu.

– Nu-i nimic, Cruciatule. N-ai vrut niciodată ca el să moară.

Dar atmosfera se schimbase. Și Rasch era cel încordat, nu Savannah. Deodată, ea înțelese cum trebuie să fi fost pentru Rasch să trăiască fără niște oameni în jur, care să-i îndulcească

loviturile vieții. Fusese nevoit să crească în cel mai bun mod posibil, dar în adîncul sufletului său nu era sigur. Se temea ca toată lumea, dar nu o arăta.

– Rasch, e în regulă. Înțeleg. Am navigat împreună, ne-am fixat un curs care nu a permis o schimbare prea mare a direcției. Am desenat hărți foarte detaliate. Tu ai îndreptat greșelile lumii, eu pe ale familiei mele. Nici unul din noi n-a știut să facă acele mici ocolișuri, care fac frumoasă o excursie.

Simți că începe să se relaxeze. Degetele lui porniră să facă cerculețe pe spatele ei, cerculețe calde care se măreau, în timp ce ea vorbea.

– Dar Tifton nu era un oarecare, Țiganco, era fratele tău, făcea parte din planul tău.

– Da, poate că da. Dar ne-a făcut să ne întîlnim.

– Dar..

– Cruciatule..., spuse ea, înălțîndu-și fața și retezîndu-i protestul cu un sărut. Cruciatule, poate că Tifton n-a avut niciodată o hartă. Și-a petrecut toată viața numai pe drumuri secundare. O hartă este bună atîta timp, cît poate fi refăcută cînd este necesar.

De astă dată, cînd Rasch o sărută, o făcu cu

atîta pasiune, încît ea își simți topindu-se și ultima fărîmă de rezervă și află că unele ocolișuri sînt foarte frumoase.

După ce făcură dragoste, din nou, vorbiră, dar nu despre lucruri serioase, ci despre desene animate, despre Beatles și biblioteci.

Rasch află că o bibliotecă putea trimite cărți celor care nu se puteau duce acolo.

Savannah află că bandele de stradă și răufăcătorii erau la fel de reali cum se spunea, că Rasch, prea mic pentru a se apăra singur, își petrecuse copilăria în bibliotecile în care ea nu putea intra.

Cursurile prin corespondență ofereau aceleași posibilități unui acrobat de circ, pe care le oferea un curs seral unei bucătărese care era hotărîtă să studieze dreptul. Într-un fel sau altul, amîndoi fuseseră însetați de cunoaștere. De la început călătoriseră pe drumuri paralele, care nu ar fi trebuit să se intersecteze niciodată. Și Savannah își alungă și cea din urmă îndoială închipuindu-și că numai farmecul țigănesc îi adusese pe unul în brațele celuilalt.

Mult după miezul nopții, la jumătatea lui noiembrie, traseră așternuturile de pe pat, în balcon și făcură dragoste sub stele. Mai tîrziu, Savannah adormi în brațele lui Rasch, mulțu-

mită și fericită. Seara aceea era pentru iubire, nu pentru regrete și nici pentru gînduri în legătură cu viitorul.

A doua zi dimineață au făcut din nou dragoste, înainte ca Rasch să dea o fugă pînă în Lenox Square, de unde cumpără o fustă ecosez, un pulover din bumbac, asortat și o pereche de pantofi cu tocul jos.

– Dar lenjerie n-ai cumpărat, spuse Savannah, despachetînd.

– Iartă-mă, spuse el zîmbind. Am uitat.

– Pun pariu.

– Numai dacă pariezi pe mine sînt de acord, spuse el, sărutînd-o din nou.

– Rasch, dacă nu încetezi să mă mai săruți, o să am niște buze cît capacele borcanelor de maioneză.

– Care s-ar potrivi perfect cu unele părți ale trupului meu, dacă aș putea spune. Ce-ar fi să-ți scoți hainele astea și să vii înapoi în pat?

– Domnule judecător Webber, așa se face curte?

– Curte! Dumnezeule. Taică-tău o să mă facă praf. Cred că ar trebui să te duc acasă.

– Nu cred că are vreo pușcă de vînătoare, dar bici are. Sau, cel puțin, avea, îl tachină ea.

– Foarte bine, un biciuit pe care nici n-o să-l simt.

Cicatricele de pe spate. Savannah le mai observase și înainte, în seara aceea lîngă foc. Imediat regretă gluma făcută.

– Ce s-a întîmplat, Rasch?

– Ah, unul dintre prietenii mamei scotea cam repede cureaua.

– Prietenul mamei tale te bătea?

– Printre altele.

Savannah era șocată. Existau atîtea taine în trecutul lui, atîtea lucruri care îl făcuseră să vrea cu tot dinadinsul să reușească.

– Vai, Rasch, îmi pare atît de rău. Nu-mi pot imagina cum poate o mamă să lase să se întîmple așa ceva.

– Bănuiesc că mamele fac ceea ce trebuie să facă. A mea așa a făcut.

Savannah se gîndi la mama ei și la durerea pe care a suferit-o. Își aminti cît de mult a încercat Isabel să se facă bine și cum și-a dat seama încetul cu încetul că durerea aceea avea să existe întotdeauna, că nu va mai putea zbura niciodată pentru a ateriza în brațele soțului ei.

– Cred că și a mea a făcut. Eram prea mică

pentru a putea înțelege cum de ne-a putut părăsi pe Tifton și pe mine.

– Poate, pentru că nu mai suporta să o vedeți cum suferă. Cel puțin a știut ce face.

– La sfîrșit, nu. Atîtea medicamente. N-a știut ce face, sînt sigură.

– Lucrurile rele îi ucid chiar și pe cei nevinovați. Și ucid și o parte mică dinăuntrul celor care trăiesc alături de ei.

Tot drumul, înapoi, spre circ, Savannah s-a gîndit la cuvintele lui. Mama ei murise din cauza unei supradoze de medicamente, iar mama lui murise tot din cauza drogurilor. Poate că nici moartea ei nu fusese un accident. Amîndoi pierduseră o mică parte din ei. Acum, poate că acea mică parte era înlocuită.

Cînd intrară în parcare, se treziră asaltați de o mulțime de mașini și oameni.

– Domnule judecător Webber, ce aveți de spus în legătură cu aceste acuzații?

– Ea este?

– Doamnă Ramey, de cît timp sînteți membră a unui club sexy? Cui mai aparține?

Savannah și Rasch se uitară la reporteri și apoi din nou unul la altul.

– Ce tot vorbești? îl întrebă Rasch pe un individ, pe care îl recunoscu din lumea presei.

– Păi, asta, spuse el, arătîndu-i o copie a revistei *Party Time*.

Aproape pe întreaga copertă se vedea fotografia lui Savannah cu rochia căzută peste sîni, cu părul atîrnîndu-i în şuviţe peste faţă şi Rasch, care era foarte încruntat. Arătau ca şi cum ar fi fost surprinşi într-o situaţie stînjenitoare şi fugeau.

– Ah, nu! făcu Savannah, uitîndu-se la fotografie şi la titlul cu litere de o şchioapă. Un important judecător surprins în timpul unei întîlniri sexuale secrete cu o matroană ţigancă.

Nici nu voia să citească articolul. Nu mai conta ce scria. Coperta făcea destul rău. Cariera judecătorului Horatio Webber era distrusă. Îşi putea pierde chiar scaunul judecătoresc, iar candidatura pentru postul de guvernator ieşea complet din discuţie. Şi totul numai din vina ei.

– Du-te înăuntru, Savannah. Mă descurc eu.

Îi deschise portiera, ajutînd-o să iasă. Mulţimea de reporteri îi înconjură imediat, despărţindu-i în acea zăpăceală.

– Ce aveţi de spus, doamnă Ramey?

Trebuia să facă ceva. Oamenii aceia nu aveau să asculte de logică. Veniseră să afle o poveste, şi ea se temea că ceea ce nu aveau să afle, vor născoci – exact ca individul acela în-

grozitor din seara anterioară. Nu îl putea lăsa pe Rasch să sufere din cauza ei, nu după ce el o salvase de atîtea ori.

În clipa aceea auzi strigătul nervos al unui elefant și o văzu pe Nell venind repede.

– Atenție, un elefant.

– Vine direct spre noi.

– Mișcă! o îndemnă Niko pe Nell spre Savannah, iar Nell o ridică pe trompă, după care porni înapoi pe drumul pe care venise.

– Nu, Niko. Oprește-o. Trebuie să le spun ceva. Oprește!

Niko o opri pe Nell, după care luînd mîna lui Niko, Savannah se urcă mai sus, pe trompă, și încălecă pe capul mare al acelei creaturi minunate.

– Sînteți puțin atenți, vă rog, spuse ea cu o voce clară și răsunătoare.

Mulțimea tăcu.

– Vă mulțumesc că ați venit. Povestea pe care o aveți e o minciună. Aș vrea să știți adevărul despre cel care va fi viitorul guvernator. Judecătorul Webber a ținut foarte mult să fie prieten cu sora îndurerată a unui tînăr pe care a fost nevoit să-l condamne. Judecătorul este un om deschis și cinstit, care nu a făcut niciodată nimic rău. Este numai un om cu suflet.

– Vreți să spuneți că nu sînteți patroana unui sexy club?

Savannah rîse ușor.

– Sînt membră a trupei Țiganii Zburători și vă invit pe toți să treceți să luați niște bilete gratis. Puteți face fotografii, puteți vorbi cu oamenii de aici, dacă doriți.

– Cum explicați acest articol?

– Povestind ce s-a întîmplat. Mă aflam la o petrecere și mi s-a stricat fermoarul rochiei. Știți cu toții ce om integru este judecătorul Webber. A încercat doar să mă scutească de stînjeneala de a trebui să trec printr-o casă plină de invitați.

Ridicînd o mînă opri orice alte întrebări.

– Poate doriți să-mi verificați povestea vorbind cu directorul de campanie al judecătorului, Jake Dalton, înainte de a-i lua orice șansă judecătorului Webber, orice șansă de a fi primul adevărat guvernator al oamenilor.

Un vuiet aprobator se auzi din mulțime.

– Așa e, judecătorul Webber e un om bun.

– O să-l întrebăm pe Jake.

Savannah își aruncă privirea peste toată lumea. Nu-l vedea pe Rasch. Fuseseră despărțiți și mulțimea îl înghițise. Nell începu să meargă în spate, îndepărtîndu-se de reporteri, legănîndu-și trompa într-o parte și în alta, avertizîndu-i astfel

să nu se apropie prea mult. În cele din urmă, cînd ajunseră la curtea elefanților, Savannah se lăsă să alunece în jos și fugi în rulota ei.

Știuse de la bun început că lumea lui Rasch se afla la mii de mile distanță de circ, dar își lăsase sentimentele să o convingă de faptul că ea și Cruciatul aveau o șansă.

Ignoră prima bătaie în ușă. De asemenea, ignoră rugămintea lui Rasch de a-l lăsa să intre. Ignoră bătaia în ușă a tatălui ei și închise în sine durerea pe care o simți cînd acesta îl alungă pe Rasch.

Planul ei de a-l vrăji pe judecător funcționase prea bine. Niciodată pînă atunci nu luase în serios cuvintele Zeenei. Nu exista magie țigănească; nu putea să existe. Dar nimic altceva nu putea explica ceea ce se întîmplase. Devenise la fel de vrăjită ca și Rasch. Acum îi distrusese lui cariera, și ei viața. Savannah căzu pe pat și, pentru prima oară de la moartea mamei, plînse pînă adormi.

— Îmi pare rău, Rasch, refuză să te vadă, spuse Alfred, clătinînd din cap.

— Dar o iubesc. Trebuie să vorbim.

– Știu, dar ți-am spus de la început că nu poți rămîne aici, dacă ea nu te vrea. Și nu te vrea – cel puțin, nu acum. Va trebui să pleci.

Rasch îl privi pe bătrîn, neîncrezător. Nu se putea sfîrși așa. Savannah fusese o apariție neplănuită în viața lui, o apariție care îi dăruise atîta bucurie, încît era gata să renunțe nu numai la poziția de guvernator, ci și la scaunul judecătoresc.

Îl înțelegea. Ba, chiar îl iertase pentru ceea ce făcuse. Și, mai mult decît atît, își împărțiseră singurătatea și visurile. Se simțeau foarte bine împreună, fir-ar să fie, dar nu-l va mai lăsa să se apropie.

Credea că dacă îl va ține la distanță, el își va relua viața dinainte. De aceea o iubea, datorită dorinței ei de a se sacrifica pe sine pentru ceea ce credea. Știa că Savannah ține la el. O ținuse în brațe, făcuse dragoste cu ea, împărțise cu ea incredibila încîntare a iubirii lor. Nu se putea ca ea să șteargă tot. Îl alunga, însă.

Pentru că îl iubea.

Iar el trebuia să plece, pentru că asta era dorința ei și pentru că și el o iubea.

Părăsi rulota lui Alfred și străbătu tabăra. Se duse în curtea elefanților și o mîngîie pe Nell, care îi dădea sărutări umede cu trompa. Feline-

le răspundeau mai puțin, dar Rasch cîștigă forță din modul resemnat în care își acceptau soarta. Nu cunoșteau pericolele libertății. Aici erau în siguranță și îngrijite. Aici o aveau pe Savannah și circul care să le protejeze.

Mai aruncă o ultimă privire în jur.

– Știi că te iubește.

Zeena era lîngă el, în lumina lunii, vîntul rece de toamnă fluturîndu-i baticul.

– Da, știu.

– Și mai știi și că circul va fi vîndut?

– Nu. De ce?

– Pentru că familia s-a destrămat. Nu mai e nimeni care să-l ducă mai departe, cel puțin nu *pentru multă vreme de acum înainte.*

El oftă.

– Și ce-ar trebui să fac, Zeena? Nu știu încotro să apuc.

– Continuă pe drumul pe care ai apucat. Dacă va fi să fiți împreună, va veni la tine cînd va vrea, cum va vrea.

El se întoarse atunci, dar se opri și o întrebă pe Zeena:

– Spune-mi adevărul acum, tu ai făcut-o? Vrăjile țigănești ne-au făcut să ne iubim?

– Doar nu crezi așa ceva, nu?

– Nu sînt sigur. A fost o vreme cînd am cre-

zut că știu toate răspunsurile. Am fost un prost atît de încrezut. Nu, bănuiesc că nu cred în superstiții. Bănuiesc că voiam doar să cred că ai putea să mai faci o vrajă. Dar ea nu mai e. S-a terminat și nu am nici măcar un condur de sticlă.

– Nici nu ai nevoie de un condur, Cruciatule, spuse Zeena încet, privind în urma lui și un zîmbet îi răsări pe chip pipăind inimioara de aur pe care o purta la gît. Ai altceva mai bun.

Capitolul Zece

Pînă în primăvară, toate animalele circului au fost vîndute. Nu mai erau nici rulotele, nici cabinele de ghicit, nici cărucioarele cu mîncare. Numai cortul cel mare, peticit și decolorat, mai era.

Alfred și Zeena făceau planuri pentru o călătorie în Europa. Savannah, care toată viața urmase cursuri prin corespondență, se înscrisese la un colegiu din localitate și își petrecea timpul liber, lucrînd din cînd în cînd cu Niko pe sîrmă.

Rasch depășise neplăcuta publicitate pe care i-a făcut-o articolul din revista *Party Time,*

și făcea progrese simțitoare în campania sa pentru ocuparea postului de guvernator. Îl întrecuse pe cel mai apropiat adversar al său. Dar focul i se stinsese din privire, iar hotărîrile din sala de judecată le lua cu mai multă grijă.

Mai obosit ca oricînd, Rasch descoperi că munca de la tribunal devenea din ce în ce mai grea. Nu mai avea viziuni la miezul nopții, nu mai simțea iz de flori de măslin sau senzații arzătoare în trup. Căldura părea să fi dispărut din lumea lui. Prin Niko, era mereu la curent cu ce se întîmpla la circ, dar Savannah refuza încă să-l vadă. Îi intrase în cap că astfel îl proteja pe Rasch și nimic nu o putea face să se răzgîndească.

Rasch era îngrijorat. Se duse în Pretty Springs, orășelul unde locuia familia Vandergriff. Simțea nevoia să stea de vorbă cu Joker, singura altă persoană care îi putea înțelege gravitatea pierderii.

– Cred că am obținut numirea, spuse Rasch. Dar de cînd m-a alungat Savannah, mi-am pus la îndoială fiecare mișcare pe care am făcut-o. Dacă nu găsesc o modalitate de a mi-o scoate din minte, nu o să reușesc să fiu nici măcar un hingher bun, ca să nu mai vorbim de ceea ce aș vrea să fac ca guvernator. Asta am crezut că

vreau mai mult decît orice altceva pe lume, pentru asta am muncit toată viața. Acum se pare că nu-mi mai pasă.

– Hai să luăm lucrurile logic, spuse Joker. Dacă o obții pe Savannah înapoi, asta te-ar putea costa alegerea. Crezi că ai putea suporta un asemenea gînd?

Rasch ridică din umeri.

– Nu știu decît că e mult prea importantă pentru mine pentru a o pierde. Am mai fost tulburat și înainte să o cunosc pe Savannah, dar renunțam la toate visele de frumusețe și dragoste. Mai devreme sau mai tîrziu îmi trecea.

Joker se ridică și măsură încăperea în sus și în jos, înainte să răspundă.

– Părerea mea, prietene, este că problema se va rezolva de la sine, fără ajutorul nostru. Aveți o aură, Rasch, cînd sînteți împreună, o aură care își pierde din strălucire pe măsură ce vă depărtați unul de celălalt. Nu pretind că înțeleg sau că îți pot explica ce este, la fel cum nu pot explica nici puterea de vindecare pe care o au mîinile mele. Dar îți spun, dă-ți timp. Cred că pînă la urmă veți găsi o cale unul spre celălalt.

Rasch se întoarse la Atlanta. Așteptarea era ceva cu care se obișnuise. Dar pînă atunci nu

realizase niciodată cît era de greu.

Alfred şi Zeena plecară în Europa.

Savannah încheie un trimestru la colegiu şi începu un altul. Dacă nu putea da spectacole pentru copii, avea să găsească o altă modalitate de a ajunge la ei – ca profesoară. Mai avea nevoie de cîteva cursuri pe care le cerea statul.

Se gîndea mereu la Rasch.

Şi-l imagina mic copil, fugind la bibliotecă pentru a învăţa, pentru a-i evita pe bătăuşii din cartier şi pentru a rezista privirilor care i se aruncau pe stradă. Micile circuri ambulante dispăreau; mai existau puţine circuri, dar mai erau încă muncitori care mergeau din loc în loc, oameni fără adăpost, fără nici o posibilitate de a învăţa. Sarcina ei va fi să educe copii care să le semene lui Rasch şi ei. Rasch va fi guvernator, iar ea va preda.

Nu putea, însă, să-şi închidă undeva amintirile şi nici nu putea crea altele. Nici nu mai mînca bine, iar somnul venea numai după ore întregi de extenuare fizică pe sîrmă.

La ora patru după-amiază, într-o vineri, ju-

decătorul Webber renunță să mai aștepte și convocă o conferință de presă în biroul său de la tribunal. Încăperea de lîngă birou era înțesată de reporteri cărora le plăcea sincer acel om popular. Îi aprobau sinceritatea și cinstea și îi susțineau planurile de a fi guvernator. La apariția lui se făcu liniște instantaneu.

Luminile se aprinseră.

Casetofoanele porniră.

Creioanele erau pregătite pentru a fi folosite.

– Doamnelor și domnilor ziariști, v-am chemat pentru a face un anunț. Așa cum prea bine știți, candidez pentru postul de guvernator al statului Georgia, cu o platformă de sinceritate și reformă. Dar mă gîndesc să mă retrag și aș vrea să știți de ce.

După un vuietde surpriză și un val de întrebări strigate, Rasch ridică mîna, cerînd liniște.

– Sînt convins că vă amintiți de incidentul cu articolul din *Party Time,* în care domnișoara Savannah Ramey și cu mine eram acuzați de a fi avut o legătură sexuală.

– Da!

– Ne aducem aminte, îi dați în judecată?

– Nu. Doresc să mă căsătoresc cu Savannah Ramey și vreau ca dumneavoastră să aflați primii că intenționez să fac tot ce îmi va sta în

putință pentru a o convinge să îmi devină soție.

– O acrobată la circ să fie prima noastră doamnă? întrebă mirat un reporter.

Privirea lui Rasch îl descoperi și îl reduse la tăcere.

– De ce nu? Dacă voi fi ales, veți avea ca guvernator pe fiul unei dependente de droguri, iar originea mea este cea care este. Nu pot schimba nimic. Și nici n-aș vrea. Nu aș vrea să o schimb nici pe Savannah.

– Dar nu are o origine îndoielnică?

– Acest lucru aș vrea să-l aflați. Fratele ei, Tifton Ramey, a fost arestat pentru a fi condus sub influența alcoolului. A fost judecat și găsit vinovat. L-am condamnat la închisoare, unde într-o încăierare cu un alt deținut, a fost ucis.

– Puștiul acela, Ramey. Da, îmi amintesc, spuse unul dintre reporteri.

– Mama lui Savannah a murit cînd ea nu era decît un copil. Numai tatăl ei mai trăiește. Circul Ramey a fost vîndut, în ciuda împotrivirii mele, dar dacă acest lucru nu s-ar fi întîmplat și dacă Savannah ar mai vrea să dea spectacole, aș fi foarte încîntat să o las să o facă.

De data aceasta, în încăpere era o tăcere mormîntală. Apoi, dintr-un colț, din spate, un ziarist începu să aplaude, alăturîndu-i-se în cu-

rînd o mare parte a celorlalți. Pe măsură ce aplauzele se înteţeau, Rasch simți cum crusta de gheață, pe care o purta de săptămîni întregi în jurul inimii, începe să se topească.

Pulsul îi bătea mai iute. Nu exista nici o garanție că publicul va accepta, dar presa părea să-l înțeleagă și să-l sprijine. Se simți cuprins de un sentiment de ușurare și de o dorință extrem de intensă.

Savannah, o dorea pe Savannah și se va duce la ea. Se lăsase alungat, o lăsase să-l apere cu respingerea ei, o lăsase să dispară din viața lui, cînd el avea nevoie de ea pentru a-i fi alături.

Succesul și prestigiul fuseseră țelul ei, lucrurile pentru care muncise toată viața, dar fără cineva cu care să-l împartă, succesul era van. Atît mama lui, cît și a lui Savannah considerase că viața lor personală era prea dureroasă pentru a mai fi trăită, dar îșI lăsaseră în urmă copiii.

El și Savannah îșI aparțineau unul altuia. Rasch îșI exprimă mulțumirea față de reporteri pentru sprijinul lor, după care se întoarse în biroul său, ieșind prin spate pentru a scăpa de întrebări.

Un zgomot pe coridor, în spatele lui, îi spuse

că ziariștii îi ghiciseră intențiile și veneau după el. Trecu printr-o sală de judecată goală și coborî pe scara de incendiu, spre subsol.

Urcînd la volanul camionetei, porni, cîntînd cu toată gura:

– Ah, Savannah, nu plînge după mine. Căci vin spre circ, cu inima plutind liberă.

Și exact acest lucru îl făcea, cît de repede îi permitea legea.

Văzu fumul din șosea, iar cînd ajunse pe drumul prăfuit și apoi pe cîmp, putu vedea și flăcările. Un colț al cortului mare ardea.

Savannah! Torțele ei aprinse.

Opri mașina și o luă la fugă. Întregul colț al cortului era cuprins de flăcări.

– Savannah! Niko!

Cortul era deschis, așa cum era mereu cînd Savannah exersa. Nori de fum se învolburau dinăuntru, iar limbi de foc dansau pe rumeguș. Abia putea să vadă. Scoțîndu-și haina și cravata, Rasch își acoperi fața și alergă înăuntru. Unde era, oare? Pe sîrmă. Începu să urce repede scara.

Nu simți bîrna cînd căzu peste el. Nu știa

ce-l lovise cînd se prăbuși la pămînt. Nu mai simțea decît căldura focului și teama.

– Savannah!

În rulota ei, Savannah se trezi brusc.

– Rasch!

Ceva nu era în regulă. Simți teama paralizantă a despărțirii, ca și cum jumătate din ea ar fi fost tăiată. Era rănit. Avea nevoie de ea. Sări în picioare și privi pe fereastră. Atunci văzu – focul, camioneta lui Rasch și cravata lui la mijloc.

– Niko!

Dar Niko plecase în oraș. Nu mai era nimeni acolo decît ea, iar cel pe care îi iubea se afla înăuntru.

Udă un prosop, și-l azvîrli pe umeri, se încălță repede și dădu fuga în cort.

– Rasch, unde ești?

Totul părea să ardă, chiar și rumegușul de pe jos. Nu vedea nimic decît fum. Ochii începură să-i lăcrimeze și abia mai putea să respire. Atunci îl văzu, în plasă. Peste o parte a acesteia se prăbușise o bîrnă. Plasa și bîrna atîrnau într-o poziție imposibilă, înclinate spre pămînt, iar sub bîrnă se afla Rasch, care nu mișca.

Flăcări mici mîngîiau rumegușul de dedesubt

și cortul, care se presupunea că este neinflamabil, ardea peste tot unde era peticit. Savannah căută o modalitate de a ajunge la omul iubit.

– Rasch!

Nu putea ajunge la el pe jos, așa că urcă pe scara de metal, care nu atingea podeaua, iar porțiunea de cort de deasupra ei nu ardea încă. Începu să urce. Aerul sus era de nerespirat. Savannah își acoperi gura și nasul cu prosopul ud, trase adînc în piept aerul înecăcios și îl ținu. Cînd ajunse sus, desfăcu una dintre frînghiile pe care le folosea Tifton odată pentru a se răsuci și, spunînd în gînd o rugăciune ca frînghia să mai fie încă intactă, își dădu drumul spre plasă.

– Rasch!

Expiră aerul pe care îl reținuse și inspiră din nou, înecîndu-se.

– Te rog, trebuie să mă ajuți!

Se duse lîngă el și-i trecu frînghia pe sub brațe și în jurul bustului. În clipa aceea, cadrul care ținea plasa începu să cedeze. Greutatea mai mare dintr-o parte o trăgea și pe cealaltă. Se aflau la un metru și jumătate de pămînt. Poate...

Savannah îl înconjură cu brațele pe Rasch,

ținîndu-l strîns. Cadrul se prăbuși, dar ei se balansau în aer. Savannah își făcu elan pentru a înteți balansul. Focul de sub picioarele lor începuse să se stingă. Slavă Domnului că erau săraci. Dacă și-ar fi putut permite noi podele, ea și Rasch ar fi avut picioarele arse deja.

Ținea prosopul ud între ei, dar acesta se usca rapid dintre cauza căldurii. Picioarele ei atinseră, în cele din urmă, unul din stîlpii de susținere care rezistaseră. Împinse cu forță. Doar dacă nu se sufocau; dacă puteau balansa frînghia destul de mult. Dacă frînghia nu va arde. Dacă venea Niko.

Prea tîrziu. Frînghia se rupse și amîndoi se prăbușiră pe podeaua încinsă, chiar lîngă intrare, departe de tăciunii sclipitori, dar, totuși, pe rumegușul care ardea.

Savannah se ridică repede.

– Rasch! Rasch, te rog, trebuie să te ridici.

Rugăminţile ei îi smulseră un geamăt de pe buze și se chinui să se ridice. După cîteva clipe o urmă împleticindu-se.

Alergară pe după cort, pînă la liziera pădurii, unde Rasch leșină. Nu părea să fie ars, dar era nemișcat. Ea îi șterse de pe față funinginea și descoperi o umflătură cît un ou în dreptul ochiului drept. Lipindu-și urechea de pieptul lui, îi au-

zi inima bătînd, deşi răsuflarea îi era slabă şi inegală.

– Să nu mori, Rasch. Nu te las! Am nevoie de tine!

Fusese o vreme cînd ar fi vrut să-l omoare, să se răzbune pe el pentru moartea fratelui ei – înainte să înceapă să-l înţeleagă, înainte să afle cît de important era în viaţa ei. Încă de cînd era mică îşi înfrînase toate dorinţele pentru a putea lua locul mamei ei. Acum nu mai trebuia să facă acest lucru.

Nu voia decît să-şi petreacă restul vieţii în braţele lui, ale Cruciatului care alergase din nou în ajutorul ei.

Cel puţin respira încă. O îngrijora însă umflătura de la cap şi pielea lui rece şi lipicioasă, în ciuda căldurii.

– Ah, Rasch, nebun ce eşti, minunat nebun. Te-ai dus acolo şi te-ai rănit din cauza mea.

– Te... te iubesc.

Îi auzi şoapta slabă. Sau cel puţin îşi închipui că o auzise, dar el îşi pierdu din nou cunoştinţa şi, de data aceasta, crezu că murise.

Ridicîndu-se, Savannah alergă înapoi la rulotă. Nu avea nici telefon, nici mijloc de transport. Nu putea să ceară ajutor.

– Ah, Niko, vino mai repede.

Adunînd păturile și prosoapele ude se întoarse la el. Exact cînd ajunse la liziera pădurii, auzi sirenele. Uimită, văzu cum o mașină de pompieri, două de poliție și o ambulanță traversară repede cîmpul. Savannah începu să facă semne. Ambulanța frînă și medicii coborîră iute.

În mai puțin de cinci minute, focul fu sub control. Rasch fusese urcat în ambulanță și goneau pe autostradă spre spital. Medicii îl recunoscuseră pe cel care se așteptau să fie viitorul guvernator și îi acordară atenție tot drumul.

Sala de urgențe îi aștepta, cu personalul gata să-l ducă pe Rasch la medicii de specialitate, care se puseră imediat pe treabă. Savannah se prăbuși în sala de așteptare, plină de funingine și paralizată de teamă. Asistenta de la internări veni lîngă ea cu registrul.

– Îmi puteți răspunde la cîteva întrebări, domnișoară Ramey?

– Domnișoară Ramey? Știți cine sînt? întrebă Savannah derutată.

Oare Rasch își revenise?

– După conferința de presă a domnului judecător, toată lumea din stat a aflat cine sînteți.

– Care conferință de presă?

Femeia aceea vorbea despre conferințe de presă, cînd Rasch ar fi putut să moară.

– Draga mea, a spus astăzi întregii lumi că se va căsători cu tine. Că dacă acest lucru va însemna că nu va mai fi guvernator, va face altceva. Dacă oamenii nu-l mai vor ca judecător, foarte bine. Cred că e minunat să fii gata să renunți la tot pentru dragoste.

– Rasch să nu mai fie judecător? Nu, nu voi lăsa să se întîmple așa ceva, spuse ea și sărind în picioare începu să se plimbe de colo-colo. Cum poate îndrăzni măcar să se gîndească la un asemenea lucru? E cinstit, e bun și e sincer. Ce altceva ai mai vrea de la un judecător?

– Absolut nimic, draga mea. Nimeni nu o să-l lase să renunțe. Oamenii l-au ales pe Horatio Webber să le fie judecător și tot oamenii îl vor alege și guvernator. Iar tu vei fi soția guvernatorului.

Doctorul decise, în sfîrșit, că, în afară de o ușoară contuzie și cîteva coaste rupte, Rasch se va simți la fel de bine ca după o noapte de somn. Era pe jumătate adormit cînd Savannah deschise ușa salonului. Nu trebuia să deschidă ochii, îi recunoștea parfumul superb.

– Flori de măslin. Draga mea, ești teafără?

Ochii lui cenușii se chinuiră să se deschidă cînd Savannah se aplecă deasupra lui.

– Bineînțeles că sînt teafără, om minunat și nebun. Ce-ai crezut că o să faci?

– Să te salvez. Credeam că ești înăuntru cu torțele tale. Cortul ardea.

– Și te-ai urcat pe scară ca să mă salvezi.

– Bineînțeles, doar ne vom căsători, știi foarte bine.

– Știu. Toată lumea știe, Horatio Webber. Ai ținut o conferință de presă, îți amintești? E pe prima pagină a ziarelor de seară și se anunță la fiecare buletin de știri.

Rasch zîmbi.

– Păi, m-am gîndit că va fi mai ușor așa. Ți-am spus că te iubesc?

– Cred că da.

– Te-am întrebat dacă vrei să te măriți cu mine?

– Nu, cred că mi-ai spus doar că asta voi face.

– Și ai spus da?

– Încă n-am spus.

– Dar o vei face. Ne aparținem unul altuia, Savannah. Cred că ar trebui să ne căsătorim imediat. Trimite după un judecător.

– Dar ești chiar tu judecător, dragul meu, n-ai

putea să oficiezi tu căsătoria?

– Nu legal, dar dacă te strecori în patul ăsta de spital, lîngă mine, voi face o oficiere temporară, care să dureze pînă o putem face cum trebuie.

Încercă să-şi reţină fără succes un căscat, dar ochii i se închiseră, în ciuda eforturilor lui de a sta treaz.

Erau, însă, legaţi. Savannah *era acolo, ţinîndu-l* de mînă şi chiar şi în somn, el îi simţea prezenţa.

Savannah se gîndi la cererea lui. Ar fi putut să se urce lîngă el, dar avea nevoie de odihnă. Şi, pe urmă, nu avea nevoie de aprobarea nimănui. Rasch o dorea şi ea îl dorea pe el.

De asta aveau nevoie amîndoi, chiar şi fără vrăjile ţigăneşti. Ştiuseră acest lucru de la bun început, nu?

Orologiul din crom bătu miezul nopţii. Un zid de măslini plantaţi în ghivece mari la marginea balconului umpleau aerul cu un parfum dulce. O mulţime de lumînări îşi aruncau umbrele înnebunitoare pe podea, trimiţînd fumul uşor în aerul nopţii de iunie.

Savannah stătea pe balcon, în lumina lunii, privind în ochii celui cu care urma să se căsătorească. Părul ei negru era ca borangicul împodobit cu dantele și panglici argintii. Rochia ei de mireasă, din șifon, îi împodobea trupul asemeni unei sute de văluri strălucitoare, presărate cu praf de stele. Ținea în mînă un buchet de trandafiri roz printre care se zăreau frunze de un verde-închis și flori de măslin.

Rasch stătea mîndru lîngă ea, în costumul său alb. Avea prins la rever un boboc de trandafir roz și cîteva flori de măslin. Ea îl mai privi o dată pe acel bărbat frumos al cărui păr crescuse din nou, ondulîndu-se peste gulerul cămășii, culoarea lui deschisă, captînd lumina lunii și devenind aurie.

Liber și sălbatic.

Trecutul atingea prezentul.

Argintul se unea cu aurul.

Își uneau viețile pentru totdeauna, într-o ceremonie pe care o scriseseră ei înșiși. Își jurară cinste și credință, dragoste și devotament și o viață de încîntare.

După aceea, Niko, Jake Dalton, familia Vandergriff, cîțiva judecători și comitetul electoral al lui Rasch se alăturară grupului de ziariști pentru a felicita mirii. Tortul miresei era cu smochine,

iar punciul cu rodii.

– Ca pentru zei, spuse Rasch, înainte de a ține al doilea toast pentru Alfred Ramey și Zeena, care nu erau de față, dar care le trimiseseră o telegramă din Ungaria, cu cele mai bune urări.

Noaptea următoare, lîngă Lacul Umbrelor, sub un cer plin de stele, Savannah și Rasch își jurară dragoste în lumina unei luni strălucitoare. Savannah își scoase fusta roșie și bluza, și dansă sfioasă, în jurul focului, pentru iubitul ales, rostind cuvinte din inimă, în timp ce cu trupul jura iubire veșnică.

Singura muzică era clinchetul clopoțeilor de la picioare, vîntul care șuiera printre copaci, apa care se rostogolea pe mal și castanietele din mîinile ei. Cu mișcări pline de dragoste, ea își țesu vraja de iubire și dorință, pînă cînd, în cele din urmă, Rasch o prinse de mînă și o strînse în brațe.

– Draga mea, îi șopti el acoperindu-i gura cu buzele. A mea. Aici a fost, acea primă noapte, atunci m-am îndrăgostit de tine. Atunci te-am dorit, dar niciodată mai mult ca acum.

Rasch scoase hainele amîndurora, stăpînindu-și nerăbdarea de a-i simți pielea pe pielea lui. Trecîndu-i degetele prin părul care îi cădea pe umeri și apoi pe spatele ei în jos, îi acoperi

buzele cu blîndețe, mișcîndu-și limba încet.

Savannah gemu cînd el începu să-i sărute ușor obrazul și apoi gîtul. Fiecare mișcare era seducătoare și lentă, de parcă ar fi ascultat de o muzică – atingînd, construind și retrăgîndu-se. Ea se înfioră cînd el îi cuprinse un sfîrc în gura fierbinte și umedă, pentru ca apoi să-i dea drumul din nou, iar și iar, după care buzele lui alunecară în jos pe trupul ei, într-o leneșă explorare.

Cînd o atingea avea impresia că i se alătura în dans. O iubea încet, senzual, cu trupul și cu sufletul. Și fiecare părticică a ei îi răspundea; o slăbiciune se transformă într-o zvîcnire cînd el își strecură mîna între picioarele ei, depărtîndu-le și cufundîndu-se în valea tremurătoare, care acum se arcuia pentru a-i întîlni atingerea. Cu cealaltă mînă îi atinse sînii, trecîndu-și ușor degetele peste sfîrcuri, în timp ce mîna, care se afla mai jos, se dădu la o parte pentru a-i lăsa buzele să mîngîie acel nucleu de dorință.

– Rasch...

– Ce anume, iubita mea?

Dar ea nu răspunse. În schimb, el auzi un geamăt surd și ea începu să tremure. Abia acum înțelegea el ce însemna să ofere plăcere, să-și

găsească bucuria în dăruirea bucuriei.

– Ah, Rasch, spuse ea răgușit, cînd buzele lui începură să-i urce din nou pe trup, lăsînd-o fierbinte și dornică. Ce fel de vrajă am descoperit?

– Nu e nici o vrajă, ci dragoste. O dragoste veșnică, spuse el venind deasupra ei. Spune-mi că mă iubești, Savannah Webber, la fel de mult cum te iubesc eu.

– Ah, da.

Ca într-o vecie se uniră și se înălțară la cer, înconjurați de cerul nopții și de stelele care erau atît de aproape, încît le-ar fi putut atinge cu mîna. Căldura se întețea din ce în ce eliberîndu-se într-un arc cutremurător de plăcere, care arunca o ploaie de foc asupra nopții. Apoi, într-o stare de beatitudine, reveniră din nou jos, jos pe pămînt și la realitate.

Lacul căpătă formă încă o dată. Erau întinși pe sacul, de dormit, deschis, cu trupurile goale împletite, sătui de rapsodia iubirii lor.

Cît de mult o iubea pe femeia aceea, cît de bine se simțeau împreună.

– Ah, Rasch, ia uită-te!

Două stele cădeau dramatic în nemărginirea cerului, urmate aproape imediat de o adevărată ploaie de lumină.

– O rachetă care eliberează un nor de bariu, spuse Rasch.

– Ba nu, îl corectă ea. E Steaua Nordului. A fost eliberată pentru a-și urma inima. Nu vezi? Întregul cer sărbătorește.

– Bineînțeles. Ne privesc, spuse el, după care adăugă devenind serios: Nu vei regreta că ai închis circul?

– Poate, recunoscu ea, încrucișîndu-și brațele pe piept. Dar pierderea unei părți din viață, deschide o ușă pentru ca o alta să înceapă. Vei fi cel mai bun guvernator din cîți a avut statul ăsta, iar eu îi voi învăța pe copii să viseze, spuse ea, oftînd. Ah, Rasch, m-ai făcut să mă simt atît de iubită. N-am crezut niciodată că poate exista o asemenea iubire. Nu regret decît că tata și Zeena nu sînt aici.

– În luna noastră de miere? făcu el mirat.

– Bineînțeles că nu! Știi foarte bine ce vreau să spun. Aș vrea să știe și ei cît de fericiți sîntem.

Rasch zîmbi.

– Scumpa mea, am presimțirea că deja știu.

Atunci, Savannah alunecă deasupra lui, gustîndu-l și cercetîndu-l cu limba. Sfîrcurile ei de un roz-închis îi atinseră pieptul.

– Ai dreptate. Știi, Cruciatule, tu mi-ai spus

că sînt țigancă, dar tu ai fost cel care a aruncat vraja, o vrajă a bunătății, zise ea și zîmbind îi puse stăpînire o clipă pe buze, după care le lăsă să treacă peste sprîncenele lui.

– O vrajă a bunătății, repetă el și îl cuprinse un val imens de înțelegere.

Și el tot asta căutase. Încercase să o creeze cu un sistem de legi și justiție, dar fusese nevoie ca o țigancă să-l învețe că adevărata bunătate era în inimă.

– Vom boteza primul nostru copil Atlanta, după numele orașului în care se va naște, visă Savannah. Sper că nu te superi dacă vom continua tradiția Ramey, nu?

– Tradiția. Cred că-mi place.

– Bun, zise ea și alunecă mai jos prinzîndu-i bărbăția în despicătura minunată dintre picioare. Deci nu o să te deranjeze dacă primul nostru copil va fi fată?

– Fată? făcu Rasch. E minunat! De unde știi?

– Știu eu, spuse ea încet, ridicîndu-se deasupra lui.

El încercă să rămînă nemișcat cînd ea se lăsă în jos, încet, înnebunitor, luîndu-l prizonier în trupul ei.

Rasch nu-i punea la îndoială cunoștința.

– Și al doilea? Eu n-am spus nimic, dar... Washington ar fi frumos.

Buzele ei îi alunecară peste frunte și apoi pe gît. Îi simțea trupul, începînd mișcările iubirii sub ea.

– Washington, senator Webber? Sînt perfect de acord. Și, după aceea, îi șopti ea, încordîndu-și mușchii în jurul acelei călduri care pulsa și care se mișca insistent, cine știe? Jupiter sau poate Orion. Ah, dragul meu Cruciat, galaxia nu are nici o limită pentru noi.

SFÎRȘIT